

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

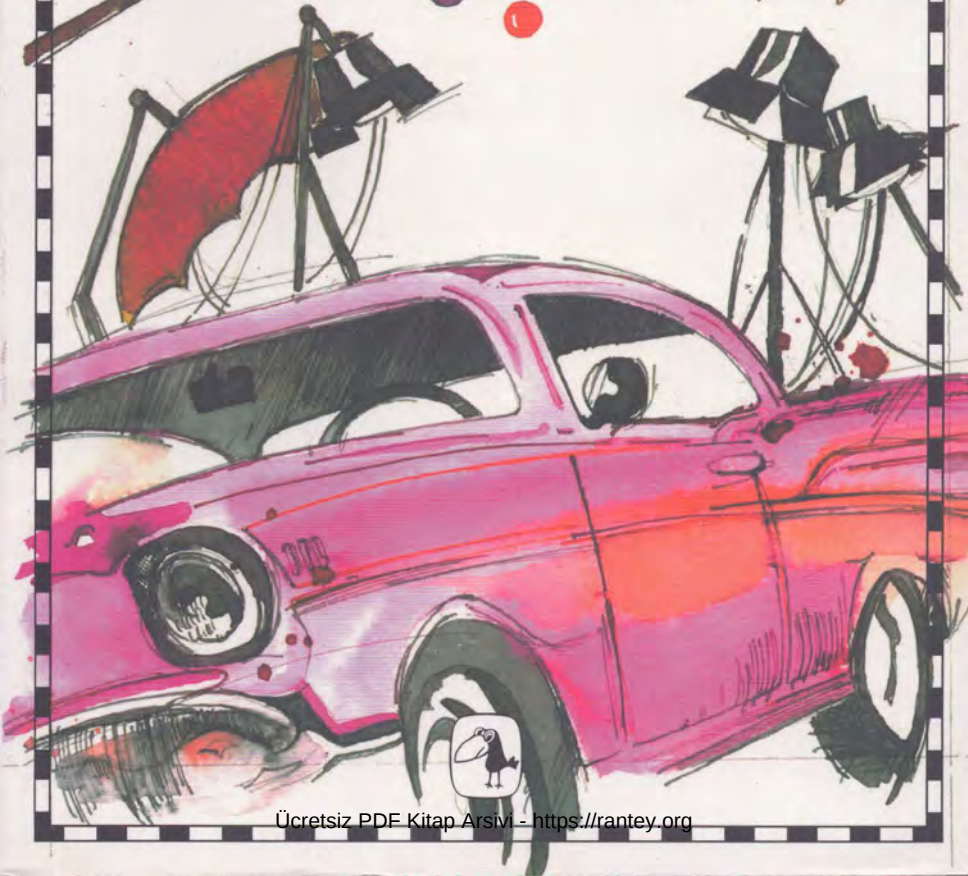
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Murathan Mungan

Başkasının Hayatı

HİÇ bir anım kalmamıştı artık. Önceceğimi
aynadan bakmayı gözetim yapıyordum. Her günkü gibi aynaya
bakardım. Ne kadar güzel görüyordum. Yeter
karnemde başkasının hayatını
gün deyişim. Ne kadar kendi hayatımı
ayrım. Herkes bana korktu. Herkes
Hayatımla ilgili soruyordu.



Murathan Mungan BAŞKASININ HAYATI

21 Nisan 1955 İstanbul doğumlu. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tiyatro Bölümü'nü bitirdi. İlk çeşitli dergi ve gazetelerde yazıları ve şiirleriyle görünen yazarın ilk kitabı 1980'de yayımlanan *Mahmud ile Yezida*'dır. Daha çok şiirleri, hikâyeleri, roman ve oyunları ile tanınan Murathan Mungan aynı zamanda radyo oyunu, film senaryosu ve şarkı sözü yazdı. Çeşitli alanlara dağılmış yirmi yıllık çalışmalarından yaptığı özel bir seçmeyi *Murathan '95*'te topladı. Şiirlerinden yapılan seçmeler Kürtçeye çevrildi: *Li Rojhilatê Dilê Min* (Kalbimin Doğusunda) ve 2007'de yayımlanan *Balgıfa Mar* (Yılan Yastığı). Dünya edebiyatından öyküleri bir araya getirdiği seçkiler hazırlandı; çeşitli yazı ve denemelerini kitaplaştırdı. 2000 öncesinde çıkardığı tüm şiir kitaplarını içeren *13+1* toplamından sonra 2002 yılında ilk romanı *Yüksek Topuklar* yayımlandı. 2005 yılı için hazırlanmış özel bir basım olan *Elli Parça*, Mungan'ın ileride kitap olarak yayımlanacak çalışma dosyalarından farklı türlerde parçalar içeriyor. En yakın tarihli kitapları, şiir kitabı *Dağ* (2007), hikâyeye kitapları *Eldivenler, hikâyeler* (2009), *Kadıncı Kentler* (2008), şiir kitabı *Bazı Yazlar Uzaktan Geçer* (2009) ve deneme kitabı *Hayat Atölyesi* (2009). Metis Yayınları, yazarın kitaplaştırdığı bütün çalışmaları bir külliyat olarak yayımlamaktadır.



Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
Tel: 212 2454696 Faks: 212 2454519
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com

Metis Edebiyat
BAŞKASININ HAYATI
Murathan Mungan

© Murathan Mungan, 1996
© Metis Yayınları, 1996

Kitaptaki ürünlerin herhangi bir derleme ya da antolojide yer alması, kasete okunması, oyunlaştırılması ya da filme alınması, yabancı dile çevirisi ve her tür benzeri kullanımı yazarın iznine bağlıdır.

İlk Basım: Nisan 1997
Üçüncü Basım: Mart 2010

Metis Edebiyat Yayın Yönetmeni:
Müge Gürsoy Sökmen

Kapak Tasarımı: Mehmet Ulusel
Kapak Resmi: Huban Korman

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık
Metis Yayıncılık Ltd.

Baskı ve Cilt:
Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197-203
Topkapı, İstanbul Tel: 212 5678003

ISBN-13: 978-975-342-139-3

MURATHAN MUNGAN
BAŞKASININ
HAYATI



metis

İçindekiler

Üç Kitap için Bir Önsöz, 7

Önsöz, 13

Başkasının Hayatı, 35

Üç Kitap için Bir Önsöz

Söz konusu bu üç kitap, *Dört Kişilik Bahçe*, *Dağınık Yatak* ve *Başkasının Hayatı*'dır.

Bir zamanlar yazmış olduklarınızı, günün birinde nasıl bir araya getirirsiniz? Nasıl bir düzenleme yaparak okur karşısına çıkarırız? Sanırım yalnızca benim değil, farklı yazı türlerinde ürün vermiş, sanatın ve yazının çeşitli serüven kollarını denemiş, benzer kaygılar taşıyan birçok sanatçı için yakıcı önemde bir soru bu.

Farklı nedenlerle birçok kez dile getirdiğim, beni yakından izleyenlerinse, haklı olarak biraz sıkılmış olabilecekleri, kendim için seçtiğim bir "doğruyu", ne yazık ki burada bir kez daha yinelemek zorundayım: Benim için kitap, her zaman "mimari bir bütünlük", bir "proje tutarlılığı" demektir. Farklı da olsa parçaların aynı yapı içinde örtüşmesi, aynı çatı altında yan yana durabilmesi demektir. Birbirinden bağımsız birimler olan şiir, öykü, denemelerden oluşan kitapların da tıpkı bir roman gibi, kendi içinde bir "yapı bütünlüğü" göstermesi gerektirdiğini düşünürüm. Şiir ve öykü kitaplarının "bütünleşmiş tarzı"nın, bu konudaki tutumumun canlı birer kanıtı olduğunu sanıyorum.

Bu yüzden de, farklı tarihlerde, farklı amaçlarla yazılmış, belki de gelişmenizin farklı aşamalarına karşılık düşen çeşitli yazıları ya da yapıtları bir araya getirirken, tek tek ya da bir tür dizi olarak sunarken, onların "aynı proje" içerisinde düşünülmesini sağlayacak; okur karşısına birlikte çıkmalarına tutarlı bir gerekçe kazandıracak bir bağlam ortaklığı kurmak gerekir, diye düşünürüm. Tahmin edersiniz ki, gazete ve dergi sayfalarında kalmış, çeşitli konularda yazılmış yazılarımı, –sağ olsunlar– meraklılarının bıktırıcı takiplerine karşın, bir araya getirmekte yıllardır bu yüzden güçlük çekmekteyim. Getirdiğimdeyse, benzer bir önsözü bir kez daha yazmam gerektiğini biliyor, bunu da hem size, hem kendime şimdiden duyuruyorum.

Yıllar önce yazılmış bu senaryoları okur karşısına çıkarmak söz konusu olduğunda, yine aynı sorunla karşı karşıya buldum kendimi ve benzer sıkıntılar çektim. Bu senaryolar, kitap olarak yayımlanmak düşüncesiyle yazılmamışlardı. Senaryo, elbette filme alınsın diye yazılan; doğası gereği, ancak filme çekildiğinde anlamlanan, yerini bulan bir tür. Okuma keyfini ise ne yazık ki, ancak meraklıları duyabiliyor. Meraklıların sayısını artıracak kadar da senaryo kitabı basılmıyor ülkemizde...

Bugüne değin üç film senaryosu ile birkaç film hikâyesi yazdım. "Boş zamanlarımda" hâlâ gizli gizli senaryo yazmaktaysam da, bunları ortalığa çıkarmamak konusunda kararlı görünüyorum. Film hikâyelerimin hiçbir senaryolaşmamışken; senaryolarımın da ancak biri filme alındı: *Dağınık Yatak*.

Dört Kişilik Bahçe'nin, Son İstanbul adlı kitabımda yer alan öyküsünden bir ölçüde izi sürülebilirse de, senaryosu yine de bilinmiyordu.

Başkasının Hayatı ise hemen herkes için, her bakımdan tam bir bilinmeyendi. Bu kitapla birlikte görülmüş olacak.

Bu senaryolar, daha önce kitap haline getirilerek, ayrı tarihlerde teker teker de yayımlanabilirdi elbet. Salt yayımlamış olmak için yayımlamak istemedim onları. Bunca zaman sonra üçünü aynı anda okur karşısına çıkartırken, daha çok kendi yazılı tarihime ışık tutacak bir "külliyyat" fikrinin öne çıkmasını, bunun vurgulanmasını istedim.

Senaryolarımın hiçbirisi, bir yönetmenin ya da yapımcının isteği üzerine yazılmamıştır; hepsi de son derece kişisel bir biçimde, özgün hikâyelerini kendim kurarak kaleme aldığım çalışmalardır. *Dağınık Yatak* ve *Başkasının Hayatı*, daha yazılma aşamasındayken bazı yapımcılara önerilmiş, film olarak gerçekleştirilebilme olasılıkları için ilişki kurulmuştur yalnızca.

Bu üç kitabın, yazılış tarihlerine göre ilki olan *Dört Kişilik Bahçe'nin* içinde, senaryonun yanı sıra radyo oyunu ve öykü olarak yazılmış halleri de bulunuyor. Aynı malzemenin üç ayrı türde yazılmış olmasına ilişkin inceleme yazıları da, büyük ölçüde, bu kitapta bütünü kullanmadığım üniversite "master" tezimden alınmış bölümlerle çatıldı.

Dağınık Yatak'ın film olarak gerçekleştirilmesinden duyduğum düş kırıklığı sonrasında, kendimi yeniden ifade etme gereksinimiyle ya da yeterince anlaşılmamış olmanın burukluğuyla diyelim, senaryodan yola çıkan –özellikle Fransızların sıkça denediği ve adına "sine-

roman" dedikleri– bir çeşit roman olarak yazmaya karar verdim *Dağınık Yatak*'i. Senaryodaki sahneleme düzenine ve sırasına bütünüyle sadık kalan, yalnızca o sahneleri biraz edebiyatlaştırmak, okur için daha okunabilir kılan, roman tadında bir kitap yapmayı amaçlamıştım. Gördüğünüz gibi, işin daha başındayken tamamlamaktan vazgeçtim; ama bu kitabı kotarıırken, bu çalışmanın da bilinmesini, uygulamanın görülmesini istediğim için, yazdığım kadarını bir değişikliğe uğratmaksızın bu kitaba aldım. Merak etmeyenler bu bölümü olduğu gibi atlayabilirler.

Başkasının Hayatı ise yalnızca senaryo olarak yazıldı. Olası oyuncularını nedeniyle bir süre magazin basında adından söz ettirdi, gerçekleştirmeyince de tamamıyla unutuldu gitti. Yalnız tıpkı *Dağınık Yatak*'da başıma geldiği gibi, *Başkasının Hayatı*'nın da bazı temel fikirlerine, kimi sahnelerine hemen o sezon çekilen bazı Türk filmlerinde rastladım.

Senaryo yazarlığımın ve sinema deneyimimin elle tutulur ilk ürünleri olan bu senaryolar, böylelikle işte şimdi üç kitap halinde bir araya gelerek ilk kez okura sunulmuş oluyorlar.

Bunca yıl sonra yazdığım film senaryolarını ayrı kitaplar halinde aynı anda bastırmak söz konusu olduğunda, okur karşısına çıkarmadan önce yeniden baktım onlara. Ufak tefek düzeltmeler dışında temel bir değişiklik yapmadım. Küçük oynamalar yapmak; kimi teknik açıklamaları, okuru bunaltıp sıkıkmaması için biraz daha açıklamak; yönetmenlerin ve oyuncuların "dikkatine özel" yazılmış kimi bilgilerin, meslekten olmayan okurlarca da alınılmasını sağlamak için biraz ayrıntılandırmak gibi, "yeniden yazmak" kavramından çok, "yayına hazırlamak" kavramı kapsamına girebilecek önemsiz müdahalelerde bulundum. Bunun dışında yazıldıkları tarihlerin havasını, iklimini, duygusunu korumaya çalıştım... Elbet, kendi yazarlığımın o zamanki havasını da... Bu senaryoların, dil ve anlatım özelliklerinin, amaçladığı atmosferin bütünüyle korunduğu bir tutumla; bugün için artık orada olduğum ve olmadığım bütün yanlarıyla okur karşısına çıkması gerektiğini düşündüm.

Bir diğer ve temel ortaklıkları da, bu senaryoların üçünün de, "kadın dünyasını" eksen almaları dolayısıyla, aralarında kendiliğinden oluşan tema ve tutum yakınlıklarıdır.

Senaryoların on küsur yıl önce yazılmış olduklarını bir kez daha anımsatmak istiyorum. Bu, onların modalarının geçmiş olduğuna ilişkin bir kaygıdan çok, daha sonraları başkalarınınca denendiği için taze-

liğini yitirmiş kimi şeyleri öncelemiş olduklarına dikkat çekmek içindir. Alıcı hareketlerinde, bazı geçişlerde, hikâye bölümlenmesinde, renkli filmin arasında serpmeye siyah-beyaz görüntüler kullanımında olduğu gibi, o zamanlar için bir ölçüde yeni sayılabilecek, sonraları ise sıkça denenmiş bir dolu şey var. Onları burada tek tek sıralamak tansa, bu noktanın hatırdaki tutulmasında yarar görüyorum.

Bir de *Dağınık Yatak* ile *Başkasının Hayatı* arasında, hikâye etme ve atmosfer kurma benzerliklerinin dışında, bazı teknik anlatım özellikleriyle de kurulmaya çalışılan özel bir akrabalık söz konusu... Örneğin, siyah-beyaz görüntü kullanılışı... Türk Sinemasının siyah-beyaz döneminden, renkli filme geçiş döneminde, o günün koşullarında maliyeti yüksek olduğu için ancak "büyük starlar" için yapılan "kısmen renkli" filmler vardır. Kısmen renkli olan bölümler de, "masal kipi" üzerine kurulu Yeşilçam Sineması geleneğine yakışır bir biçimde ve konunun gelişimine göre, çoğu kez ya büyük bir kavuşmanın, "vuslatın"; ya da büyük bir başarınının gerçekleştiği, hasretle beklenen bir "yarın" duygusu üzerine kurulu, şarkı söylenen, dans edilen, cennet kadar mutlu rüya ya da hayal sahneleridir. Söz konusu bu iki senaryoda da, bunun tersi bir yöntemle, artık ulaşıldığı varsayılan bir yarından çocukluğa bakan geçmişe dönük bütün sahnelerde siyah-beyaz kullandım. *Dört Kişilik Bahçe*'ninse zaten bütünüyle siyah-beyaz çekilmesi gerektiğini düşünüyordum. Yine aynı biçimde, her iki filmin finalinin de, o ana dek sözleri hiç duyulmayan müziklerinin birdenbire "sözlenererek" filmin adını taşıyan kendi şarkılarıyla bitmesi gibi ortaklık duygularını güçlendirici benzerliklere başvurdum. Bu ve benzeri koşutluklar, büyük harf bir anlam kuşatması içermeyen, yalnızca dikkatli gözlerin bağlantı kurduğunda tadına varabileceği alçakgönüllü göndermeler niteliğindedir.

Özellikle *Dağınık Yatak* ve *Başkasının Hayatı*'nda Yeşilçam sinemasının diyalog geleneğine uygun bir konuşma düzenini, amaçlı bir biçimde, kimi zaman melodrama içkin olarak, kimi zaman melodram aşırı bir öge olarak yeniden kurmaya çalıştım. *Başkasının Hayatı*'nda ise bunun bir oyun olduğunu apaçık belli ettim.

Sonra senaryo yazmaya ara verdim. Beni mutlu etmeyen deneyimlerimin; olaylara ve insanlara ilişkin hayal kırıklıklarımın sonucunda, sinemaya duyduğum kişisel kırgınlıktan ötürü değildi bu yalnızca; aynı zamanda Türk Sinemasının içine düştüğü çıkmaz da bunda rol oynadı. Benim gibi birçok kişiyi kendinden uzaklaştırdı.

Şimdi, kafamda yüzlerce film hikâyesi, *Pentimento ya da Pişman-*

lık Yasası; Kedi Gözü; Ay, At ve Kadın; Akşamüstü, Parkta gibi bugün bile gözümü arkada bırakan yarım kalmış birçok senaryo taslağı, günün birinde kendim çekmeyi düşündüğüm, çok ağır ilerleyen ama sinemada bütünüyle yeni bir gramer kullanmayı amaçladığım, bazı sahneleri yazılmış bir-iki senaryo ile avare dolaşıp duruyorum. Bunlardan birinin adını *Metal* adlı kitabımda yer alan *Kutres* adlı şiirimde bir dize olarak fısıldamıştım: *Taşlar Kumaşlar...*belki bir büyü yerine geçmiştir bu ve günün birinde gerçekleşir; Kim bilir, belki ben de böylelikle, içimde bir yeniklik duygusu, ağzımda buruk bir tat bırakan sinema serüvenime, yepyeni bir noktadan yeniden başlayabilirim.

Eylül 1995

"Başkasının Hayatı"

İçin Birkaç Söz...

Ankara'da yaşarken yazmaya başladığım *Başkasının Hayatı*'nı, 1985'te taşındığım İstanbul'da bitirdim. *Dağınık Yatak* sonrasıydı. 1984 ve 1985 yıllarına yayılan yedi-sekiz ay kadar sürdü senaryonun yazılması.

O günlerde, bugünlere oranla daha popüler olan deyimle, bir "kadın filmi" yazmak istiyordum. Bir de de-ğil, iki kadın. O sıralar, öyle "iki kadınlı" filmler falan da pek yoktu ortalıkta. Dışarıda örneğine sık rastlanan, ama bizim sinemamızda nedense kimsenin pek yanaşmadığı bir şeyi denemek istiyor, iki kadın starı aynı ringe çıkarmayı planlıyordum. Ring de, eldivenler de, havlular da eşit olmalıydı. Bu zorunluluğun beni –belki de senaryoyu– zaman zaman zorladığını, hem her iki kadına eşit ağırlıkta sahne yazmak, hem de bunu akışı ağır-laştırmadan, tempoyu düşürmeden, hikâyeyi hantallaştırmadan organik bir biçimde yapmak gerekliliğinin beni epey uğraştırdığını kabul etmeliyim.

Birbirinin yerinde olmak isteyen, birbirinin hayatına özenen, hatta birbirinin "alter-egosu" olan, farklı ke-simden iki zıt kadını, bir biçimde karşı karşıya getirmek istiyordum. İki kadının, film boyunca iki ayrı kanalda gelişen hikâyeleri, sonuçta bir çatalda kesişecek, kendilerine ve hayatlarına ilişkin hemen her şeyin ağır bir biçimde sarsıldığı, derin bir güven kaybına uğradıkları bir dönemde, kendilerini zayıf hissettikleri özel bir anda karşı karşıya gelen bu iki kadının çatışmasıyla birlikte hikâye doruğa ulaşacaktı. Bu karşılaşmanın her iki kadının kendi kişisel tarihlerindeki yeri, zamanı ve anlamı çok önemliydi. Yaşanan bu çatışmanın sonucunda, her ikisinin de hayatında bir şeylerin köklü olarak değişmesi gerekiyordu; bunun için de, onları, o güne değin kendilerine kurdukları dünya içindeki herhangi bir anlarında değil, zırlarının delindiği, özel, zayıf, yaralı bir anlarında karşı karşıya getirecektim. Bu, hem karşılaşmanın şiddetini güçlendirerek çatışmayı hızlandıracak ve

anlaşılır kılacak, hem de sonrasında olacakları **daha** kolay hazırlayacaktı. Yalnız bir tehlikesi vardı bunun ve kaçınılmazdı: Her ikisini de bir araya getirene kadarki zaman içinde gelişen olaylar, ikisinin ayrı ayrı yaşadıkları hikâyeler filmi uzun kılacaktı. Nitekim öyle oldu. Ayrıca bütün bu hızlı tempolu akan sahnelerden sonra da, Türk sinemasında pek rastlanmayan bir biçimde, kapalı bir tek mekânda geçen ve uzun süren bir hesaplaşma, tartışma, kavga ve barışma sahnesi yazmayı tasarlamıştım. Final, bu anlamda tam bir eskrim gösterisi olsun istedim. Böylelikle, iki kadının hesaplaşması ve ödeşmesi üzerine kurulu bir "oda filmi" havasındaki bu sahnede, her iki oyuncuya da oyunculuk olanaklarını sergileyebilecekleri, "solo yapabilecekleri" dramatik etkisi güçlü anlar yazmış olacaktım. İki kanalda gelişen ve ilerleyen film, başından itibaren, oraya, o noktaya ulaşmayı amaçlayacaktı. Bu da bana daha başlangıçta, üzerinde hedefe ilerleyebileceğim bir dramatik eğri kazandırıyordu. Sondaki o "oda filmi" havasında diye nitelendirdiğim büyük sekansı küçük parçalara bölerek filmin başlarındaki bir noktadan itibaren aralara serpiştirerek, hem sondaki sekansın yükünü hafifletmiş oldum, hem de bu dramatik eğriyi seyirci için de merak edeceği, iz süreceği bir hat haline getirmeye çalıştım. Ses taşmaları eşliğinde zaman zaman ortaya çıkan bu kısa sahneler, başlarda ne olduklarını, nereden geldiklerini hemen ele vermeseler de, bir süre sonra ilerideki belirsiz bir noktanın işareti olarak akıştaki yerini bulacak ve filmin sonundaki o büyük sekansta her şeyin birbirine kenetlenmesiyle aydınlanacaklardı. Bu parçalayıp önceye taşıma yoluyla, filmin sonundaki o büyük sekansı, aynı zamanda upuzun bir tiyatro sahnesi olmaktan da kurtarmış olacaktım.

Kafamda belli iki oyuncu için kaleme almıştım hikâyeyi; onların Yeşilçam geleneği içindeki imgeleri, oyunculuk ikonları, karşı karşıya gelmeleriyle kazanılacak olan ivme; zıtlıklarından doğacak çakımın hikâyeye kazandıracağı parlaklık ve gerilim hesapları üzerine kurulu bir kanava çatmaya çalıştım; diyalogların da zaman zaman ringteki boksör vuruşları gibi sert, acımasız ve yerinde olması amacı güttüm. Yalnızca bu iki kadına değil, aynı zamanda diğer yan karakterlere de "dramatik derinlik" kazandırmaya çaba gösterdim; film içindeki varlıkları ve eylemlerinin hikâyeyi geliştiren, ileri götüren özellikler taşımasına; o rollerin oyuncularına da "oyun olanağı" sağlayan etkileyici sahnelerle beslenmesine özen gösterdim. Kemal, Refet, Selçuk, Nilgün, Belgin, Gazeteci Zeynep, Senarist, Rüstem Bey, Kıl Necati gibi yan tiplere bakıldığında, her birinin ayrı bir hikâyenin kahramanı

olacak kadar malzeme barındırdığının uçları görülür. Niyetim, aynı anda birçok koldan ve bağımsız olarak akan hikâyeyi, daha sonra bir noktada düğümlemektir. Bu düğüm yeri, iki kadının bir araya geldiği film setiydi ve sete girdikten sonra âdeta oraya kilitleniyor ve bir daha dış dünyaya çıkamıyorduk.

Daha ben senaryoyu yazarken, kafamdaki belli iki oyuncu nede niyle bir film şirketiyle bağlantı kurulmuş, bir anlaşmaya varılmıştı. Sonradan senaryom filme çekilmedi; bana, ilgili hiç kimse tarafından, hiçbir açıklama yapılmadan, hiçbir gerekçe gösterilmeden proje rafa kaldırıldı; yetmiyormuş gibi bendeki de dahil olmak üzere, senaryonun yedi kopyasının yedisi de kayboldu; yıllarca bu senaryoyu aradım. Sonunda haftalık bir dergiye ilan bile verdim. Kayboluşları da, bulunuşları da ayrı bir film hikâyesi olabilecek ilginçliktedir. Ben, bu olayların hikâyesini, senaryonun kendisinden daha çok seversiniz korkusuyla burada anlatmıyorum. Belki başka bir zaman...

Ayrıca *Başkasının Hayatı*'nda önemli bir yer tutan "film içinde film" de sinemamızda sık rastlanan bir şey değildi. "Film içinde film" düşüncesi, salt ilginçlik olsun diye değil, filmin üzerine kurulu olduğu temalardan "sanat ve hayat", "gerçek ve oyun" ilişkilerine anlamlı bir zemin oluşturacağı düşüncesiyle seçilmişti. Okuduğunuzda göreceğiniz gibi, filmin hikâyesinin gelişmesini sağlayan birçok sahnesi, zincirleme olarak oyunun gerçeğe, sanatın hayata dönüşmesini konu eder. Güvensiz hayatları oyun korur; Oyun, bazı hayatları güvensiz kılar. Gerçek, kimi zaman sanatla tartılır; hayat, kimi zaman oyunla değiştirilir; gerçek, kimi zaman oyun yoluyla öğrenilir. Bunlar birbirine dönüşürken, hayat da, film de ilerler; bizim gerçek sandığımız sahne film çıkar, gerçek dediğimizse, filmde bir farkı yoktur. Hayatımızı, çoğu kez filmlerde seyrederken dudak büktüğümüz "klişeler" yönetir. Yalan da, entrika da, ihanet de birer oyundur aslında. Büyük bir holdingteki ayak oyunlarından, yerli film setlerine kadar birçok yerde sahnelenen "oyunlar" yoluyla birçok farklı hayat, filmin akışı içinde karşı karşıya getirilerek yüzleştirilmek istenir. Hatta finaldeki, film içindeki filmde yer alan sevişme sahnesinin sandık odasında çekilmesi, Sevda için, çocukluğuyla ödeşmesini anlamlandıracağına inandığı bir tür "katharsis"tir. Gerçeklik duygusu kaybı bu film için belki de en önemli anahtardır. Sevda da, Handan da, gerçeklik duygusu kaybına en çok uğradıkları anda karşılaşır. Bu aynı zamanda, kendini birdenbire iki güzel kadın arasında bulan ve bütün bu "ancak filmlerde görülebilecek" türdeki yaşadıklarının doğruluğuna bir türlü

inanamayan Kemal'i de kuşatan bir sorundur. Yaşanan ile oynanan arasında gider gelir filmin sarkacı. Bu sarkaç, kimi sahnelerin, sahi-den dramatik etkisi güçlü bir melodram gibi çekilmesini gerektirir; kimi sahnelerin de neredeyse bir Brecht oyunu gibi, malzemeyle mesafesi öne çıkarılmış bir yabancılaşma duygusuyla çekilmesini zorunlu kılar. Sevda, oynadığı filmde Handan gibi bir kadını canlandırırken; Handan, hayatında Sevda gibi bir kadın olmanın için için özlemini duyar. Her karakter, kendiyile rolü arasında yarılmıştır. Sevda, Selçuk'tan gerçeği bir oyunla öğrenir; Kemal, Handan'ı elde etmek için filme çekilen senaryodan çaldığı repliklerinden yardım umar. Ve filmin finaliyle de, hayat ile oyunun büyük sürprizine ulaşırız.

Filmin etrafında döndüğü bu oyun eksenini, sanat ile hayat arasındaki ilişkiye bir yaklaşım getirdiği gibi, filmin bizatihi kendisini hikâye etme tarzında içkinleştirir. Film içinde film düşüncesinin bu organik kullanımı, seti, yalnızca "konunun geçtiği yer" olmaktan çıkartarak, onu, âdeta tüm bir melodram dünyasının metaforuna dönüştürür. Filmin iki kahramanını buluşturan yerin bir film seti olması, bu yanılla ironik bir özellik taşır; yanı sıra aynı yerin çocukluklarının ortak mekânı olmasıyla başka bir anlama katlanır. Yalnızca sinema değil, hayat da kurgu yapar.

Başkasının Hayatı, okuduğunuzda göreceğiniz gibi, anlatım tekniği olarak, sinemanın yaygın anlatı kalıplarından, klişelerinden yararlanarak; onları yeniden, başka bir yapıda çatmayı arzulamış; farklı, hatta zaman zaman birbirine zıt anlatım olanaklarını aynı bünye içinde kullanmaktan kaçınmamış, hatta elde etmek istediği bir çeşit yapaylık uğruna bunlardan özellikle yararlanmıştır. Melodram öğelerini, hem kendileri olarak, hem de melodram-aşırı bir çerçevede yeniden eklemleyerek kullanmayı amaçlayan bir filmsel dünya kurmaya çalışmıştır. Bu haliyle de, kullandığı malzemeyle özdeş değil, "mesafeli" bir ilişkiyi zorunlu kılmaktadır. Sonuçta tercihi doğrultusunda bir "yerli film" senaryosu olmakla birlikte, onu çekecek olan yönetmenine malzemeyi ele alışı ve işleyişi farklı bir sinemasal tutum öngörür. Bu da, onun bir senaryo olarak zaafıdır bana kalırsa. Çünkü yönetmen için, zorunlu bir "görme biçimini", bir filme alma "tutumunu" dayatmaktadır. Senaryonun dayattığı biçimde görmeyen herhangi bir yönetmenin işine yaramayabilir bu senaryo. Böyle bakmayan birinin elindeyse esprisini yitirerek herhangi bir film olma, sıradan bir melodrama dönüşme tehlikesini fazlasıyla barındırmaktadır. Dahası, bu haliyle, neredeyse yönetmene pek yer bırakmayacak kadar baskın

"Başkasının Hayatı" için Birkaç Söz

bir biçimde, senaristinin dünyasını, temalarını ve bakışını taşımaktadır. Filme alacak yönetmen için, senaristle mutlaka uyuşması gereken bir kan grubunu, hatta belki de, birinci dereceden bir akrabalığı zorunlu kılmaktadır. Bu da onun zaafıdır, derken bunu kastediyorum. Bu söylediğim özellik, *Dağınık Yatak* için de geçerlidir.

Tüm bu belki de hiç gerekmeyen gevezeliklerin amacı, niyetlerimin ne kadarını gerçekleştirebildiğimi anlamanız için, okurken, gözüne nasıl bir mercek takmanız; nasıl bir dekor yapmanız; nasıl bir atmosfer, nasıl bir doku, nasıl bir oyunculuk düşünmeniz gerektiğine yardımcı olmak içindir. *Başkasının Hayatı* burada saydığım ve saymadığım nedenlerle biraz uzunca bir film senaryosu oldu. Her seferinde yönetmenin önüne fazla malzeme dökmenin hayırlı bir şey olduğunu sanmışımdır nedense. Dramatik çatısı sağlam kurulmuş, ne yapmak istediğini bilen bir senaryonun, çekim aşamasına geldiğinde, yeniden ve sıkı bir dramaturjik elemenden geçirilmesi gerektiğine inandığım için de, bunu, bir zaaf olarak değil, tersine, yönetmene seçenekler sunmada, sahneler arasında seçme şansını artıran bir olumluluk olarak görürüm. Senaryo olarak ilk ürünlerimden biri olması nedeniyle, biraz çenemi tutamadığımı kabul etmemin de yeridir galiba.

Eylül 1995

Başkasının Hayatı

BİRİNCİ BÖLÜM

Sahne-1

ÇUBUKLU'DA BİR YALI

Dış-Sabah

Sabahın çok erken bir saatinde, Çubuklu'da, Handan Kuntoğlu'nun annesinden kalma yalısının çok uzaktan görünüşü... Sabahın koyu renkleri.

Alıcı, kesin bir sessizlik içinde ağaçlara gömülü olan yalıya ağır ağır yaklaşır; Yeşermekten kararmış bir ormanda gizli bir şato gibi duran yalıya...

KESME'yle art arda birbirini izleyen yalıya ilişkin görüntülere geçeriz:

Çarpıp duran bir pencere kanadı, çatısına konmuş bir kuş. Verandadan bir görünüş. Puslu bir cam. Bahçenin kıyısında kırık dökük birkaç parça eşya. Bahçe kapısı. Örtük pencereler. Panjurlar. Issızlık. Sonra çok uzaktan duyulan martı sesleri. Önde kıyıda kendi kendine sallanıp duran bir kayık. Arkada yalı. Terk edilmiş gibi duran yalının kimsesiz, hüznü bir görünüşü vardır. Yavaş yavaş kuş, böcek sesleri biner ses kuşağına, yükselen günün habercileri...

Yeniden yalının çok uzaktan görünüşüyle birlikte, yalı ağır ağır bir karanlığa gömülür.

BİRİNCİ KARARMA-

Sahne-2

BOL VİTRİNLİ GENİŞ BİR CADDE

Dış-Sabah

Geniş bir caddede yan yana vitrinler... Vitrinlerde yaklaşan *Anne-ler Günü* duyuruları... Araba içinden yapılmış bir çekimle (*Sevda'nın arabası olduğunu daha sonra anlayacağız*) bu vitrinler hızla yalana-rak taranır. SAAT TIKTAKLARI BAŞLAR...

Sahne-3

HANDAN'ın YATAK ODASI

İç-Sabah

Komodinin üzerinde duran bir saatin yakın çekim görüntüsü. Alıcı yana kayar: Handan Kuntoğlu ve eşi Refet Sarıkaya uyuyorlar. Birbirlerine yakın değiller, aralarında belli bir uzaklık var. O her zaman var olan uzaklık, uyurken de... Hatta sırtları dönük.

Sahne-4

SEVDA'nın YATAK ODASI

İç-Sabah

Tiktaklar sürerken, Sevda Akar ve beş yıldır birlikte yaşadığı sevgilisi Selçuk Özkan uyuyorlar. Selçuk, sırtını dönmüş Sevda'ya. Sırtı dönük bir halde ve derin bir uykuda; Sevda ise Selçuk'a arkadan sarılmış, tutunur gibi sarılmış. Beraberliklerinin –şimdilik– saklı özeti.

Alıcı, yataktan komodine kayar. Bu kez gene ama başka bir komodin üzerinde duran saatin yakın çekim görüntüsü. İlk komodin-saat-yatak-yatak- komodin-saat halkası kapanır.

Sahne-5

GÜN DOĞARKEN İSTANBUL

Dış-Sabah

İssiz bir pan, İstanbul'u tarar...

Kentin ve insanların henüz uykularından silkinmediği saatler... Uyuyan canavar: İstanbul. Ya da hayat. Boş sokaklar, sessiz evler, kimsesiz kıyılar...

Sahne-6

UYANAN İSTANBUL

Dış-Sabah

Neşeli ama çok usul çalan bir müzik eşliğinde:

Pencereden örtü, kilim çırparak sabah temizliğine başlayan kadınlar, soba yakmaya uğraşan eller, balkonlarına bir şeyler asanlar, kapı eşiklerini süpürenler, pijamasını bacaklarından sıyırıp atan bir evkeği, bileğine saatini takıp güne başlayanlar...

Uyanan bir mahalle. Sokağa ilk çıkan sabah insanları... Pencere-lerden, balkonlardan sarkarak birbirleriyle konuşan, laf yetiştiren, örneğin sokaktan geçen birilerini işaret ederek dedikodu yapanlar, kenar kıyı semtin insanları, esnafı. Birbiri ardına açılan kepenkler...

Sahne-7

FİLM SETİ

İç-Gün

Birbiri ardına patlayan spot lambalarının göze alıcı ışığı. Belli ki, bir film seti ya da bir dünya hazırlanıyor, açılan kepenkler gibi.

Giderek hızlanan bir müzik eşliğinde sunulan karmaşa:

BİRBİRLERİNİN HAYATLARINA MERAKLI İNSANLAR... BAŞKALARININ HAYATLARINA MERAKLI İNSANLAR...

Hareketlenen sokaklar: İşyerlerine gidenler, vapurlara, otobüslere, minibüslere koşturanlar; yakın çekimde çalınan kampanalar, otobüslerde gazete okuyanlar, vapurlarda dergi karıştıranlar... Büfelerde gazete, dergi askıları; magazin haberleri, gözleri bantlı kızlar, göğüs uçları bantlı çıplak kadınlar, gazetelerin kayıp ilanları, ölüm ilanları... Kaldırım sergilerinde pornografik yayınlar; namaz, dua kitapları, milli piyango bileti satanlar, dilenenler, sırtları çantallı turistler, fotoğraf makineleri –çelişik hayatlar, başka hayatlar– kitapçı vitrinleri, kenarları kilitli hatıra defterleri, anı kitapları, mektuplar, pullar, pulları damgalanan mektuplar, kabul gününde kahve falı bakan kadınlar, kahve köşelerinde konuşan erkekler. Birbirlerinin kulaklarına fısıldayarak konuşanlar. Yakın çekimde ağızlar, kulaklar, sürekli açılıp kapanan ağızlar... şahmeran levhası... ağızlar... marilyn monroe... kulaklar... sinema perdesi... boy george... hz. ali... tiyatro sahnesi... elvis presley... travolta... richard gere... dünya güzeli züleyha... türkan şoray... tv ekranı... sinema perdesi... ağızlar... kulaklar...

BAŞKASININ HAYATI adını çağrıştıran ve filmin finaline yakın büyük sekansta geçecek olan **NEDEN HERKESİN GÖZÜ BİR BAŞKASININ HAYATINDADIR** sözünü hak eden görüntüler, tartımlı bir bütünlük içinde hızlı ve art arda geçtikten sonra...

Yıllar öncesinden bir görüntü, *filmin kilit görüntüsü*:

Uzak, pastoral, izlenimci bir sarı görüntü, bir bahçe: Sanki sonsuz bir bozkırın ortasına kuruluvermiş bir tahterevallide iki küçük kız çocuğu... çok mutlular... sırayla tahterevallinin iki ucunda inip kalkarlarken: Alıcı, yumuşak, dokunaklı, usul bir müzik eşliğinde bunlara doğru yaklaşır. Ve filmin ilk yazısı düşer: **BAŞKASININ HAYATI**

Alıcı, biri sekiz, öteki on iki yaşındaki bu iki kız çocuğunun mutlu, şen, gülen yüzlerini çerçeveledikten sonra sırayla ilkin birini, sonra diğerini dondurarak, değişik yaş evrelerindeki resimlerini **ZİNCİR-LEME**'yle üst üste ve yan yana verir. Sonuçta sekiz yaşındaki kız çocuğu Sevdâ Akar, on iki yaşındaki kız çocuğu da Handan Kuntoğlu olur. İkisinin de **ŞİMDİKİ ZAMAN** görüntüleri üzerine oyuncuların adları yazılır. Müzik kesilir.

Sahne 10

CADDEDE DUVAR ÖNÜ

Dış-Gün

Geniş bir bulvarda büyük bir duvarın önü. Sırtlarına yükledikleri afişleri, iki ellerinde kovaları ve sopalarıyla iki afişçi, aynı anda kadrın iki ucundan başlayarak birbirlerine doğru ilerleyerek afiş yapıştırma-ya başlarlar. Birinin yapıştırdığı afişte Sevda Akar'ın çarpıcı yüzünü; öteki afişte de ilginç bir grafik düzenlemesi içinde şu yazıyı okuruz: KUNTOĞLU HOLDİNG KURULUŞUNUN OTUZUNCU YILDÖNÜ-MÜNDE HALKIMIZLA EL ELE

Sırayla bunları yapıştırarak birbirlerine doğru hızla yaklaşırlar. Sonunda ortada buluşacaklardır. Tıpkı finalde olduğu gibi.

Açılan bir yeni afişte Sevda Akar'ın çarpıcı yüzünü görür, BİNDİRME'yle geçeriz.

Sahne-11

SEVDA'NIN KULİS ODASI

İç-Gece

Yakın çekimde Sevda Akar'ın aynada kendine bakan, makyajını tazeleyen yüzü. Alıcı hafifçe geriler. Gazinoda kulis odası, ışıklı ayna. Sevda Akar, sahneye hazırlanmaktadır; ısıtılıdır, gözcüdü. İmgesini kuşanıyor; yüzüne bir maske yerleştirmeye hazırlanıyor gibidir. Yakasına *kırmızı bir çiçek* takar. Yakın çekimde kırmızı çiçek.

Gazino önlerinde asılı ışıklı panoların ampullerle yazılan Sevda Akar adı BİNDİRME'yle yüzünden okunarak geçer...

Bir süre yazıyı tarayarak okuyan alıcı hareketini, Sevda Akar'ın aynadaki yüzüyle üst üste görürüz. Sonra yüz silinir; ışıklı yazı kalır geriye.

Sahne-12

GAZİNO ÖNÜ

Dış-Gece

İşıkli yazı.

İşıkli yazıdan yavaş yavaş aşağıya kayar alıcı. Gazinonun kemerli, ışıklı giriş kapısı. Dışarı taşan müzik, ışık vurmuş ıslak kaldırımlar, "kibar beyler, zarif hanımlar", içeri giren müşteriler çerçevelenir kısa bir süre.

Sahne-13

DUVAR ÖNÜ

Dış-Gün

Holdingin sokak afişi. Afişçi, afişin üzerinde fırça gezdiriyor iyi tutsun, sağlam yapışsın diye. Alıcının yazıları yakın çekimde hızla tayan okuma hareketinden sonra, BİNDİRME'yle geçeriz:

Sahne-14

HOLDİNGİN ÖNÜ

Dış-Sabah

Yakın çekimde holdingin adının yazılı olduğu giriş kapısındaki tabela. Alıcı, kısa bir süre bu tabelayı çerçeveledikten sonra aşağıya kayar, çerçeve açılır, görüntü genişler. Handan Kuntoğlu, giriş kapısından içeri haşmetle girer. Ardında birtakım adamlar gösterişli bir biçimde telaşla koşuşturmaktadırlar..

Sahne-15

HOLDİNGİN İÇİ

İç-Gün

İki yana açılan kapılar, iliklenen düğmeler, gösterilen korkuyla karışık saygı, itibarla karşılanan Handan. Günlük bir işleyiş olduğu halde hep aynı biçimde yinelenen *ritüel*.

Sahne-16

GAZİNO SAHNESİ

İç-Gece

Çok yakın çekimde çerçevelendiği için ne olduğu ilk bakışta anlaşılmayacak olan bir mikrofon başlığı. Dokusu, delikleri... Mikrofona doğru uzanan bir çift kırmızı dudak şarkısına başlar bir an. Şarkı ilerlemeden,

KESME ile geçeriz:

Alıcı, sahne gerisindedir, şarkı bitmiş, sırtı alıcıya dönük Sevda Akar alkışları alıyor.

Sahne-17

PANEL SALONU

İç-Gün

Holdingin genel kurul toplantısı.

Handan kürsüde, mikrofon önünde konuşmakta, elindeki kâğıtlardan rapor ya da bildiri benzeri bir şeyleri okumakta. Sözleri duymayız. Alıcının gerilemesiyle birlikte alkışlar patlar. Kürsünün gerisinde bir yazı: OTUZUNCU YIL GENEL KURUL TOPLANTISINA HOŞ GELDİNİZ.

Sahne-18

DUVAR ÖNÜ

Dış-Sabah

İki afişçinin yapıştırdıkları son afişler. Afişler yan yana düşmüştür. FİLMİN KADERİ BELLİ OLMUŞTUR. Afişçiler de yan yanadırlar şimdi. Birbirlerine döner, bakar, gülümserler. BİRBİRLERİNİN ALANLARINA MÜDAHALE ETMEZLER. Sonra yan yana aynı yöne doğru yürüyerek kadrardan çıkarlar. KENDİLERİNE AYRILAN YER TAMAM-

LANMIŞTIR. Geriye yan yana düşmüş afişler kalmıştır yalnızca.

YAZILAR BURADA BİTER.

İki bilyardo topunun tokuşmasından ortaya çıkan tok ses, alıcı, afişlere doğru hızlı bir zoom'la yaklaşırken duyulur. Patlar.

Sahne-19

KAHVEHANE YA DA BİLARDO SALONU

İç-Gün

Bilyardo toplarının vuruşmasıyla birlikte çıkan ses üzerine, yakın çekimde iki bilyardo topunun görüntüsü... Alıcı, geriler, vuruşunu yapan Kemal'i gösterir. Kemal, masanın çevresini dönerken, ıstakanın ucunu parlatır. Tam yeni bir vuruş için pozisyon alırken, telefona çağrılır. Telefona gider, cevap verir. Durduğu yerin gerisinde, bir çerçevede, cam kenarında Sevda Akar'ın iki-üç kartpostalı seçilir belli belirsiz .

Alıcı, bilyardo salonuna kayar, bir kenar mahallenin kıyıcı görüşlü birkaç delikanlısı; onların gündelik –ve o ölçüde ürkütücü– olağan gerginlikleri, gizil bir şiddeti taşıyan duruşları, kıyıcı şakalaşmaları... *Filme çekildiklerinin bilinciyle alıcıya doğru bakarlar.* Gizli bir kin, patlamaya hazır bir şiddet...

Sahne-20

HANDAN'IN EVİNDE SALON

İç-Gün

Yakın çekimde patlayan bir flaş. Ardında beliren gazetecinin yüzü. Karşıt çekimde Handan, eşi ve biri kız –daha büyük–, biri oğlan iki çocuğu geniş bir kanepede "mutlu aile, huzurlu yuva" pozu vermektedirler. Ses kuşağında gazetecinin sesi:

GAZETECİ (Ses) — Kaç yıllık evlisiniz?

HANDAN — On sekiz.

Sahne-21

SEVDA'NIN EVİNDE SALON

İç-Gün

Sevda Akar gösterişli, rokoko stili bir kanepede ve yarı çıplak, şuh kadın edasıyla poz vermektedir. Flaş patlar. Pozunu bozar. Ansızın bambaşka bir kadın olur. Poz yeniler. Yeniden aynı yapmacıklı hal. Yeniden kendi olurken sehpanın üzerindeki kadehe uzanır...

GAZETECİ (Ses) — Kaç yıldır film çeviriyorsunuz?

SEVDA — On yıldır.

Yakın çekimde gazetecinin yüzü.

GAZETECİ — *Sevda'nın elindeki kadehi işaret ederek—*
Hangi içkiyi tercih edersiniz?
SEVDA — *Kadehi göstererek —* Maden sodasını.

Sahne-22

HANDAN'ın SALONU

İç-Gün

Aynı söyleşi sürmektedir.

GAZETECİ — Yıllardır başarılı bir işkadını olarak tanı-
nıyorsunuz. Peki özel hayatınızda mutlu musunuz?
HANDAN — Elbette, hem de çok.
GAZETECİ — Eşinizle nerede tanıştınız?
HANDAN — *Gülümseyerek —* Şirketin koridorunda.
GAZETECİ — Sizce başarının sırrı nedir?

Handan durur, düşünür, başını pencereye çevirir, dışarı bakar.

Sahne-23

SEVDA'NIN SALONU

İç-Gün

Söyleşi sürmektedir. Bir yandan da fotoğraflar çekilmektedir.

GAZETECİ — Selçuk Bey'le beraberliğiniz beş yılını
doldurdu. Evlenmeyi düşünmüyor musunuz?
SEVDA — *Gülümseyerek —* Evlenmek ayrılmaktır.
GAZETECİ — Peki, evlilik hakkındaki düşünceleriniz?
SEVDA — Karşılıklı sevgi ve anlayışa dayanan bir bera-
berlik yaşıyorum. Bunun adının evlilik olup olma-
ması önemli değil. Kim bilir, belki günün birinde bir
çocuk sahibi olmak istediğim zaman. (*Sodasından-
bir yudum alır.*)
GAZETECİ — Sizce başarının sırrı nedir?

Sevda durur, düşünür, başını pencereye çevirir, dışarı bakar.

Sahne-24

HANDAN'IN EVİ

İç-Gün

Belli ki, bir tatil günü keyfi yaşıyor. Çocuklar odalardan odalara koşuşturup geçerken, Handan bir magazin gazetesinde Sevda Akar ile yapılan *söz konusu* söyleşiyi okuyor. Alıcı, gazeteyi çerçeveye yaklaşıyor, gazetede bizim de çekimine tanıklık ettiğimiz Sevda Akar fotoğraflarına kadar iniyor.

Sahne-25

SEVDA'NIN EVİ

İç-Gece

Sevda, kuşe basım pahalı bir sosyete dergisinde Handan Kuntoğlu ile yapılan söyleşiyi okuyor. Alıcı, dergideki Handan'ın, eşinin ve çocuklarının görüntüsüne dek iniyor. Sevda başını kaldırıyor.

Karşıt çekimde Sevda'nın baktığı yerde bir *bez bebek*. Sevda, bez bebekle göz göze geliyor.

BİRBİRLERİNİN HABERLERİNİ OKUMUŞLARDIR.

Görüntü, Sevda'nın yüzünde kararıyor.

İKİNCİ KARARMA –

Sahne-26

HANDAN'IN YATAK ODASI

İç-Sabah

Handan uyumaktadır. Alıcı, komodin üzerindeki saate yaklaşır. Yaklaşırken...

Sahne-27

SEVDA'NIN YATAK ODASI

İç-Sabah

Yakın çekimde komodin üzerindeki saat çalar. Bir el uzanır, saati susturur. Alıcı gerilerken, uyananın, az önceki sahnenin devamı gereği sandığımız Handan olmayıp, yatağından kalkmaya çalışan Sevdanın olduğunu görürüz.

Sahne-28

SEVDA'NIN BANYOSU

İç-Sabah

Buzlu camın ardında yıkanan buğulu bir kadın görüntüsü.

Alıcı yana kayar, tam çıplak yakalayacakken yukarı çıkar. Düşün altında yıkanan Sevdayı görürüz. Alıcı, yukarı çıkmasını sürdürerek, duş başlığına ulaşır.

Sahne-29

HANDAN'IN BANYOSU

İç-Sabah

Yakın çekimde duş başlığı. Alıcı aşağı iner. Bu kez de yıkanan Handan'ı görürüz. **BU İKİ KADIN ÂDETA BİRBİRLERİNE DÖNÜŞMEKTEDİRLER. SEYİRCİYE OYNANMIŞ BİR KÖREBE.**

Üst üste binen çekimlerle, elleri, birbirlerinin bacaklarında, birbirlerinin başında gezinir sanki. Finaldeki banyo sahnesine gizli bir gönderme gücü taşınmalıdır bu sahne.

Sahne-30

SEVDA'NIN EVİNİN ÖNÜ

Dış-Sabah

Sevda apartmanın kapısındadır, apartmanından çıkar, gün henüz sökmektedir. Sıradan insanları, "Bir yıldızın sabahın o saatinde sokakta ne işi olabilir?" diye düşündürtecek kadar erken bir saat. Film setine gitmektedir. Filmin başındaki Sahne-5'in devamı niteliğinde "gün doğuşu İstanbul" tonunda bir görüntüdür. Arabasına doğru yürür; sokaklar ıssız, pencereler kör.

Sahne-31

YOL

Dış-Sabah

Sevda'nın arabasından çekilmiş yol görüntüsü. Alıcı, geriliyor. Direksiyon başındaki Sevda'yı ve yol alan arabanın ucunu görüyoruz. Sevda, mırıldanarak çekilecek sahnedeki repliklerini ezber etmeye çalışmaktadır. Sevda ezberlemeden oynayamaz. Arada bir yanındaki senaryoya göz ucuyla bakar.

Alıcı, yana kayar, dükkânlar, mağazalar, vitrinler. Sahne-2'dekinin aynı görüntüler. Araba içinden yapılan çekimler, bu sekansta öznesini bulur. Sevda, direksiyon kıvrıyor, araba bir sokağa sapıyor.

Sahne-32

BAŞKA BİR YOL

Dış-Sabah

Sokağın ucunda burnunu kırarak bize doğru gelen bir araba. Sokağa girer ve bize doğru yaklaşırken, ve biz olasılıkla, yaklaşan arabayı, Sevda Akar'ın arabası sanırken, içindeki Handan'ı ve şoförünü seçebiliyoruz. Önümüzden geçip gidiyor.

Sahne 33

FİLM SETİ

İç-Gün

Sevda sete girer. Işıklar yakılıyor. Sahne-7'nin aynı. Sahne-7'nin malzemesi açılarak ayrıntılanarak kaldığı yerden sürüyor gibi. Set hazırlanıyor. Sevda, çalışanlarla selamlaşarak kendine ayrılan odaya ilerlerken, iki gazeteci önünü kesiyor:

BİRİNCİ GAZETECİ— Sevda hanım bugün yatak sahneleri çekilmiyor mu? Birkaç fotoğraf alsak?

SEVDA — *Öfkelenir*— Beyefendi, belki inanmayacaksınız ama, biz burada sahiden sinema yapmaya çalışıyoruz. Ne zaman bacaklarımızdan değil de, yaptığımız işten söz edeceksiniz?

Sevda yoluna devam eder, ikinci gazeteci ardından seslenir:

İKİNCİ GAZETECİ— Unutmayın ki, buraya o bacaklarla tırmandınız Sevda Hanım!

Sevda odasına girer. Kapıyı yüzlerine kapatır. Kapı.

Sahne 34

HOLDİNG ÖNÜ

Dış-Sabah

Handan'ın arabası şirketin kapısında duruyor. Kapılar açılıyor. Önde Handan Kuntoğlu, ardında telaşlı adımlarla gelen adamları. Yürürken onlarla konuşuyor:

HANDAN— Kâr haddini düşük tuttuğumuz sektörlerdeki zararlarımızı nasıl karşılayacağımızı soracaklardır. Mete Bey'in bu konudaki raporunu verin, ağızları kapansın.

Sahne-35

HOLDİNG KORİDORLARI

İç-Gün

Tempolu bir müzik eşliğinde Handan koridorlarda hızla ilerliyor. Ardından adamları geliyor gene. Direktifler veriyor. Bazı kapıları açıp içeriye bir şeyler söylüyor. Sonra yeniden yoluna devam ediyor. Alıcı, onları aynı hızla izliyor. Bir şey hatırlamıştır, ansızın durur.

HANDAN— Şirketlerin çoğunun taze para ihtiyacı olduğunu söyleyeceklerdir. Yeni bir taze para kaynağını nasıl sağlayacağımızı soracaklardır.

Sahne-36

TERZİ

İç-Gün

Sevda terzide provada. Gözalcı bir gece elbisesi denemektedir. Aynada kendini süzüyor, terzi bir şeyler anlatıyor ona, pek dinlemiyor. Alıcı, iyice yaklaşıyor aynaya, görüntü netliğini yitiriyor, hiçbir şey seçilmez oluyor.

Sahne-37

AYNI TERZİ

İç-Gün

Başka zaman.

Alıcı, yeniden geriliyor, görüntü netleşiyor: Handan aynı terzide, aynı ayna karşısında koyu renk bir döpiyes prova ediyor. Aynı aynada

kendini süzüyor. Aynı terzi ona bir şeyler anlatıyor. Handan'ın kafası başka yerlerde, başka şeylerle meşgul.

Sahne-38

HANDAN'IN BÜROSU

İç-Gün

Masanın üstünde yığılı dosyalardan birini önüne çekiyor. Alıcı yaklaşırken gözlüklerini takıyor. Orta parmağıyla gözlüğünü burun kemeline yerleştirdiğinde, burun kemeri ve gözlüğü bütün perdeyi kaplıyor. Gözlüğü, tıpkı topuzu gibi 'imge'sinin bir aracı. Bir silah gibi taşıyor.

Sahne-39

KUAFÖR

İç-Gün

Yakın çekimde Sevda'nın gözkapakları... Özenle takma kirpik takıyor, alıcı geriliyor, yüzü kaplıyor perdeyi. Berber saçlarına davranıyor.

Sahne-40

HANDAN'IN BÜROSU

İç-Gün

Çok yakın çekimde Handan'ın eli üst üste bir yığın kâğıt imzalıyor. Alıcı, imzayı okunaklı kılmak için daha da yaklaşıyor...

Sahne-41

SEVDA'NIN ODASI

İç-Gün

Aynı yakın plan ölçeğinde Sevda Akar resim imzalıyor: Sevgilerimle...

Sahne-42

YOL KENARI

Dış-Gün

Handan arabada. Bir yere gidiyor. Ansızın trafik tıkanıyor. Huzursuzlanıyor. Kalabalık birikiyor. Şoförüne, "Ne oldu?" benzeri bir şey soruyor, şoför parmağıyla ileride bir yeri gösteriyor, yolun kenarında biriken kalabalığın olduğu yeri. Arabanın dışındayız, konuştuklarını duymuyoruz.

Parmağı izleyen alıcı, gazetecilerin resim çektiği kalabalığa yaklaşıyor. Film çevrildiğini anlıyoruz. Yolun kenarına bir set kurulmuş, Sevda oynuyor, Handan camı açıyor, uzaktan uzağa Sevda'yı seyrediyor. Yüzünde şaşkın, sevinçli bir ifade var. Sevda ise hiçbir şeyin farkında değil. Handan, kendini alamayıp arabadan iniyor; Handan'ın

başka dünyalara, renkli, ışıltılı yaşamlara duyduğu hüznü özelemin okunduğu yüzüne iyice yaklaşıyoruz. Ardından duyduğu ses, onu daldığı dünyadan uyandırıyor:

ŞOFÖR— Hanımefendi, trafik açıldı.

Handan, arabasına binerken, yeniden, tokuşan bilardo toplarının sesini duyuyoruz.

Sahne-43

AYNI KAHVEHANE

İç-Gün

Kemal, bilardo oynuyor. Yine telefona çağrılıyor. Gidip cevap veriyor. Yerine dönerken, KESME.

Sahne-44

İNŞAAT

Dış-Gün

Handan bir inşaatı teftiş ediyor. Bilgi alıyor, kimi direktifler veriyor, bazı planları inceliyor...

BİR YETKİLİ— Bildiğiniz üzere iki temel sorunumuz var: İlki, daha çok inşaat sektöründeki yurtdışı taahhütlerin yerine getirilememesi...

Sahne-45

FABRİKA İÇİ

İç-Gün

Bir fabrika kulesinde. Etrafında, gene birtakım adamlar... Aynı yetkili sözünü, başka bir mekânda tamamlıyor:

BİR YETKİLİ— ...İkincisi de kapasite altı çalışarak yaratılan atıl kapasite sorunu. Bu iki tehlikenin üstesinden gelinmediği takdirde uğrayacağımız zarar tahmin edebilirsiniz.

HANDAN— Bunlar ciddi sorunlar olmakla birlikte, baş edilmez sorunlar değil, müsterih olun.

Sahne-46

BOŞ GAZİNO

İç-Gün

Sevda, müzik hocasıyla birlikte piyanonun başında. Hoca piyano çalarken Sevda da elindeki nota kâğıdından şarkı söylemeye çalışıyor... tekliyor, ses deniyor, yanlış okuyor, gülüyor, sonra yeniden söylüyor, yorgun belli, ama işini de yapacak.

Geride, sahnede, sazlar sıkılmış, tembel tembel esniyorlar.

Sahne-47

FOTOĞRAF STÜDYOSU

İç-Gün

Sevda stüdyoda art arda pozlar veriyor. Birbirinden albenili görüntüler art arda patlıyor. Alıcı spotları hızla tarıyor. Yeniden yerine döndüğünde...

Sahne-48

AYNI STÜDYO

İç-Gün

Kemal art arda poz veriyor. Tutuk, çekimser, kendinden emin olmaya çalışıyor.

FOTOĞRAFÇI— Boy da mı istiyorsunuz?

KEMAL— Evet.

FOTOĞRAFÇI— Ne için olacaktı bu resimler?

Kemal duymazdan gelmeye çalışıyor.

FOTOĞRAFÇI— Ben sizin için söylüyorum. Çünkü ona göre bir çalışma yapacağım.

Kemal, mahcubiyetini yenmeye çalışarak:

KEMAL— Artist yarışmasına katılıyorum.

Sahne-49

FİLM SETİ

İç-Gün

Işıklar aynalarda yansıyor.

Aynadan görünen bir sevişme sahnesi. Sevda, film gereği, bir aktörle sevişiyor. Ansızın kapı açılıyor. İçeri üç kişi giriyor. Elleri silahlı. Sevda'yla sevişen aktöre saldırıyor, onu etkisiz hale getirdikten sonra, onun gözleri önünde teker teker tecavüz ediyorlar Sevda'ya. Bu sahneler, aynaların içinden çoğala çoğala büyüyen görüntülerle veriliyor. Prizmalarda kırılan kesik kesik planlar sanki Sevda'nın kendi yaşamının tecavüzleriymiş gibi algılanabilir.

Sahne-50

KUAFÖR

İç-Gün

Handan kuaförde topuz yaptırıyor. Elindeki magazinleri büyük bir ilgiyle okuyor. Gazeteden başını kaldırıyor, aynada kendiyse yüz yüze kaldığında, kendi yüzünde de derin bir özlem görüyor.

Sahne-51

GAZİNO SAHNESİ

İç-Gece

Hıncahınç dolu bir gazino. Az önceki özlem okunan yüzün nesnel karşılığı belki. Sahnede Sevda Akar, olağanüstü, görkemli; art arda patlayan alkışlarla şarkı söylüyor. Eski zaman şarkıcıları gibi. Çiçek verenler, patlayan şampanyalar, dökülen gül tabakları... Bir yandan her şey çok fazla bildik ve klişe; öte yandan yapaylık, öyle yapayca canlandırılmalı ki yeniden bir gerçeklik elde edilebilsin.

Sahne-52

BİR RESTAURANT

İç-Gece

Bir iş yemeğinde Handan ve Refet. Uzunca bir masanın ucunda ayağa kalkmış, elindeki kâğıttan bir şeyler okumaktadır Handan. Konuşması, alkışlarla sık sık kesiliyor.

Sahne-53

BOĞAZ KÖPRÜSÜ

Dış-Gece

Gecenin ileri bir saatinde ışıklı köprüde ilerleyen araba. Yorgun başını cama dayamış, dalgın gözlerle dışarı bakan Sevda'nın hüznü, güzel yüzü; dokunaklı bir görüntü... Hayata çok benzeyen bir an.

Sahne-54

SEVDA'NIN EVİ

İç-Gece

Sevda eve giriyor. Koridora ışık vuruyor. Yatak odasına ilerliyor. Yıgınla bebek, bez bir bebeğin saçını karıştırıp geçiyor. Sahne-25'te gördüğümüz, Sevda'nın göz göze geldiği bez bebek bu. Yalnızlıkta dokunduğu tek canlı.

Sahne-55

HANDAN'IN EVİ

İç-Gece

Handan, çocuklarının odasına giriyor. Uyuyan çocuklarının üstünü örtüyor, saçlarını okşuyor. Onları az gördüğü, az sevebildiği belli.

Sahne-56

SEVDA'NIN YATAK ODASI

İç-Gece

Ayna karşısında makyajını siliyor. Kremli yüzünde yorgun parmakları dolaşıyor. Bir an göz göze geliyor kendiyle, göz göze kalıyor. Sil-dikçe değişiyor yüzü, küçülüyor, çocuklaşıyor, korunmaya muhtaç küçük bir kız çocuğu oluyor. Fısıltıya benzer bir sesle, kendine sesleniyor:

SEVDA— Çok yorgunum.

Sahne-57

HANDAN'IN YATAK ODASI

İç-Gece

Sessizlik. Handan da ayna karşısında gecelikte oturmaktadır. Saçlarını açıyor. Gençleşiyor, yüzünü ağır ağır kremliyor. O da kendiyle göz göze geliyor bir an. Göz göze kalıyor. Bütün günün yorgun temposu altında, kendiyle ilgilenemediği tek an bu belki de... Sahiden bütün dikkatini vererek kendiyle ilgilenemediği tek an. O da fısıltıya benzer bir sesle:

HANDAN— Çok yorgunum.

Plan değiştiririz:

Kocasıyla birlikte yataktalar. Handan sırtını dönmüş, Refet sevişmeye istekli, okşamaya çalışıyor onu. Handan başını çevirip, omuzunu tutan Refet'in eline arkadaşça dokunuyor, bağışlanmayı diler gözlerle bakıyor:

HANDAN— Çok yorgunum Refet.

Sahne-58

SEVDA'NIN YATAK ODASI

İç-Gece

Sevda sırtüstü yatmış, gözleri tavanda. Yüzünden yorgunluk, bıkkınlık akıyor sahiden. Selçuk yaklaşıyor ona, dokunuyor, sevişmek istiyor, kışkırtmaya çalışıyor Sevda'yı. Sevda, başını çevirip Selçuk'a bakıyor.

Sahne-59

FİLM SETİ

İç-Gün

Aynaların içinden çoğalan erkekler, gündüzki tecavüz sahneleri, yönetmence tekrar ettirilirken Sevda'nın bıkkın yüzü. Sevişme sahnelerine geçerken ve o sahnelerden çıkarkenki değişkenliği, yönetmenin direktifleri... Üst üste değişik erkekler...

Sahne-60

SEVDA'NIN YATAK ODASI

İç-Gece

Sevda, anlayış bekleyen gözlerle bakıyor Selçuk'a...

SEVDA— Bugün çok çalıştım. İnan çok yorgunum.

Yeniden tavana dikeyiyor gözlerini Sevda. Görüntü yüzünde kararıyor.

ÜÇÜNCÜ KARARMA—

İKİNCİ BÖLÜM

Sahne-61

HANDAN'IN BANYOSU

İç-Gün

Refet, ayna karşısında sabah traşını olmaktadır.

Gözleri, yüzünde bir şey yakalar. Bıçak keskinliğinde bir çizgi daha. Derin bir küskünlük okunur yüzünden. Kederlidir. Hüzünle bakar kendine; dalıp gitmiştir. Yıprandığını, yaşlandığını, çöktüğünü, belki de ömrünün sonuna geldiğini, kaybolan gençliğini düşünüyordur. Böyle şeyleri düşünmeye çok az vakti olan insanların kendi kendiyile kaldığı ender anlardan biri...

Bu görüntüler üzerine Handan'ın sesi biner. Handan'ın sesi, finaldeki Handan ile Sevda'nın büyük karşılaşmasının, hesaplaşmasının yapıldığı uzun konuşmanın bir parçasıdır. Ses, ilerideki bir sahneden geriye akma yoluyla buraya taşmıştır. Filmin sonundaki o uzun konuşma, parçalanarak filmin çeşitli yerlerine dağıtılmıştır. Bu sahneyle birlikte başlayan ivme, o sona doğru akacaktır. Bu uzun konuşmanın, ileride görüntülü olarak yer almasıyla birlikte, film boyunca ara ara görüntüler üzerinde duyulan bu seslerin de gizi çözülmüş olur.

HANDAN — (Ses) — Kocamı ne kadar az tanımışım meğer. Bunca yıldır sevip sevmediğimi bile düşünmeye vaktim olmadı. Yalnızca bir alışkanlık mıydı? Bilmiyorum...

Sahne-62

ŞİRKETTE BİR ODA

(Siyah-Beyaz) İç-Gün

Pencerelerinden vuran bol bir ışığın görüntüyü kamaştırdığı uzak bir çekimde Handan'ın genç kızlığı.

Babası Refet'le tanıştırıyor onu.

HANDAN—(Ses)— Şirkete yeni girmiş bir avukattı. Babam, onun çalışan, dürüst, saygılı biri olduğunu söylüyordu.

Sahne-63

SALON

(Siyah-Beyaz) İç-Gece

Babası Handan ile Refet'in nişanlarını takıyor.
Küçük bir aile topluluğu.

HANDAN — (Ses)— Gözünün önünde duran bir damat istemişti. Oysa o sıralar bir başkasına ilgi duyuyordum. Ferit'ti adı.

Sahne-64

BİR KIR KAHVESİ

(Siyah-Beyaz) Dış-Gün

Eski Türk filmleri tadında, uzak bir çekimde Handan ile Ferit. Bir kır kahvesinde; ardından ıssız ağaçlıklı bir yolda yürüyorlar.

HANDAN — (Ses)— Yalnızca birkaç kez buluşmuştuk, bir iki tane de mektup yazmıştım ona. Hepsini bu.

Sahne-65

SALON

(Siyah-Beyaz) İç-Gün

Gene uzak bir çekimde, babası Handan'ı azarlıyor.

HANDAN — (Ses)— Babam karşı çıkmıştı Ferit'le evlenmemize. Hayatı tanımayan toy bir genç kızdım o zamanlar, babama 'hayır,' diyemedim. Hiçbir zaman 'hayır', diyemedim ona.

Sahne-66

SALON

(Siyah-Beyaz) İç-Gün

Handan ile Ferit konuşuyorlar.

Handan başını iki yana sallıyor.

Ferit, elindeki iki üç mektubu sehpa üzerine bırakıyor. Doğrulurken başını kaldırıp Handan'ın yüzüne bakıyor.

Handan başını öne eğiyor.

HANDAN — (Ses)— Ferit'e karşı duyduğum aşk mıydı, değil miydi, bilmiyorum ama, şimdi ne zaman 'sevgili' lafı edilse, aklıma yağmurda giden bir adam gelir. Yüreğim ürperir. Onunla evlenmiş olsaydım ha-

yatımda ne değışirdi bilmiyorum. Galiba kimse de bilemez bunu.

Yakın çekimde tül perde ardındaki Handan'ın kederli yüzü. Ferit'in ardından bakmaktadır. Bir ara Ferit döner ardına bakar. Handan pencereden çekilir. Tüm bu siyah-beyaz görüntüler bir tül ardı güzelliğı taşımalıdır.

Sahne-68

VIDEOCU DÜKKÂNI

İç-Gün

Refet dükkâna girer. Dükkân sahibi tezgâh altından iki kaset çıkarır. Karşılıklı göz kırparlar. Sonra Refet çıkar dükkândan...

HANDAN — (Ses)— Evlendiğimizde hoş, yakışıklı bir adamdı yalnızca. Aynı evin içinde yıllarca birbirimizden habersiz yaşadık. Birbirimizi tanımadan, anlamadan, yormadan. Hatta belki de sevmeden. Şimdi düşünüyorum da bütün konuştuklarımız elli kelime içinde geçmiş.

Sahne-69

SELÇUK'un ÇALIŞMA ODASI

İç-Gün

Alıcı, yakın çekimde duvardaki Sevda Akar'ın büyük boy fotoğrafını çerçeveler.

SEVDA — (Ses)— Ünlü bir film yıldızıysan, herhangi bir filmde vücudunun herhangi bir yerini görmüş bütün erkekler senin üzerinde hak iddia eder.

Alıcı yavaş yavaş geriler.

Fotoğraflı duvarın önündeki Selçuk'un yazı masası ve daktilosunun başında Selçuk bir şeyler yazıyor, arada soluklanıp piposunun tü-tünü tazeliyor.

SEVDA — (Ses)— Selçuk'la tanıştığımızda çevrem hep birbirine benzeyen erkeklerle doluydu. Selçuk farklı bir insandı. En azından tanışır tanışmaz yatağa atmaya kalkmadı beni. Konuştu benimle, uzun uzun konuştu, komik bir şeyler anlattı bana. Sıradan bir macera gibi başladı ilişkimiz. Gün geçtikçe kök saldı. Sonunda beş yıllık bir beraberliğe dönüştü. Kitap

okumayı, işim üzerine düşünmeyi ondan öğrendim
hep. Bana öğrettiklerini inkâr edemem.

Selçuk yerinden kalkar, gövdesini esnetir, kitaplıktan bir kitap alır,
salona çıkar, kanepeye uzanır.

SEVDA — (Ses)— O sıralar fakültede beklemeliydi.
Sonra da hep bekledi. Selçuk hayatı boyunca hep bir
şeyleri bekleyen insanlardandı. Çeşitli işler denedi,
hiçbirinde dikiş tutturamadı.

Sahne-70

DÜKKÂN

İç-Gün

Bir dükkân camını Sevda'nın gözleriyle görürüz.

İçeride Ömer kaynak yapıyordur. Yüzünden kaynak maskesini çeker,
başını kaldırır. Sevda'yı görür, aydınlık güler. Işıl ışıldır.

SEVDA — (Ses)— Yıllar önce mahalleden bir çocuğu
seviyordum. Galiba hayatım boyunca da en çok onu
sevdim. Ömer'di adı.

Alıcı geriler. Sevda'yı sırttan görürüz.

Ömer kapıya çıkar.

Sahne-71

KIRLAR

Dış-Gün

Ömer ile Sevda'nın uzak çekimde el ele koşturmaları... Kaçamak
öpüşmeler... Tepeler... Uzakta İstanbul. Simit yiyorlar. Tren yoluna
oturmuş, trene el sallıyorlar, sonra araya tren ve onun gürültüsü giriyor,
gözüküyorlar, az sonra yeniden çıkıyorlar ortaya... Gülüyorlar,
neşeliler, kaygısızlar...

SEVDA — (Ses)— Aramızda söz yüzüğü takmıştık, para
biriktirip evlenecektik.

Sahne-72

SİNEMA ÖNÜ

Dış-Gün

Sinema önündedirler, paralarını denkleştirirler. Sevda'nın gözleri
camlı panolarda. İmrenerek bakıyor onlara. BİNDİRME'yle mağaza
vitrinlerini, giysileri ve benzeri şeyleri özlemle seyreden Sevda'nın
yüzüne geçeriz. Yüzünden özlem, hayranlık ve ihtiras okunur.

SEVDA — (Ses)— Oysa gözüm yükseklerdeydi benim. Artist olmak istiyordum. Sokakta herkesin parmakla gösterdiği tanınmış biri olmak istiyordum. Şimdiyse evden çıkmıyorum. Hep evde oturuyorum. Hatta çoğu zaman karanlıkta...

Sahne-73

SOKAKLAR, SAHİL, MEYDAN

Dış-Gün

Sevda ile Ömer gizli gizli buluşuyorlar. Arkada onları gözetleyen Kıl Necati'nin kötü kötü bakışlarına dek yaklaşır alıcı. Sahilde el ele geziyorlar. Fotoğraf çektiriyorlar. Ucuz eğlencelerle avunuyorlar, ama mutlular... Dünya onların görünüyor.

SEVDA — (Ses)— Komşu mahalleden Kıl Necati bir mecmuanın artist yarışmasında dereceye girmiş, film çevirmeye başlamıştı.

Sahne-74

MAHALLE

Dış-Gün

Mahalleli Kıl Necati'yi uğurluyor. Uzaktan onu kıskançlık ve özlemle izleyen Sevda'nın yüzü. Tam arabaya binecekken dönüp ardına bakıyor Necati. Sözü, vaadini hatırlatıyor sanki. Alıcı yaklaşıyor. Sevda başını öne eğiyor.

SEVDA — (Ses)— Ömer'i bırakıp bana kaçarsan seni de artist yaparım, demişti bana. Günlerce kendimle mücadele ettim.

Sahne-75

SEVDA'nın GENÇ KIZLIK ODASI

İç-Gece

Duvarları artist resimleriyle süslü Sevda'nın odası. Yatağına uzanmış, gözleri tavana dikili... Sevda parmağındaki yüzüğü çevirmekte sürekli. Alıcı, parmakta dönüp duran yüzüğü yakın çekimde gösterir.

SEVDA — (Ses)— Yüzüğü attım. Necati'ye kaçtım.

Ayna önünde Sevda. Aynanın çerçevesindeki Ömer'in resmini düzeltir. Kendi resmini ve Ömer'in resmini alır aynanın kıyısından, ayna boşalır.

SEVDA — (Ses)— Hevesini aldıktan sonra yüzüstü bira-

kıp gitti beni. Birkaç filmde yaptığım figüranlıkla kalmıştım. Yeniden yoksulluk günleri başladı benim için. Yılmadım, direndim. Kapı kapı dolaştım Yeşilçam'da. Sevda Akar olana kadar dolaştım. Ömer'i terk ettiğimde, onu ne kadar sevdiğimi bilmiyordum. Kaçtığımın daha ertesi günü anlamıştım yaptığım hatayı, ama artık iş isten geçmişti. Şöhret olmayı mutluluk sandım.

Sahne-76

SALON

İç-Gün

Selçuk yattığı yerden kalkar, yatak odasına girer, tuvalet aynasının çekmecesini açar, para alır, cebine koyar, sokağa çıkmak üzere montunu giyer.

Bulunduğumuz yerden kapanan kapının sesini duyarız.

Alcı geri döner, yeniden Sevda'nın duvardaki fotoğrafına yükselir.

SEVDA — (Ses)— Selçuk'la birlikte erkeklere karşı yitirdiğim güveni yeniden kazandım. Ömer'den sonra tanıdığım erkeklerin hepsi de, bana ilkin Sevda Akar olduğum için yaklaşıp, sonra da Sevda Akar olduğum için kaçtılar. Şöhretim hem silahım, hem düşmanım oldu. Oysa sıradan bir kadındım ben. Öbür kadınlardan tek farkım, resmini herkesin tanıdığı bir kadın olmamdı.

Sevda'nın duvardaki fotoğrafı bütün kadrı doldurur.

Sahne-77

HANDAN'ın BÜROSU

İç-Gün

Handan, bazı magazin gazetelerine göz atmakta, iri fincanından kahve yudumlamaktadır. Ön sayfasında çıplak kadın resimleri olan gazeteleri ilgiyle ama aceleyle karıştırırken, sekreter girer:

SEKRETER— Arabanız hazır efendim.

HANDAN— Ben de hazırım.

SEKRETER— İmza kuryenizi getirdim.

HANDAN— Bırakın şuraya...

Kâğıtları karıştırır, sekretere bakmadan konuşuyordur.

HANDAN— Günlük programımız nedir?

Sekreter elindeki nottan bilgiç bilgiç okur...

SEKRETER— Saat onda TÜREL BİRLİK A.Ş'nin olağan toplantısı...

HANDAN — (*Sözünü keser*)— Olağan olmayan nedenlerle katılamayacağımı bildirin.

Sekreter işaret koyar, devam eder...

SEKRETER— On bir otuzda gazeteci İhsan Turgal ile konuşmanız gerekiyor...

Handan bir kâğıdı imzalarken...

HANDAN— Hiç de gerekmiyor...

Sekreter anlamamıştır.

SEKRETER— Efendim?

HANDAN— Hiç de gerekmiyor, dedim. Atlatın gitsin. On beş yıldır sorduklarını bir kere daha soracaktır.

Sekreter işaret koyar, sürdürür...

SEKRETER— Öğle yemeğinde sanayici Mustafa Tatlı ile birliktesiniz.

Handan hiç hoşlanmamıştır, yüzünü ekşitir; belli ki, sevmediği biridir.

HANDAN— Tabii tatsız bir yemek yiyeceğiz. Telefon edip Sahil'de yer ayırttınız mı?

SEKRETER— Elbette efendim.

Handan'ın imzaları bitmiştir. Yeniden gazetelere göz atar.

Kâğıtları sekretere geri verir. Odadan çıkarlar. Sekreter ardı sıra dolanmaktadır.

Sahne-78

ŞİRKET KORİDORU

İç-Gün

Handan önde hızlı hızlı yürümekte, arkada Sekreter yetişmeye çalışmakta.

SEKRETER— Öğleden sonra mutat yönetim kurulu toplantısı...

HANDAN— Malum, gladyatörler toplantısı, arena hazırlansın...

SEKRETER— Akşamüstü Dame de Sion'luların çayına davetlisiniz...

Handan bir kapıyı açar, içeri seslenir, içeridekiler ayağa kalkar...

HANDAN— Yusuf Bey gri dosyaları görmek istiyorum.
(*Sekretere döner*) Çay davetini iptal edin.

İçerideki memurlardan biri, Handan'ın ardı sıra koridora çıkar. Peşine takılır.

MEMUR— Otuzuncu yıl gecesine çağrılacak sanatçıların ve şarkıcıların listesini görmek ister miydiniz?

Handan durur, ilgilenir, listeyi alır, bakarken:

SEKRETER— Dame de Sion'luların çayını iptal edemeyiz. Geleceğinizi bildirdik. Öyle talimat vermiştiniz.

HANDAN— Bunca işim arasında bir kabul günü eksikti.
(*Memura döner*) Sevda Akar adının yanında niye soru işareti var?

MEMUR— Çok yüksek bir fiyat istemiş. Müdür Bey size danışmamı söyledi.

Handan kâğıdı geri verirken, gözleri parlar...

HANDAN— Ne istiyorsa ödeyin.

Memur geri döner, Handan sekreteriyle birlikte ilerlemeye devam eder.

SEKRETER— Akşama üç yemek daveti var: İşadamları Kulübü'nün yemeği. Ayrıca Mortaş A.Ş.'nin yemeği. Ve Turanoğulları'nın kızlarının düğün yemeği...

HANDAN— Bir gecede üç öğün yemek yiyemem herhalde...

SEKRETER— Hangilerini iptal edeyim?

HANDAN— Turanoğulları'nın tam altı tane kızları var. Hepsinin teker teker düğünlerini gezemem. Onun üstünü çizin. Mortaş da bugün yarın iflas edecek, hâlâ yemek memek veriyorlar.

Sekreter bilgiç bilgiç başını sallar...

SEKRETER— O halde, İşadamları Kulübü'nün yemeği-
ne gidiyorsunuz.

HANDAN— Hayır ona da gitmiyorum. (*Durur.*) En iyisi
ben bu akşam yemeğimi evimde yiyeyim. Değişik-
lik olur.

Yan kapılardan biri açılır, Hüsnü Bey çıkar.

HÜSNÜ— Efendim gri dosyaları istetmişsiniz ama, kar-
deşiniz Nilgün Hanım incelemek için almışlar onla-
rı.

Handan ansızın değişir. Kıvrak zekâlı, nüktedan o kadın gider, öfkeli
bir kadın gelir yerine.

HANDAN— Benden izinsiz nasıl verirsiniz? Rüstem
Bey'e söyleyin, beni görsün.

HÜSNÜ— Emredersiniz efendim.

Sahne-79

NİLGÜN'ün ODASI

İç-Gün

Nilgün masa başında. Masanın üzerinde "gri dosyalar" tabir edilen es-
kiden kalma nice evrak arasına gömülmüş, kimi notlar alıyor. Sonra
geriye yaslanıyor, yüzünde zafer kazanmış bir komutan edası... Film-
lerden öğrenilmiş çarpık bir gülümsemeyle, küstah küstah boşluğa sı-
rıtıyor. Kapı çalınıyor, Gülgün giriyor içeriye.

GÜLGÜN— Hayrola ne oldu? Umduğunu buldun mu?

NİLGÜN— Hem de fazlasıyla, işimize yarayacak çok
şey var şu gri dosyalarda. Rüstem Bey'in kuyruğu
iyice sıkışacak. Sevgili ablamızın bunlardan haber-
dar olduğunu hiç sanmıyorum.

GÜLGÜN— Başkanlığı kaybeder mi bu sefer?

NİLGÜN— Rahmi Bey'i de kafaya aldık mı tamamdır.

Gülgün ile Nilgün'ün konuşmaları sessiz sürerken, Handan'ın sesi ses
kuşağına biner:

HANDAN — (*Ses*)— Üvey kardeşlerimi hiç sevmedim,
onlar da beni sevmedi. Babamı onlarla paylaşmak
hep acı verdi bana.

SEVDA — (Ses)— Bense hep bir kardeşin özlemini çektim. Anne olmak kadar istediğim bir şeydi abla olmak.

Sahne-80

FİLM SETİ

Dış-Gün

Istanbul sırtlarındaki kenar mahallelerin birinde film çevrilmektedir. Biz ilkin film sahnesini gerçek sanırız. Oysa alıcı gerileyince, set, set ekibi, ışıklar, alıcı vb. ortaya çıkar. Son görüntünün üzerine yönetmenin sesi düştüğünde alıcı gerileyecek, set ortaya çıkacak, film içinde film çekildiği anlaşılacaktır.

Sahne-81

FİLM SETİ

Dış-Gün

Set tatil edilmiştir. Set işçileri yeni bir sahne için hazırlık yaparlarken, Sevda'yı uzak bir köşede, bir açıklıkta, uzak evleri, aileleri, başka hayatların pencerelerini, ışıklarını seyrederken yakalarız. Dalıp gitmiştir. Akşamüstü ışıkları... tek tük ışıkları yakılmış evlere, pencerelere derin bir özlemle bakar. Kuytu bir köşeye çekilmiştir. Ellerini koyunda kavuşturmuş, bütün hayatların kıyısında duruyor gibidir. Yüzü hüznü, küskün ve çocuksudur. İçe dokunan, boynu bükük bir görünüşü vardır. Bir stardan çok, kaybolmuş bir çocuğa benzemektedir şu an. Az önceki setteki kadından başka biridir bu. Belli ki, zayıf bir anıdır bu. Usul, yumuşak, dokunaklı bir müzik eşlik eder Sevda'nın hüznü görüntüsüne...

Akşamüzeridir. Gün battı batacak. Set toparlanıyor. Güneş gidiyor. Diyelim ki, iç çekimlere geçilmek üzeredir. Uzakta bir apartmanın balkonunda bir aile görürüz. Mutlu, huzurlu bir görünüşleri vardır. Baba, kucağına aldığı çocuğunu okşar severken, annesi de bir yandan yemek yedirmeye uğraşmaktadır. Sevda'nın yüzünde mutlu bir aileye, sıcak bir yuvaya duyulan derin bir özlem okuruz. Müzik ansızın kesilir. Ardından bir ses duyur. Mehmet'tir bu.

MEHMET — Dalmış nereye bakıyorsun öyle?

SEVDA — Hiiç... Şu ışıkları yanan pencerelere... Kimi akşamları önlerinden geçip giderken başımı kaldırı o pencerelere bakarım. Nedense onlar çok mutlularmış gibi gelir bana. Hasrete benzer bir sızı duyarım.

MEHMET — (Şaşırmıştır)— Ben seni böyle bilmezdim,

sen bayağı duygulu bir insanmışsın yahu... Takma kafanı bu kadar!

Sevda az önceki duygulu halinden silkinir. Mehmet'e küçümseyici gözlerle bakar...

SEVDA— Af edersin, oyuncusun, anlarsın sanmıştım...

Sahne-82

PASTANE ya da OTEL LOBİSİ

İç-Gün

Aynı akşamüstü... Pencere uzak ışıklardan geri çekilir.

Dame de Sion'luların çayı...Handan'ın çevresini sarmış koket bir kadın kalabalığı. Handan zoraki tebessümler içinde.

NİGÂR— Vallahi Handancım, sen hepimizin medar-ı iftiharısın...

AYŞE— Öyle şekerim öyle, hepimiz evlendik, çoluk çocuğa karıştık. Ama sen öyle mi ya?

Uzaktan Belgin görünür. Her şeyi fazla bir kadındır. Fazla boyalı, fazla yapay, fazla frapandır. Bayağı bir görünüşü vardır. Handan'ı görünce uzaktan atılır:

BELGİN— Handan! Handancım!

Gelir, yanaklarından öper. Handan tanımamış, çıkaramamıştır ama bu saldırgan içtenlik gösterisinden ürkmüş, gülümsemeye çalışır.

BELGİN— Tanımadın mı beni ayol? Ben Belgin, 1789 Belgin. Sıra arkadaşın.

GÜZİN— Allah için Fransız İhtilali gibi kadın olmuşsun Belgin!

Belgin çingiraklı kahkahalarından birini atarken:

HANDAN— İnan birden çıkaramadım, çok değişmişsin.

BELGİN— Uzun zamandır İstanbul dışındaydım. Son kocam şarkta görevliydi. Uzak kaldım sizlerden. Her şeyden...

HANDAN— Son kocan mı?

BELGİN— Öyle şekerim öyle, üç kere evlenip boşandım. Şimdi dördüncüsünden ayrılmaya çalışıyorum. Boşamıyor kör olasıca!

Yeniden çingiraklı kahkahaları Belgin'in...

KESME'yle geçiş...

Aynı yer. Zaman geçmiştir. Belgin daha uzakta birileriyle hararetili hararetili konuşmaktadır.

Handan gene aynı yerde, ötekilerle birlikte.

HANDAN— Ne kadar değişmiş... Sahiden tanıyamadım.

AYŞE— Son yıllarda çok değişti.

HANDAN— Okuldayken ne kadar ürkek, içine kapanık bir kızdı...

NİGÂR— Desene gizli bir yanardağmış o sıralar, kimse fark etmezmiş kızcağızı...

GÜZİN— Biraz geç patlamış anlaşılan...

AYŞE— ...ama tam patlamış...

Gülüşürler...

Sahne-83

SEVDA'nın EVİ

İç-Gece

SEVDA (Ses)— Akşamları oyun oynardık. Yalnızca ikimizin bildiği bir oyundu bu. Gündüz çekilen film sahnelerini akşamları evde ona oynardım.

Sevda salonda oturmaktadır. Selçuk girer. Sevda gündüz çektiği bir sahneyi oynar Selçuk'a. Selçuk hemen anlar, oyuna katılır.

SEVDA— Mehmet sen ha?

SELÇUK— Evet, ben. Tanımadın mı?

SEVDA— Ne zaman çıktın içeriden?

SELÇUK— Üç ay oldu. Seni arıyordum.

SEVDA— Seni bekleyemedim affet beni...

SELÇUK— Bunu bana nasıl yaptın kahpe?

SEVDA— Mehmet dinle beni, senin bildiğin gibi değil!

SELÇUK— Neyini dinleyeyim senin, gene ne yalanlar uyduracaksın kim bilir?

Tokat atıyormuş gibi yaparken, Sevda gülerek Selçuk'un elini tutar.

SEVDA— Film icabı dediysek o kadar da demedik. Aferin bu gün daha iyi yakaladın. Üç aşağı beş yukarı aynen böyle oldu valla. Nereden bildin?

SELÇUK— Bilmeyecek ne var yıllardır hep aynı filmle-
ri çeviriyorsunuz.

İtişmeye, cilveleşmeye başlarlar.

SELÇUK— Hatta o sahnenin arkası da böyle geliyordur.

Selçuk, Sevda'nın üzerine çıkar, öpmeye başlar.

Sahne-84

YÖNETİM KURULU TOPLANTI SALONU

İç-Gün

Yakın çekimde Handan'ın gergin, öfkeli yüzü... Yılların idarecilik deneyimiyle bir yandan da öfkesini belli etmemeye çalışmaktadır. Belli ki, bir sıkıntının ortasındalar.

HANDAN— Her neyse beyler, toplantımız bitmiştir.

Alıcı hızla gerilerken...

HANDAN— ...Yarın sabah onda yeniden devam edeceğiz.

Herkes gergin, dosyasını, kâğıdını toparlamakta.
Çıkarlarken...

HANDAN— Rüstem Bey siz kalın.

Diafonu açar. Sekreterin sesi duyulur.

SEKRETER — (Ses)— Buyurun efendim.

HANDAN— Lütfen evi arayıp eve geç geleceğimi söyleyin. Çalışacağım.

Rüstem'e döner.

HANDAN— Rüstem Bey neler oluyor allahaşkına? Toplantılar çok gerginleşmeye başladı. Benim farkında olmadığım bir şeyler mi dönüyor ortalıkta? Bilmediğim bir şey mi var? Açıkça söyleyin bana.

Rüstem kaygılı ve durgundur.

RÜSTEM— Zor durumdayız Handan Hanım. Her şey çok karışık. Her şey...

HANDAN— Nedir karışık olan?

RÜSTEM— Bilmiyorum Handan Hanım. İnanın bilmi-

yorum. Elle tutulur bir şey yok aslında. Sanki yağmur sıkıntısı.

HANDAN— On gün sonra otuzuncu yılımızı kutluyoruz. Hiçbir karışıklığa yer olmaması gerek.

RÜSTEM— Benim düşüncem de budur. Lakin devir değişti. İnsanların umutları gibi, ahlakları da değişti. Yaşlandım artık. Bazı şeyleri anlamakta güçlük çekiyorum.

Handan sevecenleşmiş, yumuşamıştır. Unuttuğu bir ilgiyi anımsamış gibidir.

HANDAN— Bakın Rüstem Bey, siz bu şirkete babamdan yadigârsınız. En çok size güveniyorum, anlıyor musunuz, en çok size. Her başkanlık seçiminde olduğu gibi bu defa da temsilcisi olduğunuz yüzde beş hisseyi üzerime çevirtmiyorum. Biliyorum ki, seçimlerde bu yüzde beşlik oy yanlış yere gitmeyecek...

Sahne-85

HANDAN'ın BÜROSU

Dış-Gece

Handan'ın çalışma odasının uzaktan *teleyle* çekimi.

Çalışma odasında, kafese kapatılmış bir aslan gibi dolaşıp durmakta. Kaygılı, sancılı, sürekli dönenip duruyor. Elindeki kalemi avucuna vuruyor, ya da başka bir şey.

Alıcı çok yumuşak gerilemeye başlıyor. Yanda ve üst katlarda hiç ışık yoktur. Tüm pencereler kör. Alıcı gerilemeye devam ediyor. İyi-ce gerilediğinde koskoca binanın karanlık yüzeyinde tek ışıklı pencere onunkidir. Yalnızdır. İçer dokunan hüznü bir görünüşü vardır.

Işık iyice uzakta kalmıştır. Issızlığını vurgulayan o ışık üzerine müzik biner. KESME'yle içeri geçilir.

Sahne-86

HANDAN'ın BÜROSU

İç-Gece

Handan, bürosunda pencereden dışarıyı seyrediyor. Sırtını görüyoruz. Handan'ın penceresinden, yüksekte çekilmiş "gecede vızıl vızıl ışılan arabaların" görüntüsü. Çok yakın çekimde sigarasından derin bir soluk alan Handan. Kültablası tepeleme dolu. Alıcı yana kayıyor. Masanın üstü karışık, kâğıtlar, dosyalar. Şehir çok uzakta kımıl kımıl. Dışarıda hayat. Akıyor. Dış dünya ışıklı, uzak pencereler. Handan'ın

yalnızlığını büyüten pencereler. Handan duyduğu, geçmişten gelen bir sesle ansızın ardına dönüyor:

SES— Üç kere dört?

Masasına otururken ansızın geçmişten bir ses:

SES— Beş kere yedi?

Başını kaldırıyor. Karşıda duran babasının büyük boy resmiyle yüz yüze geliyor. Kısa bir sessizlik. Handan'ın omuzundan önündeki kağıtlara, kâğıtlardaki rakamlara bakıyoruz. Alt alta yazılı birkaç rakamı hesap makinesinde topluyor. Rakamların altına bir çizgi çekerken. Yeniden o ses:

SES— Sekiz kere dört?

SES— Beş kere altı?

Başını kaldırıyor. Alıcıya bakıyor. Gözlerimizin ta içine. Derinden. Sanki bize cevap veriyor.

Sahne-87

KULİS ODASI

İç-Gece

Çevresi ampullü tuvalet masası aynasının ışıklarından birinin çok yakın çekimde görüntüsü. Alıcı gerileyip görüntü netleştğinde Sevda Akar'ı görürüz. Sodasından bir yudum alır. Kapı çalınır.

SEVDA — (*Aynadan*)— Girin.

Kapı açılır. İçeri Kıl Necati olarak siyah-beyaz görüntülerden tanıdığımız Tuna Barkan girer. Çok yaşlanmış, daha doğrusu çökmüştür.

NECATİ— Rahatsız etmiyorum ya...

SEVDA— Yoo, gel, hayrola nereden çıktın böyle?

NECATİ— Göreceğim geldi seni, çok özlemişim.

SEVDA— Bırak bu lafları, ne istiyorsun onu söyle. On dakika sonra sahne alıyorum.

NECATİ— Bilirsin açık sözlüyümdür.

SEVDA— Hayır bilmem, nereden bileyim. Hiç görmedim.

NECATİ— Durumum eskisi gibi parlak değil. Ne zamandır film yapamıyorum. Duyduğuma göre yeni bir filme başlıyormuşsun. Bana göre bir rol varsa sahip çıksan diyorum.

Kıl Necati umutsuz gözlerle, Sevda'nın yüzünü yoklar. Yakın çekimde Sevda'nın kendini ele vermeyen, anlamı saklı yüzü.

NECATİ— Geçmişte aramızda ufak tefek bazı şeyler olmuş olabilir. Ne de olsa eski bir hukukumuz var seninle...

SEVDA— Hey gidi Tuna Barkan hey! Salon filmlerinin vazgeçilmez jönü, kadınların yüreğini hoplatan erkek, gelmiş şimdi benden rol istiyor, öyle mi?

NECATİ— Biliyorsun ekmek parası...

SEVDA— Beni Yeşilçam Sokağı'nda yüzüstü bırakıp giden, kurtlar sofrasında beni kurtların önüne atan Kıl Necati şimdi gelmiş benden rol istiyor öyle mi, ey ulu Allahım! Sevinemiyorum bile!

Kapı çalınır. Sevda kendini toparlar...

SEVDA— Girin...

Gazeteci Zeynep girer. Sevda, Zeynep'i karşılar. Zeynep'in yanında fotoğrafçı da vardır.

SEVDA— Hayrola hangi rüzgâr attı sizi böyle?

ZEYNEP— Gazino kulislerini geziyoruz bu akşam.

SEVDA— Ne iyi yaptın, özlemişim seni. Yarın çaya gel-sene bana...

NECATİ— Gazeteci arkadaşlar hazır buradayken bir resmimizi alsalar seninle...

Sevda acıklı gözlerle bakar ona.

Sahne-88

HANDAN'ın BÜROSU

İç-Gün

Nilgün ile Gülgün, Handan'ın masasının karşısında oturmaktadırlar. Aralarında sevimsiz konuşmalar geçtiği hallerinden anlaşılmaktadır.

HANDAN— Son zamanlarda benimle fazla tartışır olmaya başladınız. Derdinizin ne olduğunu, ardımdan neler çevirdiğinizi bilmiyorum ama, umarım bana olan öfkenizle, şirketin menfaatlerini birbirine karıştırmazsınız, sevgili kardeşlerim.

NİLGÜN— Kendinize ne kadar güveniyorsunuz... On

beş yıllık saltanatınız için tehlike çanları çalıyor sevgili imparatoriçe.

HANDAN— Merak etmeyiniz. Ben hayatım boyunca öz düşmanlarım ve üvey kardeşlerimle mücadele ettim. Bunun da üstesinden gelirim.

Diafon çalar. Handan cevap verir.

SEKRETER — (Ses)— Belgin Güler diye bir hanım sizinle görüşmek ister. Çok önemliymiş. Israr ediyor.

HANDAN— Belgin mi?

Handan birden hatırlamaz, durur, sonra hatırlar. Handan'ın işi başından aşkındır ama, bir an önce Nilgün ve Gülgün'u başından defetmek için:

HANDAN— Ha, hatırladım. Alın içeri.

Nilgün ile Gülgün çıkarlarken, Belgin girer. Çok dikkat çekici, gösterişli giyinmiştir; bayağıca bir görünüşü vardır. Patavatsız ve mesafe-sizdir.

BELGİN— Handancım.. İşte böyle basarlar adamı.

KESME'yle geçeriz. Aynı mekân, bir zaman sonra...

BELGİN— İşte böyle Handancım. Adam boşamıyor beni. Mahkemelerde süründürecekmiş. Eşinin ne kadar ünlü, ne kadar zorlu bir avukat olduğunu bil-meyen yok. Acaba beni boşatabilir mi?

HANDAN — (Başından savarcasına)— İlke olarak şirket davalarının dışında hiçbir davaya bakmıyor ama, rahatlıkla salık verebileceği arkadaşları vardır mutlaka. En iyisi ben, seni ona göndereyim.

Telefona davranırken...

Sahne-89

REFET'in ODASI

İç-Gün

Kapı açılır. Refet'in şaşkın bakışları eşliğinde Belgin girer, tanışmak için el uzatırken... KESME'yle geçeriz: Belgin gitmiş, Refet yalnızdır. Telefondadır. Handan'la konuşmaktadır. Aynı binanın içindedirler ama telefonla konuşurlar.

REFET— Handan, yahu kimdir bu gönderdiğin kadın? Öyle sıra şarkıcıları gibi. (*Dinler.*) Hadi hadi bundan böyle hele benim arkadaşlarıma laf et de göreyim seni. (*Dinler, güler.*)

Sahne-90

SEVDA'nın MUTFAĞI

İç-Gün

Sevda mutfakta, tezgâhta bir şeyler hazırlıyor. Gazeteci Zeynep karşısında çay içiyor.

ZEYNEP— Ne kadar beceriklisin yahu, yarım saattir hayretle izliyorum seni.

SEVDA— Ev işi yapmak çok hoşuma gidiyor. Ev kadını olacakken yanlışlıkla artist oldum, hepsi bu. Bakma sen, aslında ben çok domestik ruhluymdur.

Gülüşürler... Durulurlar...

Zeynep anlamak isteyen meraklı gözlerle Sevda'nın yüzünü yoklar.

ZEYNEP— Peki şimdilerde iyi misin Sevda?

Sevda durur, bir yere yaslanır. Kendini yokluyor gibidir.

SEVDA— İyiyim Zeynep. Gerçekten iyiyim. Ayrıca sana teşekkür etmeliyim.

Zeynep ilkin anlamaz gözlerle bakar, sonra kavrır.

SEVDA— Şu alkol hikâyesi. Gazetede basılmasına sen engel olmuşsun...

ZEYNEP— Hiç önemli değil. Hangi dostun olsa böyle yapardı. Duymanı bile istememiştim.

SEVDA— Ama duyurdular. (*Alaycı*) Bilirsin, sevenim çoktur, kaçırırlar mı böyle bir dedikoduyu! (*Sessizlik.*) Sinemaya başladığım yıllarda beni yalnızca şöhret ve servet ilgilendiriyordu. Sanki film çevirmiyor, fotoğraf çektiyordum. Oysa sinema intikamını kötü aldı benden, kanıma işledi, şimdi iyi film yapmaktan başka bir amacım kalmadı.

ZEYNEP— Senin için çok iyi. Ayrıca herkes oyunculuğunun farkında artık.

SEVDA— İşte tam da böyle bir zamanda, böylesi bir atağa kalkışmışken, bir zamanlar alkol tedavisi görmüş olduğumun bilinmesini istemiyorum. Ayrıca senin de bildiğini bilmiyordum. (*Durur, Zeynep'in yüzünü yoklar.*) Birkaç kendini bilmez gazetecinin kurduğum dünyayı yıkmasına izin veremem. Varsın onlar yarı çıplak resimlerimle oyalansınlar.

ZEYNEP— Artık içmiyorsun değil mi Sevda?

SEVDA— Hayır içmiyorum, kesinlikle... Yalnızken içiyordum. Yalnızlıktan içiyordum.

ZEYNEP— Yalnızlık bu kadar korkutuyor mu seni?

SEVDA— Yalnızlık herkesi korkutur. Ama galiba beni fazlasıyla korkutuyor.

Alıcı, mutfağın penceresinden karşı evlerin pencerelerine, ışıklarına yaklaşır. Başka pencereler, başka hayatlar...

Bu görüntü üzerine düşer sözleri:

SEVDA— Kendimi bir odaya kilitlenmiş gibi hissediyorum. Küçük bir sandık odasına. Oradan hiç çıkmayacakmışım gibi duyguya kapılıyorum. Sanki bir daha hiç çıkmayacakmışım gibi...

Sahne-91

YALIDA SALON

İç-Gün

Finaldeki karşılıklı o uzun konuşmanın yer aldığı bölümün *ilk görüntülü sahnesi*. Bu yüzden oldukça yakın çekimde Handan, sigarasından derin bir soluk alıyor. O görüntüler, ilerideki sahnelerde giderek açılacak, genişleyecektir.

HANDAN— Öleceğini biliyorduk.

Sahne-92

AYNI SALON YILLAR ÖNCE (Siyah-Beyaz) İç-Gün

Sabahlıklar içinde uçuşarak gezinen solgun, zarif bir kadın. Handan'ın annesi. Hastalıklı bir görünüşü vardır. Sabahlığının tüllerini savura savura geçiyor alıcının önünden. Salondan geçerek terasa süzülüyor. Camın ardında kayboluyor. BU CAM ÖNEMLİDİR. Bütün filmde ve bütün film için önemlidir. Uzakta yiten silueti, şimdi bir sanrı, bir hayal gibidir...

HANDAN — (Ses)— Kurtuluşu olmayan bir hastalık aldı onu bizden. İnce ruhlu, soylu bir kadındı annem. Yalnız ve mağrurdu. Resim yapar, piyano çalardı.

Sahne-93

AYNI SALON

İç-Gün

Çok yakın çekimde, içinde balerin olan fanuslu bir saat. Büfenin üzerinde duruyor. Bir yandan Handan'ı dinlerken, diğer yandan saatin içindeki balesini seyreden Sevda'nın yakın çekimde yüzü...

HANDAN— Sırf annemin gönlü olsun diye bale, piyano dersleri alıyordum.

Sahne-94

AYNI SALON YILLAR ÖNCE (Siyah-Beyaz) İç-Gün

Küçük Handan bale yapıyor. Piyano çalıyor. Ders çalışıyor. Alıcı arkaya kayıyor. Camların gerisinde içeriye gözetleyen küçük Sevda.

HANDAN — (Ses)— Sıkıntıdan ölüyordum. Erken büyümüş bir çocuktum ben. Ölesiye mutsuzdum.

Sahne-95

HANDAN'ın ÇATIDAKİ ODASI (Siyah-Beyaz) İç-Gün

Çocuk Handan, pencereden dışarıya bakıyor. Sokaklarda salkım saçak çocuklar... İtişe kakışa oyun oynuyorlar. Handan özlemle onları seyrediyor. Zaman zaman, onların arasında küçük Sevda'yı görüyoruz. Alıcı, ilkin çocukları yakından gösterip, sonra geriye çekiliyor. Onları mahzun gözlerle seyreden küçük Handan ve odası sonra çıkıyor ortaya.

HANDAN — (Ses)— Çocukluğumda sokak yasaktı bana. Dünya yasaktı. Bütün çocukları, bütün oyunları, bütün sokakları camların ardından seyrettim.

Sahne-96

EV İÇİ

(Siyah-Beyaz) İç-Gün

Küçük Handan babasının yolunu gözlüyor. Babası gelince kapıya koşuyor çılgınlar gibi. Ses kuşağında anlatılan görüntüleri izliyoruz.

HANDAN — (Ses)— Akşamları geç dönerdi eve. Yolunu beklerdim bütün gün. Daha kapıyı açar açmaz başlardı:

Çocuk Handan kolları açık babasına koşarken, kolları açık kalır, yüzü donar:

SES— Beş kere altı... Yedi kere sekiz...

HANDAN — (Ses)— Donar kalırdım. En umulmadık zamanlarda sorardı. Tuzak kurardı bana. İmtihan ettiği şey, çarpım tablosu değil, sevgimdi sanki. Tıkanır kalırdım. Bir şey söyleyemezdim. Hiçbir zaman da cevap veremedim ona.. Bilmediğimden değildi bu. Sevgimin karşılıksız kaldığını düşünmemdendi... (Susar) Hayatım boyunca sevgiden korudum kendimi. Sevginin tuzaklarından, suçlarından, acılarından. Her şeye rağmen, gene de sonunda annemin pıyanosunu değil, babamın rakamlarını seçtim.

Sahne-97 **HANDAN'ın BABASININ BÜROSU** (Siyah-Beyaz) İç-Gün

Küçük Handan babasının koltuğuna oturmuş, koltuğun kollarını okşuyor. Kendini yakıştırıyor bu koltuğa. Mağrur... Babası, yanı başında gülümseyerek bakıyor ona.

HANDAN — (Ses)— Hatıra denince, aklıma yalnızca çocukluğum geliyor. Sanki hiç genç olmadım, hiç kadın olmadım. Birdenbire o koltukta buldum kendimi.

Sahne-98 **ANNESİNİN YATAK ODASI** (Siyah-Beyaz) İç-Gün

Alıcı, yuvarlak, minik bir akvaryumu ve içindeki tek bir kırmızı balığı gösterir. Siyah-Beyaz görüntüde bir tek balık renklidir.

HANDAN — (Ses)— Oysa çocukluğumda cam kavanozda yaşayan yalnız bir balık gibiydim.

Alıcı geriler. Akvaryum küçük Handan'ın elindedir.

Handan sakınarak taşımaktadır kavanozu. Annesinin odasına girer, ona bir şey gösterecektir besbelli.

Annesi yataktan sarkmıştır. Ölüdür. Olduğu yerde kalakalır, seslenir. Yanıt alamaz. Annesi ölmüştür. Bunu anladığında bir çığlık atar, akvaryum kayar elinden, tuzla buz olur.

Cam kırıkları saçılır dört bir yana. Handan, annesinin yanına koşar. "Anne! Anne!" diye haykırmaktadır.

Sesini duymayız yalnızca dudaklarını okuruz.

Balık çırpınmaktadır yerde. Yakın çekimde balık ölüsü. Renksiz.

HANDAN — (Ses)— Annemin ölümünden sonra yapayalnız kalmışım. Sonra babam evlendi.

Küçük Handan çılgın gibi koşmaya başlıyor. Belli ki, annesinin ölümünü haber verecek.

Sahne-99

YALIDA SALON

(Siyah-Beyaz) İç-Gün

Salona üvey anne ve çocuk Mithat girer. Mithat, belli ki kadının ilk kocasından olma çocuğudur.

HANDAN — (Ses)— Bayağca bir kadındı. Eve ilk geldikleri gün, dün gibi gözlerimin önünde. Annemin sevmediği bütün özellikler vardı bu kadında. Babamın böyle bir kadınla evlenmiş olmasını asla bağışlamadım. Babam gibi bir adamın böyle bayağı bir kadında ne bulduğunu hiçbir zaman anlamadım.

Üvey anne küçük Handan'ı öpüyor. Kardeşi olacak küçük Mithat'la el sıkşıyorlar.

HANDAN — (Ses)— Onların eve geldikleri gün kararımı vermiştim: Her şeye ben sahip olacaktım.

Sahne-100

DAME DE SION

(Siyah-Beyaz) İç-Gün

Dame de Sion'dan daha çok bir tanıtım filmi havasında görüntüler:

HANDAN — (Ses)— Dame de Sion'a yatılı verildim. Hafta sonları eve geldiğimde bir yabancıydım artık. Hep yabancı oldum.

Sahne-101

YEMEK SALONU

(Siyah-Beyaz) İç-Gün

Yemek masasının çevresindeler. Mithat ve Handan'a iki küçük kız çocuğu eklenmiş... Bunlar daha önce büyüklüklerini gördüğümüz Nilgün ile Gülgün. Yemek yiyorlar.

HANDAN — (Ses)— Onlar öz, ben üveydim. Babamın koltuğuna oturduğum gün, bütün dünyayı ele geçir-

diğim duygusuna kapılmışım. Bu şirketi hiçbir üveyime kaptırmayacaktım.

Sahne-102

YALIDA SALON

İç-Gün

Koltukta oturan Handan doğrulur, yana döner, alıcıya –yani Sevda'ya– bakar:

HANDAN— Bütün dünyayı o şirket sandım. Bunu anlamak için neden kırk yıl bekledim, neden?

Sahne-103

ERKEKLER SAUNASI

İç-Gün

YÖNETİM KURULU üyeleri, bazı işadamları; kalantor, yağlı, besili kişiler saunada terliyorlar. Elleriyle yağlarını sıvazlıyor, parmak uçlarına topladıkları terlerini yere süzüyorlar. Masaj yaptırıyorlar. Sodalı ayran içiyorlar. Geçiriyorlar. Gırtlaklarını temizliyorlar. Duşlara girip çıkıyorlar, havuza atlıyorlar. Brecht'in oyunlarındaki gibi belirli bir yabancılaştırma ve sınıf tavrıyla düzenlenmiş epik, göstermelik bir sahne. Saunadan çok, tiyatrodan canlandırılmaya çalışılan bir sauna havası yaratılmalıdır... Yakın çekimle belirsizleştirilen yer ve ilişkiler sonradan açığa çıkmalı.

Alıcı, yoğun bir buhar görüntüsü saptar. Belli belirsiz silüetler. Sesler, bu buhar dumanlarının içinden gelir. Kişiler ve ortam sonra sonra seçilir olmaya başlar.

FAZIL— Handan Hanım'ın da hakkını yemeyelim. Kadın iki kez iflastan kurtardı hepimizi.

GALİP— Ekonomik dar boğazdayız beyler. Sıkıntı yalnızca bize özgü değil, tüm ekonomiyi içine alıyor.

BEHÇET— Temel malzemelere zam yapmak zorundayız. Kadın engel oluyor.

LÜTFÜ— Halkın alım gücünü düşünmek, bir şirket yöneticisinin işi olmamalı.

Çok yakın planda yağlı bir bel.

Adnan'ın sesi duyulur...

ADNAN— Peki başkanlığa adayınız kim?

Masörün eli *pat* diye iner, yoğurmaya başlar.

BİLAL— Eğer Rahmi Bey desteklerse Mithat Bey'i düşünürüz.

Kıllı bir göğüs yoğruluyor. Masörün eli omuz başlarına çıkıyor.

ADNAN— Handan Hanım'ın üvey ağabeyi ha... Desene şirket iyiden iyiye sahip değiştirecek...

BİLAL— Bu söylediğin bütün memleket için geçerli.

Sıcaklık'ta terleyenlerin genel görüntüsü. Havlulara sarılmışlar, güçlkle nefes alarak yağlı gövdelerini eritmeye çalışıyorlar...

Bu görüntü üzerine Handan'ın sesi –bir sonraki sahnede göreceğimiz toplantıdan– taşar.

HANDAN— Beyler, bir süredir yönetim kurulu toplantılarının büyük bir gerginlik içinde geçtiği hepimizin malumu. Ortada herkesin farkında olduğu ama dile dökemediği büyük bir huzursuzluk var.

Aynı kalabalık duşta... Zaman zaman duş perdelerini aralayıp birbirleriyle konuşuyorlar. Sonra Soğukluk'a çıkıyorlar. Ellerinde sodalı ayranları, dinleniyorlar.

Kendi aralarındaki konuşmaları sürerken, yeniden Handan'ın sesi bu görüntüler üzerine düşüyor.

HANDAN— Hemen herkes bu konuda kaçak güreşiyor. Biliyorsunuz açık sözlülükten yanayımdır. Şimdi diyorum ki, herkes derdi neyse söylesin, konuşulmadık hiçbir şey kalmasın aramızda... Her şey masaya yatırılsın.

Alıcı, duştan çıkarken başını kurularak yaklaşan Adnan Bey'in üzerindeyken, KESME.

Sahne-104

YÖNETİM KURULUNUN TOPLANTI ODASI

İç-Gün

Önceki sahnede Handan'ın sesinin haber verdiği toplantının görüntüsü. Yakın çekimde Adnan. Toplantı masasının bir ucunda...

ADNAN— Kimsenin kişisel bir derdi olduğunu sanmıyorum. Söz konusu gerginlik şirketin sorunlarından kaynaklanıyor olsa gerek...

HANDAN— Ne yazık ki ben aynı kanaatte değilim.

Toplantılar bir kişilik savaşına dönüştürüldü neredeyse. Üç gündür sonuç alamıyoruz beyler. Görüyorum ki, kimsenin bana yardımcı olmaya niyeti yok. (*Sessizlik. Ardından imalı bir biçimde.*) Değil mi Rahmi Bey?

Alıcı, Rahmi Bey'in gergin yüzüne kayar...

RAHMI — (*Sinirlenmiştir ama sinirini saklamaya özen gösterir*) — Bu yardımın çeşidine bağlıdır Handan Hanım. Kapınızı bütün önerilere kapalı tutuyorsunuz kaç zamandır.

HANDAN— Şirket menfaatine olan hiçbir öneriyi geri çevirmedim bugüne kadar. (*Sert, buyurgan.*) Toplantımız bitmiştir beyler!

RAHMI— Menfaat anlayışlarımız değişik Handan Hanım. Sizin şirketin menfaati sandığınız birçok şey, şirkete zarar vermeye başladı.

GERGİN BİR SESSİZLİK.

HANDAN— Beyler, bir kez daha anlamış bulunuyorum ki, beni başkanlıkta tutan şey, oylarınız değil, yüzde elli bir hissemmiş. Hiçbiriniz yaptığım atılımlardan, bazı sektörlerdeki yüzde iki yüze varan kâr oranından söz etmiyor. İzninizle şunu söylemek isterim: Ekonomik tedbirler konusunda bana yardımcı olmadığınız gibi, son birkaç aydır düzenli olarak engeller çıkarıyorsunuz. Bu soruların çoğunu sormaya hakkınız yok. Yönetime karşı sinsi ve düşmanca bir tavır içinde olan bazı üyelerin kötü niyetli yaklaşımları bana değil, şirkete zarar veriyor. Asıl zarar budur. Söyleyeceklerim bu kadar. Toplantı bitmiştir.

RAHMI— İzninizle ben de şunu söylemek isterim: Holdingleri bir kişi değil, birçok kişi yönetir. Bir süredir farkındaysanız, yönetim kurulunun bazı üyeleriyle sizin kararlarınız sürekli çelişik bir görünüm arz ediyor. Bu durum daha ne kadar sürer bilemiyorum.

HANDAN— Değişen ben değilim beyler. Ben burayı yıllardır aynı anlayışla yönettim. Biliyorsunuz arzum hilafında alınan bir kararla yönetim kurulunun

bazı üyeleri değişti. Ortaya çıkan durum bunun sonucudur.

RAHMİ— Değişen yalnızca yönetim kurulunun bazı üyeleri değil Handan Hanım, memleket değişti ama bunun farkında olmayan bir tek siz kaldınız.

Herkes çok gergindir. Alıcı gerilemiştir.

Saunadan tanıdığımız herkes buradadır.

Handan Nilgün'le göz göze gelir. Nilgün memnun gözükmektedir. Herkes çıkar Nilgün ve Mithat kalırlar...

NİLGÜN— Gün günden bir yönetim kurulu başkanından çok bir başöğretmene benzemeye başladınız.

HANDAN— Terbiyesizlik etme!

NİLGÜN— Buradakiler istediğiniz zaman azarlayabileceğin çocuklar değil, bu holdingte paraları yatan önemli işadamları.

HANDAN— Bunları senden öğrenecek değilim. Siz kolej sıralarında tepişirken, bu şirketi gene ben yönetiyordum.

MİTHAT— Unuttuğun bir şey var Handan: O çocuklar büyüdüler artık. Ve başlarında onlara kol kanat veren bir ağabeyleri var.

Mithat, sigarasından derin bir nefes çeker.

HANDAN— Sizin unuttuğunuzsa daha önemli: Her şeye rağmen o çocuklarla bir babayı paylaşıyorum Mithat. Sizinle o bağımız da yok.

Sahne-105

SEVDA'nın YATAK ODASI

İç-Gece

Sevda ile Selçuk bir sevişmenin doruk noktasındadırlar. Selçuk, Sevdanın üzerinden soluk soluğa yana devrilir. KESME'yle geçiş: Sevişme sonrasında yan yana yatıyorlar.

Selçuk, sigarasından derin bir nefes çekiyor.

SELÇUK— Yarın Balıkesir'e gidiyorum.

SEVDA— Nereden çıktı şimdi bu?

SELÇUK— Annem hastaymış biraz.

SEVDA— Numaradır gene.

SELÇUK— Gene başlama.

SEVDA— İyi, iyi git tabii. Selam götür benden. (*Alaycı.*) Pek severler beni.

SELÇUK— Niye sevmesinler? Nereden çıkarıyorsun bunları ya?

SEVDA— Madem öyle, hadi onlara benimle evleneceğini söyle.

SELÇUK— Durduk yerde niye böyle bir yalan söyleyeyim onlara?

SEVDA— Sen bir ağızlarını ara bakalım.

SELÇUK— Ne gerek var böyle oyunlara Sevda? Biz zaten evli değil miyiz? Beş yıl bu, dile kolay. Bu süre içinde nikâhlı karı kocalar bile ayrılıyorlar. Bizse özgür bir beraberliği yaşıyoruz. Karşılıklı anlayış ve sevgiye dayanan özgür bir beraberliği. İstesek bugün evleniriz. Hemen yarın. Ama, ne gerek var böyle ortaçağ törenlerine?

Sahne-106

SELÇUK'un BABA EVİ

İç-Gün

Selçuk'un annesi hasta yatağında. Selçuk başucundadır.

ANNE— Oğlum biliyorsun, kaç günlük ömrüm kaldığını bile bilmiyorum. Gözlerim kapanmadan mürüvetini görmek istiyorum. Bunu esirgeme benden.

Sahne-107

BALIKESİR'de BİR ÇİFTLİK

Dış-Gün

Selçuk, babasıyla birlikte çiftliği gezmektedir. Babası otları tutar, bazı sapları gözden geçirir. Hem toprakla, hem oğluyla ilgilidir.

BABA— Gençsin, bekârsın dedik. Bunca zaman bağışladık seni. Lakin şimdi artık evlenip barklanmak zamandır oğul. Ailemize artist bir kadın gelin gelmeyeceğine göre, sana buralardan bir kız bakmak gerekti.

Sahne-108

ŞEHİR LOKALİNDE BİR TAŞRA GECESİ

Dış-Gece

Selçuk'la, ağabeyi karşılıklı oturmuş kafa çekiyorlar. Taşrada bir gece.

AĞABEY— Selçuk, ağabeyinim ben senin. Seni iyi tanırım, avucumun içi gibi. Biz taşralıyız. Burada doğduk, burada öleceğiz. Onca zamandır İstanbul'dasın, bir hayat kuramadın kendine. Sen bu toprakların çocuğusun. Hevesini almış olsan gerek. Dön buraya artık!

Sahne-109

ÇİFTLİK

Dış-Gün

Selçuk ile babası yol kıyısında yürüyorlar. Arkalarında atları, yularları ellerinde.

BABA— Bak evlat şu topraklara. Şu çiftliklere. Hepsinde Halit Bey'in. Onun kızını istiyoruz sana. Biz aramızda konuştuk, anlaştık. Hem düşün: Halit Bey ölünce bu toprakların başına sen geçeceksin. Aldın hevesini o kadından. Onunla bir geleceğin olamaz senin. Bırak gel evlen şu Halit Bey'in kızıyla. İstanbul'un taşının toprağının altın olmadığını bunca zamandır anlamış olsan gerek.

Sahne-110

HANDAN'ın ÇALIŞMA ODASI

İç-Gün

Handan bir dosya üzerinde çalışmaktadır. Kapı tıklatılır. Başını kaldırırken. KESME.

Karşıt çekimde Refet kapı ağzında duruyor.

REFET— Beni aratıyormuşsun Handan.

HANDAN— Üç gündür uğramıyormuşsun. Oysa incelenmesi gereken önemli iki dava dosyası vardı.

Refet camın önündedir. Geceleri Handan'ın durduğu camın önünde. Camdan dışarıyı seyreder. Hayatı... Akıp giden hayatı... Dönmeden sorar:

REFET— Karım olarak mı soruyorsun, patron olarak mı?

Handan şaşırmıştır. Yerinden kalkar, ya da ardına yaslanır. Şaşkınlığını vurgulayacak bir yer değiştirmedir bu...

HANDAN— Bunca yıl sonra, bu tür sitemlerin yeri var mı aramızda Refet?

REFET— Son zamanlarda çok değiştin Handan. Senin için iş, her zaman birinci plandaydı. Şimdiyse yalnızca işine yer var, bütün hayatını işin kapladı, bizler dışarıda kaldık.

HANDAN— Nasıl böyle konuşabilirsin Refet? Olup bitenin farkında değilmiş gibi konuşuyorsun. Şirketin sorunlarından da, benim sorumluluğumdan da habersiz gibi konuşuyorsun.

REFET— Ne zamandır aynada kendime bakıyorum. Uzun uzun kendime bakıyorum...

HANDAN— Ne demek oluyor bu?

REFET— Yaşlanıyoruz Handan. Yaşlanıyorum. Farkında değil misin? Her sabah traş olurken yüzüme bir çizginin daha eklenmiş olduğunu fark ediyorum. Hayat geçip gidiyor.

HANDAN— Anlamıyorum seni, neyin var, ne oldu sana?

REFET— Anlamazsın elbet. Anlamak için vaktin yok senin. Geceleri koynumda uyuyorsun, gündüzleriye bir dağın tepesinde oturuyorsun. Anlamazsın elbet.

Handan kendini toparlayamaz, kocasından böyle bir tepki beklemiyordur. Gözlerinin önünde usul usul değişmiştir kocası ve o hiçbir şey fark etmemiştir.

Söylemesi gereken bazı sözler olduğunu hissetmiştir.

İnanmış olduğu için değilse bile, aklına gelen ilk klişe bu olduğu için:

HANDAN— Galiba biraz ihmal ettim seni. Şu seçimler bir bitsin daha bol vaktimiz olacak inan.

Refet hiçbir şey söylemez, tam çıkacakken ardına döner:

REFET— ... Ne zamandır çocuklar uyuduktan sonra dönüyorsun eve, seni özlüyorlar.

Çıkar, kapıyı kapatır. Handan olduğu yerde kalakalır.

Sessizlik. Eli, masanın üzerindeki dosyalara gider, geri çeker, bir

an düşünür, gene de işlerin görülmesi gerekiyordur. Sekreter'i çağırma düğmesine basar. Kapı açılır. Sekreter girer.

SEKRETER— Buyurun efendim.

HANDAN— Refet Bey şu dosyaları unuttu, götürüverin.
Yarın öğleye kadar raporları görmek istediğimi söyleyin.

Sahne-111

FİLM SETİ

Dış-Gün

Bir parkta bir bank... Sevda oturuyor.

Gergin bir bekleyiş içinde. Az sonra gerisinde Mehmet beliriyor.

MEHMET— Beni hemen görsün demişsin. Önemli bir şey mi var?

SEVDA— Seninle hemen konuşmamız gerekiyor.

MEHMET— Konuşmak mı? Konuşalım.

SEVDA— Çok ciddi bir şey...

Mehmet, Sevda'nın omuzlarını tutar, yüzünü yoklar merakla...

MEHMET— Ne oldu? Ne var?

SEVDA— Hemen evlenmemiz gerekiyor.

MEHMET— Neden hemen gerekiyor?

SEVDA— Çocuk bekliyorum.

MEHMET— (*Gülümsemeye çalışır*)— Şaka yapıyorsun.

SEVDA— Şaka yapmıyorum.

MEHMET— Oyun oynuyorsun benimle.

SEVDA— Oyun değil gerçek Mehmet.

MEHMET— Daha önce söylemedin.

SEVDA— Ben de bilmiyordum. Yeni öğrendim.

MEHMET— Peki ne olacak şimdi?

SEVDA— Artık evlenmemiz gerekiyor. Biliyorsun çok bekledim seni.

MEHMET— Çocuk için çok erken değil mi? Aldırsak...

SEVDA— Yapamam bunu. Hiç yapamam!

MEHMET— O halde bana biraz mühlet ver.

SEVDA— Fazla vaktimiz yok.

MEHMET— O halde açık konuşayım seninle... Bak, biz seninle evlenemeyiz. Anlıyor musun? Evlenemeyiz.

Yönetmenin sesi patlar.

YÖNETMEN — (*Ses*)— Stop! Stop!

Yönetmen kadra girer. Setteki karışıklık. Toparlanma.

Genel çekim. Yönetmen, Mehmet'i hafif azarlar:

YÖNETMEN— Bu sahneyi bir daha alacağız. Sen başından beri biliyorsun bu kızla evlenemeyeceğini. Kızı oyalayıp durmuşsun, sanki şimdi yeni karar vermişsin gibi oynama. Hadi baştan alıyoruz.

Sahne-112

SEVDA'nın EVİ

İç-Gün

Sevda ile genç bir adam olan senarist, karşılıklı oturmuşlar. Önlerinde kâğıtlar...

SENARİST— Bu filmde mekân çok önemli. Çocuğu ölmüş yalnız ve mutsuz bir kadını oynuyorsun. Kendini alkole vermişsin.

Sevda irkilse de belli etmez...

SEVDA— Alkol olmasın... Alkol sorunu falan olmasın.

SENARİST— Neden istemiyorsun? İyi olurdu? (*Sevda'nın yüzünü yoklar, üzerinde durmaz.*) Her neyse, İstanbul dışında ıssız bir yalıda yaşıyorsun. Günün birinde yalıtı onarmak için gelen genç bir ustabaşıyla cinselliğe dayanan bir tutku ilişkisi yaşamaya başlıyorsun.

SEVDA— Hah, işte, ben de cinsellik ne zaman karşıma çıkacak diye bekliyordum.

SENARİST— Niye?

SEVDA— Bana hiç cinselliksiz proje gelmez de...

SENARİST — (*Alınmıştır*)— Yalnızca senin yüzünden değil bu; merak etme, ben de cinselliksiz bir şey yazmam.

Gülüşürlerken telefon çalar. Sevda telefona gider.

SEVDA— Alo, a merhaba Zeynep. Sağ ol. İyiyim. Senaristim burada. Birlikte yeni filmin senaryosuna çalışıyoruz. Hayır, bu kez fahişe oynamıyorum. Ente-

lektüel burjuva kadını oynuyorum. Ee, ne yaparsın, sonunda biz de sınıf atladık. Nasıl biri mi? Çok okumuş, az yaşamış bunalımlı bir karı, eve gelen muslukçuyla mı, tamirciyle mi ne, işte onla malı götürüyor. (Gülüşürler.)

Senarist, hikâyesinden böyle söz edilmesinden hoşlanmamıştır. Sevdâ anlar.

SEVDA —(Sürdürür)— Selçuk, Balıkesir'de, ana baba eli öpmeye gitti, pazara dönüyor. Gece gel istersen, bende kalırsın. Ben de yalnızım. Hadi görüşmek üzere.

Kapatır. Gelir masaya oturur. Ciddidir; hikâyeyle gerçekten ilgilidir aslında.

SEVDA— Nasıl bir yalı düşünüyorsun?

SENARİST— Ciddiye almadığını sanmıştım.

SEVDA— Deli misin sen, aksine çok ilgilendirdi beni. Bana bakma sen, ben hep öyle konuşurum. Kaçırılmış trenlerin hikâyeleri her zaman ilgilendirmiştir beni.

SENARİST— Ağaçlıklar içinde, ıssız bir yalı. Hani bahçesi hanımeli, manolya kokan; beyaz pancurlu, mağrur ve saklı kalmış bir yer...

Sevdâ ardına yaslanır, gözleri uzaklara dalar.

SEVDA— Galiba öyle bir yer biliyorum.

Sahne-113

ÇUBUKLU'da YALI

Dış-Gün

Yalının genel görünüşü. Bahçeye kurulmuş kahvaltı sofrası. Çocuklar neşeyle koşturmakta... Refet, mutlu gülümsemekte, hanidir özlemini çektikleri bir "beraberliği" yaşıyorlar. Handan içeri girip çıkıyor. Uzaktan Sevdâ'nın arabası yola kıvrılıyor. Yolun kıyısında durur, yalıya bakar. Annelerinin kaybolduğu bir sıra Refet çocuklara soruyor:

REFET— Çocuklar annenizin armağanını verdiniz mi?

Çocuklar armağan paketlerini alır, bahçeye çıkan annelerine doğru koştururlar.

ÇOCUKLAR— Anneler günün kutlu olsun!

Handan çocukları kucaklar, öper. Kimse Sevda'nın farkında değildir. Sevda onları uzun uzun hüznü gözlerle, kıskançlıkla gözetler. Telefon çalar, Handan içeri girerken, tokuşan bilardo toplarının sesini duyarız.

Sahne-114

BİLARDO SALONU

İç-Gün

Yeniden toplar vuruşur. Alıcı geriler...

Kemal ve arkadaşları bilardo masasının başındadırlar.

Bağrışmalar, itişmeler...

KAHVECI— Kemal gene telefon..

Kemal telefona gider..

KAHVECI— Bu telefonlar da sana çalışıyor... Onca zengin karı arıyor, birine kapılanıp köşeyi dönemedin daha...

Kemal telefonu alır.

KEMAL— Evet, benim. Ben mi? Ben mi? İnanamıyorum. Ben kazandım ha! Kazandım! Kazandım!

Kemal'in yüzünden kapak olduğu derginin görüntüleri geçer bir dizi...

Sahne-115

YOL

Dış-Gün

Sevda arabayla İstanbul'a dönüyor. Çubuklu kıyıları.

Sevda'nın hüznü yüzü. Resim güzelliğinde yollar, ağaçlar, kıyıları.

Sahne-116

YALIDA SALON

İç-Gün

Handan telefonda konuşmaktadır.

HANDAN— Evet, evet Belgin. Anneler Günü'nde hep birlikte burada olmak istedik. Hem de hafta sonu geçirelim, dedik. Sahi burada olduğumu kim söyledi sana? Buranın telefonunu nereden aldın?

Sahne-117

BELGİN'in EVİ

İç-Gün

Belgin telefondadır. Handan'ın sorusu üzerine bocalar.

BELGİN— Şeyy, işyerinden verdiler.

Sahne-118

YALIDA SALON

İç-Gün

Handan iyice şaşırmıştır.

HANDAN— Hayret, kimse burada olduğumu bilmiyordu ki..

Sahne-119

BELGİN'in EVİ

İç-Gün

Belgin telefonu kapatmıştır. Kaygılı bir yüzle bakar. Yüzünde "ucuz atlattık," ifadesi vardır. Derin bir oh çeker.

Sahne-120

YALININ BAHÇESİ

Dış-Gün

Handan yeniden bahçeye çıkıyor. Mutlu görünüyor.

Sahne-121

SOKAK. DÜKKÂN ÖNÜ

Dış-Gün

Vitrinleri "Anneler Günü" ilanlarıyla dolu dükkânlar. Hızla kayarız. Çiçekçi Dükkânı. Alıcı, dükkân önünde durur. KESME.

Sevda çiçekçiden çıkar. Alıcıya doğru yaklaşır. Çiçekler bütün kadri doldurur.

Sahne-122

YOL. ARABA İÇİ.

Dış-Gün

Kucağında bir demet çiçekle araba içinde Sevda. Kederli, hüznü bir görünüşü vardır. Ses kuşağında acılı bir ezgi, bizi az sonraları hazırlıyor. Araba, bir kliniğin önünde durur.

Sahne-123

KLİNİK ÖNÜ

Dış-Gün

Küçük parke taşlı yol. Alıcı, Sevda'nın gözünden küçük parke taşları ve Sevda'nın adımlarını çerçevelerken. GERİYE DÖNÜŞ.

Sahne-124

SOKAK

(Siyah-Beyaz) Dış-Gün

Seksek oynayan Sevdâ'nın çocukluğu. Küçük Sevdâ'nın ayaklarını görürüz. Seksek karelerinin üzerinde taş sektirmektedir. Az sonra karelere damlayan kan lekelerini görürüz. Sırayla seken taşla birlikte 1'e, 2'ye, 3'e; 4-5'te ayrılan bacaklar. Kesilen müzik.

Bacaklar koşmaya başlar. Alıcı, koşarak kaçan küçük Sevdâ'yı ve onun ardından durup şaşkın bakakalan çocukları gösterir.

Sahne-125

EV İÇİ

(Siyah-Beyaz) İç-Gün

Evin ortasında oturmuş iş yapan anne. Sevdâ kapılarının eşiğine varır. Ağlayarak bağırır:

K.SEVDÂ— Anne! Anne! Ben yara oldum!

Sahne-126

KLİNİK ÖNÜ

Dış-Gün

Şimdiki Zaman. Sevdâ, kliniğin kapısındadır. Kapıyı açar, içeri girer. Alıcı, onu izler, koridora çıkarız. Sevdâ, kucağında bir demet kırmızı çiçekle koridorda ilerlemektedir. Ardında bir hemşire onu yetişmeye çalışan adımlarla...

Sahne-127

SEVDÂ'ların EVİ

(Siyah-Beyaz) İç-Gün

Küçük Sevdâ bir sedirde yatmış, annesi üstünü örtmüş saçlarını okşamakta. Sevdâ burnunu çeke çeke ağlamakta.

ANNE— Ahh güzelim, ağlama!.. Bütün kabahat benim. Sana daha önce söylemeliydim. Ama bu kadar erken olacağını nereden bilirdi cahil aklım? Üzülme kızım. Bütün kadınlara olur bu. Sana biraz erken oldu...

Küçük Sevdâ omuzunun üstünden annesine döner...

K.SEVDÂ— Sana da oldu mu?

ANNE— Oldu elbet. Olmaz olur mu? Yalnız bir seferinde dokuz ay olmadı, sonra da sen doğdun.

K.SEVDÂ — (Ağlaması daha yükselir)— Anne şimdi ben ne yapacağım?

ANNE— Bak, bizim memlekette bir âdet vardır güzel kızım. Böyle zamanlarda kadınlar yakalarına kırmızı bir çiçek takarlar.

Sahne-128

KLİNİK

İç-Gün

Sevda ile hemşire bir kapının önünde dururlar. Hemşire kapıyı açar, Sevda girer. Odada yaşlı ve dalgın bir kadın oturmaktadır. Az önceki siyah-beyaz görüntüler kuşağında gençliğini gördüğümüz Sevda'nın annesidir bu. Yaşlanmış, çökmüştür. Boşluğa bakıp durmaktadır. Sevda, ürkek gözlerle annesine sokulur, yanına oturur, kadın oralı bile olmaz. Hiçbir şeyin farkında değildir. Sevda, çenesinden tutarak yüzünü kendine çevirir annesinin. Öper onu. Boş gözlerle bakar kadının. Sevda, elini çenesinden çekince de gene daldığı karanlığa döner. Belli ki hastalığının dalgın ve uzun yolculuğundadır.

KESME'yle geçeriz:

Yaşlı kadın Sevda'nın kendisine getirdiği çiçekleri yolmuş, tek tek yerlere atmıştır. Elinde kalmış son birkaç çiçeğin yapraklarını da didikleyerek etrafa saçar. Sevda ağlamaktadır. Kendini dinlemeyen, dinleyemeyen annesiyle dertleşmektedir.

SEVDA— N'olurdu bana bir tek söz söylebilseydin anne. Bir tek söz... Hatırlar mısın bir gün, ben yara oldum anne, diye gelmişim eve. Erken büyümüştüm. Erken kadın oldum. Erken yoruldum anne. Kadınlığım bütün hayatım boyunca bir yara oldu. O gün bugün kanayıp duruyorum anne. Ünlü film yıldızı Sevda Akar'ın aslında ne kadar yalnız ve kimsesiz bir çocuk olduğunu hiç kimse bilmiyor anne. Çok yüksekteyim, çok yalnızım. Sıcak yuvasında kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşayan, kimsenin tanımadığı bir kadın olmak için neler vermezdim neler. Hiç kimsenin tanımadığı bir kadın olmak için...

Sahne-129

MEZARLIK

Dış-Gün

Handan ve çocukları Handan'ın annesinin mezarı başındadırlar. Çiçek koyarlar.

HANDAN'ın KIZI— Anne niye bugün geldik buraya?

HANDAN— Yıllar önce bugün kaybetmiştim anneannenizi. Bir anneler gününde. Böyle bir günde onun da gönlünü almak gerekir değil mi kızım?

Sahne-130

YIKIK RUM FIRINI

Dış-Gün

Çubuklu'da eski bir yapının kalıntılarının önünde Handan ve çocukları...

HANDAN'ın KIZI— Anne, burası eskiden neymiş?

HANDAN— Burası eskiden fırındı kızım. Çok güzel pastalar, çörekler yaparlardı burada. Sabahları sıcak sıcak çıkardı. Bazan akşamüstü uğradığımızda bayatlamıştır, diye satmazlardı. Bir gün yerime geçmek istersen, ilk öğrenmen gereken şeyin ticaret ahlakı olduğunu unutma. Bunun için getirdim sizi buraya.

Sahne-131

FİLM YAZIHANESİ

İç-Gün

Sevda, film yazıhanesinde oturmaktadır. Masa başındadır. Mukavele imzalamaktadır.

İmzalar bitince yapımcıyla el sıkışırlar.

YAPIMCI— Yeni filminiz hayırlı olsun Sevda Hanım.

SEVDA— Hepimize hayırlı olsun.

Yapımcı, bir tomar fotoğraf koyar Sevda'nın önüne.

YAPIMCI— Başrol için bu çocuğu düşünüyoruz. Bir de sen bak.

Yakın çekimde Sevda'nın elindeki fotoğraflar...

Kemal'in stüdyoda çektiirdiği, bizim de çekimlerine tanık olduğumuz fotoğraflar. Yapımcının sesi düşer:

YAPIMCI— Kapak yarışmasında birinci olmuş. Bir de tecrübe filmi çektik. İş var gibi. İstersen seyrettireyim.

SEVDA— Kapak yarışması kazanmışlara gıcığım vardır ama haydi hayırlısı.

Bir iç avlu.

Sevda sırtında sıradan bir elbiseyle sırtı dönük beklemektedir. Kapı açılır. Mehmet girer içeri. Sevda ardına döner.

SEVDA— Mehmet sen ha?

MEHMET— Evet ya, ben.

SEVDA— Ne zaman çıktın içeriden?

MEHMET— Bir ay oldu. Çıktığım günden beri seni arıyorum.

Sevda gerilerken, Mehmet ona doğru ilerler...

MEHMET— Duydun beklememişsin beni, birine kaçırmışsın, o da yüzüstü bırakmış seni, kötü yola düşmüşsün...

SEVDA— Mehmet dinle beni.

Mehmet bir tokat patlatır.

MEHMET— Neyini dinleyeyim ha? Neyini dinleyeyim?

SEVDA— Vur öyleyse bir daha vur! Beni karnımda çocuğunla bırakıp giderken düşünseydin bunları... Şimdi tuttu erkekliğin değil mi?

Mehmet bir tokat daha patlatır.

Yönetmenin sesi Sevda'nın savrulan saçlarının görüntüsü üzerine düşer.

YÖNETMEN — (Ses)— Stop! Stop!

Alıcı geriler, set ortaya çıkar.

YÖNETMEN— Arkadaşlar on dakika ara veriyorum.

Yönetim Kurulu'nun son toplantısı...

HANDAN— Ben bu şirketi bir ticaret ahlakı içinde yönetmeye çalıştım.

Nilgün, Mithat'ın kulağına fısıldar:

NİLGÜN— Gene başladı...

- RAHMI— Bütün zamanlar için genel kurallar yoktur. Galiba siz burada yanılıyorsunuz.
- BEHÇET— Örneğin işçilerin her toplu sözleşme talebini olumlu karşıladınız.
- LÜTFÜ— Oysa şirketlerimizin tıkanıp kaldığı dar boğazda en etkin yöntemlerden biri işçi ücretlerinin dondurulmasıydı.
- HANDAN— Bakın beyler, biz bugüne kadar işçilerimizle barış içinde yaşadık. Birçok diğer kuruluşa örnek olduk. Holdingimize bağlı şirketlerin hemen hepsinde çalışma barışı denen şey kurulmuştur. Sıkıntıday-sak, bu sıkıntıyı hep birlikte göğüsleriz. Bunu, yalnızca işçilerin sırtına yükleyemem.

Behçet, yanındakine fısıldar:

- BEHÇET— Bu kadın hangi memlekette yaşıyor allahaşkına?
- MİTHAT— Unuttuğunuz bir şey var Handan. Siz burada sendika temsilcisi olarak değil, patron olarak bulunuyorsunuz.
- HANDAN— Burada ne olarak bulunduğumu sizden öğrenecek değilim Mithat Bey. Benim buradaki mevcudiyetimi açıklayacak sizden daha haklı gerekçelerim var. *(Diğerlerine döner.)* Sorunu işçi ücretleriyle değil, yeni ekonomik tedbirlerle çözmek niyetindeyim.
- NİLGÜN— İşçi artık bir tehlike değil. Farkında değil misiniz?
- RAHMI— Şirketlerin ihtiyacı olan şey, yeni ekonomik tedbirlerin sınanması değildir. Sınama yanılma yoluyla bir şeyler öğrenmek için kimsenin ne o kadar parası var, ne de zamanı. Şirketin temel ihtiyacı, idarecilik anlayışında ve biçiminde yenilik yapmaktır.

GERGİN BİR SESSİZLİK.

HANDAN— Yani Rahmi Bey?

RAHMI— Yanisi şu: Yorgunsunuz Handan Hanım. İş ahlakınızı, şirkete emeğinizi, üzerimizdeki hakkınızı-

zı saygıyla karşılıyorum ama bir yol ayırımına geldik. İdarecilik anlayışınızı, modası geçmiş buluyorum. Gerçekçi bulmuyorum. Devre uygun bulmuyorum.

HANDAN— Umarım herkes böyle düşünmüyordur.

Alıcı, Handan'ın gözünden masayı tarar.

HANDAN— Sizin gerçekçilikten kastınızın ne olduğunu çok iyi anlıyorum. Bakın bu holdingin başında kalabilirim, ya da kalmayabilirim. Bu, önemli değil. Şirketin hayrına olacaksa, kimsenin bir şey söylemesine kalmadan terk edebilirim bu koltuğu. Ama unutmayın ki, bu şirketin bir adı, bir namusu, bir ahlakı, bir geçmişi vardır. Aç gözlü tüccarlar, sonradan görme türedi zenginler ve kapkaççı bir zihniyet, bu şirkete hiçbir zaman hâkim olamaz. Bunu böyle bilin!

Sahne-134

YALIDA SALON

İç-Gece

Handan rakısını koymuş içiyor. Tek başına, mahzun. Camdan dışarıyı seyrediyor. Mahler'in V. Senfonisinin sonu... Plak bitiyor, boşa dönüyor... Kalkıyor yerinden, pikabı kapatıyor, telefona gidiyor.

HANDAN— Benim Refet. Yalıdayım. Kusura bakma toplantıdan sonra arayamadım seni. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, atlayıp buraya geldim.

Sahne-135

HANDAN'ın EVİ

İç-Gece

Telefonun öbür ucunda Refet. Bozulmuştur.

REFET— Farkında mısın Handan? Seninle yalnızca telefonlarda konuşabiliyoruz artık.

Sahne-136

YALIDA SALON

İç,Gece

Yeniden Handan.

HANDAN— N'olur bunun da sorumlusu ben olmayayım Refet. Zor günler geçiriyorum ve sen yanımda değilsin.

Karşı taraf telefonu kapatmıştır. Handan kapanan telefona bakar. O da kapatırken...

HANDAN— Belki, hiçbir zaman da olmadın.

Sahne-137

YALIDA SALON

İç-Gece

Aynı gece...

Yakın çekimde eski model iki makaranın teybe takılışını görürüz...

Az sonra karşılıklı sesler, gülüşmeler arasından annesinin ve kendinin sesleri duyulur. Yıllar öncesinden kalma bir banttır bu, bir şarkıyı birlikte çalışırken kaydedilmiştir. Piyano tuşlarında parmakları geziniyordur Handan'ın. Annesi, zaman zaman "Olmadı Handan," ya da "Burayı baştan alalım," gibi sözler etmektedir.

Alıcı, bir süre bandı, sonra da kısa bir süre Handan'ın anılarına dalıp gitmiş hüznü, ince yüzünü saptar. Giderek derinleşen bir acı vardır bu yüzde, herkesten saklanmış duyguları böyle zamanlarda geri tepiyordur.

Bantta alaturka bir şarkı başlamıştır. Handan, piyanonun tuşlarına basarak banttaki şarkıya eşlik ederken siyah-beyaz görüntülerde geçmişi döneriz.

Sahne-138

YALIDA SALON

(Siyah-Beyaz) İç-Gün

Çocuk Handan ile annesi piyanonun başındadırlar.

BANDIN KAYDEDİLDİĞİ GÜN. Birlikte o alaturka şarkıyı söylüyorlar.

Sahne-139

BALO SALONU

İç-Gece

Sevda sahnededir. Bir rastlantı eseri aynı şarkıyı söylüyordur.

Alıcı geriler. Geride OTUZUNCU YIL KUTLAMA GECESİNİN ÇİÇEKLERİ, PANKARTLARI.

KESME'yle Handan'ın, Sevda'yı dinleyen dalgın, kederli, buruk bir gülümseyişin yayıldığı yüzü... Şarkı sürmektedir.

KESME'yle Rahmi, Mithat'a yaklaşır. Rahmi'nin iki kolunda Nilgün ve Gülgün vardır.

RAHMI— Size bir otuzuncu yıl hediyem var Mithat Bey. Başkanlık seçimlerinde adayım sizsiniz.

Mithat'ın zafer kazanmış yüzü. Mithat'ın yüzünden hızla kayan alıcı, Fazlı Bey'le konuşan Behçet ve Lütfü Bey'leri saptar:

FAZLI— Bunca yıl Handan Hanımı destekledim. Bu seçimlerde de kararım aynıdır.

Alıcı aynı hızla Galip Bey'in oturduğu masaya yaklaşır:

GALİP— Henüz kararsızım. Son dakikaya kadar durum muhakemesi yapmak istiyorum.

Alıcı, gene hızla Adnan Bey'in bulunduğu yere kayar. Yanındakiyle konuşuyordur:

ADNAN— Handan Hanım'ı kaç kez uyardım, ama maa-
lesef dinletemedim sözümü. Artık bir kadın zarafe-
tiyle yönetilemeyecek kadar çetin şartlarda mücade-
le ediyoruz. On seneden önce de bir askeri darbe da-
ha olmayacağına göre...

Nilgün, Rüstem Bey'in yanına oturur.

NİLGÜN— Rahatsız etmiyorum ya...

RÜSTEM— Yoo, estağfurullah kızım.

NİLGÜN— Duydum ki, önümüzdeki yıl emekli olmak istiyormuşsunuz...

RÜSTEM— Allah izin verirse, yorgunum artık.

NİLGÜN— Gene duydum ki, üzerinize kayıtlı yüzde beşlik hisseyi ablam kendi üzerine almamış.

RÜSTEM— Ne fark eder ki kızım, ben o yüzde beşi her seçimde onun adına kullandım.

NİLGÜN— Çok fark eder. Bakın fazla vaktim yok, açık ve kesin konuşacağım: Bu kurumdan şerefinizle emekli olmak varken, son anda hakkınızda bir soruşturma açılmasını istemezsiniz, diye düşünüyorum.

RÜSTEM— Ne? Neler diyorsunuz? Ne demek istediğinizi anlamadım. Lakin şu kadarını söyleyeyim ki, böyle bir şeye mahal verecek herhangi bir karanlık işim yok benim.

NİLGÜN— Bırakın numara yapmayı Rüstem Bey. Baba yadigârısınız diye ablam yıllardır size güvenmiş ola-

bilir. Ama bana yutturamazsınız. Gri dosyaları uzun uzun inceledim. Sizin adınıza pek hoş olmayacak bazı şeyler çarptı gözüme. Kasamda duruyorlar.

RÜSTEM— Benden ne istiyorsunuz?

NİLGÜN— Çok basit: Bir otuzuncu yıl hediyesi istiyorum. Son ana kadar ablamı destekliyor gibi görünüp, oyunuzu ağabeyime vereceksiniz.

RÜSTEM— Bunu Handan Hanım'a yapamam.

NİLGÜN— Şirket kasasından yediğiniz paraları öğrenince, Handan Hanım size ne yapar, bir de onu düşünün Rüstem Bey. Hem, siz de bilirsiniz ki, zimmete para geçirmek ağır bir suçtur. Bu kadar yılınızı çöpe atmayın, günahdır!

RÜSTEM— Benim için çok zor bir şey bu. Bunca yıl onun sayesinde...

NİLGÜN— Oysa gri dosyalardan eksilen bazı sayfaları yerine koymak benim için o kadar zor olmayacak. Bakın Rüstem Bey, bu şarkı bittiğinde yanınızdan kalkacağım. Hayatınız hakkında karar vermek bu şarkının süresine bağlı. Malum hız çağında yaşıyoruz.

RÜSTEM— Kurt kocayınca köpeklere maskara olurmuş Nilgün Hanım. Siz kazandınız.

Şarkı biter. Büyük bir alkış patlar. Sevda alkışları alır. Kalabalıktan değişik görüntüler. Ardından Handan ile Sevda el sıkışırlar. BÜYÜK KARŞILAŞMA.

HANDAN— Sizi ilgiyle izliyorum.

SEVDA— Teşekkür ederim efendim.

HANDAN— Söylediğiniz son şarkının hayatımda ne kadar önemli bir yeri olduğunu bir bilseniz...

SEVDA— Tahmin edebiliyorum hanımefendi.

HANDAN— Biliyorsunuzdur elbet, çok etkileyici bakışlarınız var, bu gözleri hep bir yerden hatırlayacak gibi oluyorum.

Sevda bir an bulutlanır, bakışlırlar...

SEVDA— Mümkündür efendim.

Bir gazeteci kalabalığı hemen çevrelerini sarar...

İçlerinde en yılışık olanı, büyük bir keşif yapmışçasına bu anı adlandırır:

GAZETECİ— Zirvedeki buluşma diyebilir miyiz buna?

Gülümser ve birlikte gazetecilere poz verirler...

KESME'yle geçiş:

Handan, Mithat'ı görür...

HANDAN— Başkanlık seçimlerine adaylığını koyduğunu öğrendim. Benim için tam bir sürpriz oldu. Umarım yanılmış olmazsın.

Rüstem Bey, yanlarından hızla geçerken, Handan görür, durdurur adamı...

HANDAN— Rahatsız mısınız Rüstem Bey? Renginiz sapsarı...

MİTHAT— Yanılmamak için on beş yıl bekledim Handan.

Rüstem Bey, Mithat'ın yüzüne bakar.

RÜSTEM— Bir şeyim yok Handan Hanım. İçki dokundu herhalde.

Refet, yanında film yapımcısı Avni olduğu halde Handan'a yaklaşır. Avni, Handan'ın elini öper.

REFET— Handancığım, Avni benim filmci arkadaşım. Yeni bir filme başlıyorlarmış. Bizim yalıda çekmek istiyorlar. Avni benim çok eski arkadaşımdır. Handan bizi kırmaz, dedim.

AVNİ— Başrolde Sevda Hanım oynuyorlar.

Handan, bir an durur, Sevda'nın adı, kararını etkiler.

HANDAN— Memnuniyetle efendim, şeref verirler.

Sahne-140

SEVDA'nın EVİ

İç-Gece

Aynı gece. Balo dönüşü.

Sevda eve girer, yorgundur.

Selçuk salonda kitap okumaktadır.

SEVDA— Aa, hoş geldin, ne zaman geldin?

SELÇUK— Telgrafını alır almaz geldim. Ne oldu? Bir şey mi var?

SEVDA— Yoo, hayır, merak ettim. Özledim seni.

SELÇUK— Sadece bu kadar mı?

SEVDA— Daha ne olsun sevgilim, yalnızdım burada. Sen de fazla kaldın.

SELÇUK— Ben de sandım ki, önemli bir şey var.

SEVDA— (*Bozulmuş, kızmıştır*)— Evet, var. Seninle hemen konuşmamız gerekiyordu.

Sevda, her zamanki film oyunu oynamaya karar vermiştir. Selçuk'a sırtını döner, filmdeki sözlerini anımsamaya çalışır.

SELÇUK— Çok ciddi bir şey mi?

SEVDA— Çok ciddi bir şey.

SELÇUK— Ne oldu? Ne var?

SEVDA— Hemen evlenmemiz gerekiyor.

SELÇUK— Neden hemen gerekiyor?

SEVDA— Çocuk bekliyorum.

SELÇUK— Şaka ediyorsun.

SEVDA— Hayır, etmiyorum.

SELÇUK— Ciddi olamazsın, gene oyun oynuyorsun bana.

SEVDA— Oyun değil gerçek.

Selçuk sarsılır. Oltaya gelmiştir. Sevda, Selçuk'un verdiği yanıtları hâlâ "oyunun kuralı" sanmaktadır. Selçuk ise yavaş yavaş ikna olmuştur.

SELÇUK— Daha önce böyle bir şeyden söz etmemiştin bana.

SEVDA— Ben de bilmiyordum. Yeni öğrendim.

SELÇUK— Ne olacak şimdi? Ne yapacağız?

SEVDA— Artık evlenmemiz gerekiyor. Çok bekledim seni, bilmiyorum.

SELÇUK— Çocuk için biraz erken değil mi? Bir defasında aldırmıştık hani, gene aldırsak.

SEVDA— Yapamam bunu, hiç yapamam.

SELÇUK— Biraz zaman tanı bana.

SEVDA— Ne için zaman tanıyayım? Fazla vaktimiz kalmadı ki...

SELÇUK— Kararlı mısın?

Sevda, başını sallar.

SELÇUK— Bak Sevda, her şeyi açık açık konuşmanın zamanı geldi galiba. Biliyorum gecikmiş bir konuşma olacak bu.

Sevda, Selçuk'un konuşması boyunca adım adım gerçeği öğrenecek; oyun, gerçeğe, film hayata dönüşecektir. Ve Selçuk'un aslında oyun oynamayıp da, gerçeği söylediğini geç kavrayacaktır Sevda.

SELÇUK— Biliyorsun, benim aile bağlarım kuvvetlidir. Aileminse ne kadar mutaassıp olduğu malum. Seninle çok güzel günlerimiz oldu, ama galiba sonuna geldik. Şimdi seninle evlenmem demek, aile bağlarının kopması demektir ki, bunu göze alamam Sevda.

Sevda iyice şaşırmıştır.

SEVDA— Neler söylüyorsun sen Selçuk?

SELÇUK— Sadece kendimi değil, seni de düşünüyorum inan. Evlenirsen sanat hayatın biter, bunu sen de biliyorsun.

SEVDA— Başından beri biliyor muydun bunu?

SELÇUK— Neyi?

SEVDA— Benimle evlenmeyeceğini...

SELÇUK— Aileme artist bir gelin kabul ettiremeyeceğimi biliyordum elbet.

SEVDA— Ben de seni evliliği iplemeyen biri sanıyordum.

SELÇUK— Ama beraberliğimiz çok önemliydi inan. Annemin durumu ağır, ölmeden mürüvvetimi görmek istiyormuş. Memleketten kız bakmışlar bana.

SEVDA— Sonunda her şey olması gerektiği gibi oluyor demek ki... Benim gibi kadınlarla yaşıyor, memleketten kızlarla evleniyorsunuz.

SELÇUK— Bir yol ayrımına geldik Sevda. Biliyorsun, zaten bazı sorunlarımız vardı, hiçbir şey bir günde olmuyor. Bir erkek olarak bunu söylemesi zor ama gerçek şu: Senin gölgede yaşadım bunca yıl. Tek

başıma kimse olamadım. Bir şeyleri başaramadım. Boktan, yaramaz bir adamım aslında. Taşradan geldim, taşraya döneceğim. Evleneceğim kadının geceleri benden sonra eve giren biri olmasını istemiyorum artık.

SEVDA— Büyük şehre yenilmiş adam rolü oynama bana! Köşeye sıkışınca gelsin kendine acıma... Öyle şey yok beyim. Beraber yaşamayı kendimiz seçtik sanıyordum. Bir mecburiyet sonucuymuş meğer. (Alaycı) Kendimi, kendi hayatını kendi seçmiş özgür ve bağımsız bir kadın sanıyordum, oysa düpedüz metresinmişim be senin!

SELÇUK— Sevda sakın ol, sakın sakın tartışalım.

SEVDA— Benimle evlenmezsen çocuk mocuk da doğuramam tabii.. Yıllardır herkesten hasta anamı saklıyordum, şimdi de çocuğumu saklayamam. Şöhretin bedelini bu kadar ağır ödeyemem. Sana gelince orospu çocuğu, derhal defol şimdi. Bir daha gözüm görmesin seni, defol!

SELÇUK— Sevda kendine gel lütfen, trajedi yaratma. Her şeyi dramatize ediyorsun, bana biraz anlayış göster.

SEVDA— Hiçbir zaman bu kadar kendimde olmamıştım. (Selçuk'un elindeki kitabı kapar, kafasına fırlatır) Al bunları, bunların da kimseye bir hayrı yok, herkes başladığı yere dönüyor nasılsa. Hani nerde kaldı kadın-erkek eşitliği lafların falan? Nerde o safsataların? Arada bir bulaşık yıkayarak mı eşit oldun benimle? Kitaplarda okuduğun kitaplarda mı kaldı?

SELÇUK— Sevda lütfen dostça ayrılalım, hadise yaratma.

SEVDA — (Çılgılık çılgılığa)— Defol diyorum sana, yalnız kalmak istiyorum, anlıyor musun, hayatımda ilk defa yalnız kalmak istiyorum. Defol, defol!

Selçuk çıkar. Sevda kendini ordan oraya vurarak gezinir ortalıkta, bir içki şişesini kapar, bir kadehe titreyen elleriyle içki koyar, bir dikişte içer, ağlaya ağlaya bir köşeye yığılır.

Yakın çekimde Handan'ın yüzü. Sevdâ'yı dinlemektedir.

HANDAN— Peki o sözlerin bir film sahnesi olduğunu, gerçek olmadığını söylemedin mi ona?

Sevdâ sırtüstü uzanmıştır. Anlatmaktadır.

SEVDÂ— Hiçbir önemi kalmamıştı artık. Öğreneceğimi öğrenmiştim. Oynadığım sahneyi gerçek sanmıştı. Başta ben de uyanmadım, verdiği cevaplar çektiğimiz sahneye uyuyordu, gene her zamanki gibi filmi söktü sanıyordum. Meğer gerçeği söylemiş. Yıllardır filmlerimde başkalarının hayatını canlandırdığımı düşünürdüm. Meğer kendi hayatımmış oynadığım.

Sevdâ iyice sarhoştur, dağıtmıştır. Patetik bir görünüşü vardır. Fotoğraflarını yaymış çevreye, afişlerini, lobi resimlerini, gazete kupürlerini...

SEVDÂ— Herkes hayran bana, herkes, herkes. Hayranlık değil sevgi istiyorum. O kadar. Yalnızca sevgi.

Dolapları, çekmeceleri açar. Üst üste yığılı hayran mektuplarını devirir, savurur...

SEVDÂ— Neden kimse sevmedi beni? Neden? Neden? Neden hiçbiri yanımda değil. Neden?

Seçimlerin yapıldığı salon. Kalabalık. Huzursuzdur Handan. Sekreterine sorar.

HANDAN— Refet nerede?

SEKRETER— Bugün hiç görmedim hanımefendi.

HANDAN— (*Kendi kendine söylenircesine*)— Böyle bir günde nasıl yalnız bırakır beni?

Alıcı, Handan'ın omuzundan yalayıp geçer, ardındaki sıralarda oturan gazetecilere kayar.

BİRİNCİ GAZETECİ— Seçim sonuçları alınmadı daha değil mi?

İKİNCİ GAZETECİ— Henüz alınmadı.

ÜÇÜNCÜ GAZETECİ— Eğilim nedir?

İKİNCİ GAZETECİ— Handan Hanım eski kurttur, kimseye pabuç bırakmaz. Yapmıştır hesabını.

Yeniden Handan.

HANDAN— Rüstem Bey nerede?

SEKRETER— Oyunu kullanıp hemen gitti.

HANDAN— Tuhaf şey...

SEKRETER— Şu sıralar hep hasta gibi zaten.

Behçet'le Lütfü...

LÜTFÜ— Sonuç için tahmininiz nedir?

BEHÇET— Galiba gene Handan Hanım. Alışkanlıkların galibiyeti.

Adnan Bey sonuçları açıklamak üzere kürsüye yürür. Handan en önde yerini alır.

ADNAN— Efendim, bu yıl kapalı oyla yapılan yönetim kurulu başkanlık seçiminin sonucunu açıklıyorum.

Handan, kucığındakileri sekreterine bırakır, sahneye kendinin çağrılacağından emindir. Kendine çeki düzen verir. Hazırlanır. Sesini temizler. Adının okunmasını bekliyordur.

ADNAN— Şirket hisselerinin yüzde elli beş çoğunluğu nu kendinde toplayan...

Handan tam ayağa kalkmak üzere doğrulurken...

ADNAN— Mithat Karataş başkanlığa seçilmiştir.

Handan şok geçirir, bocalar, kulaklarına inanamaz.

Sahne-144

YALIDA SALON

(Siyah-Beyaz) İç-Gün

Küçük Mithat'ın yalıya annesiyle birlikte geldiği ilk gün. Salondalar. Büyükler iki çocuğu tanıştıyorlar. Yakın çekimde küçük Mithat'ın yüzü...

Sahne-145

ŞİRKETTE SALON

İç-Gün

Alkışlar. Mithat kürsüye doğru ilerliyor. Adnan, Mithat'ı kutluyor. Kucaklaşıyorlar.

Sahne-146

YALIDA ODA

(Siyah-Beyaz) İç-Gün

Çok kısa çarpıcı çekimlerde:

Kırılan akvaryum, dağılan cam parçaları, çırpınan kırmızı balık.
Handan'ın şaşkın yüzüyle iç içe...

Sahne-147

ŞİRKETTE SALON

İç-Gün

Handan iki yana ayrılan seyirci kitlesinin arasından omuzları düşmüş, yıkkın ve tek başına geçer. Herkes gözücuyla onu süzüyordur. Nilgün ile Gülgün, çılgın gibi ağabeylerini alkışlıyorlardır. Handan yanlarından geçerken kötücül bir gülümsemeyle bakarlar ona. Balık çırpınıyordur.

Handan salondan çıkar. Kulağında alkışlar.

Sahne-148

BABASININ ODASI

(Siyah-Beyaz) İç-Gün

Küçük Handan babasının koltuğunda. Babası gülererek duruyor yanı başında. Masa üstünde kendi resmi, annesinin resmi. Kalemle oynuyor.

BİNDİRME'yle yıllar öncesinin Handan'ı ilk başkanlığı sırasında aynı koltuğa oturuyor alkışlarla... Gözleri dolu dolu...

Sahne-149

HOLDİNG ÖNÜ

Dış-Gün

Handan kapıdadır. Kulağında alkışlar sürer... Koşar arabanın kapısını açar, biner... Kaçar gibi uzaklaşır. Hayatında belki de ilk kez kaçır gibi uzaklaşıyordur.

Sahne-150

SİRKECİ MEYDANI

Dış-Gün

Handan'ın arabası Sirkeci meydanında. Handan otomobiliyle geçerken birkaç kişiye çarpacakmış gibi olur. Neredeyse vitrin camlarından içeri girecektir. Sola sağa direksiyon kırdıktan sonra meydanın ortasında stop ettirir arabayı.

Arabanın çevresini kalabalık bir insan topluluğu sarar. Arkadan kornalar çalar. Handan direksiyona kapaklanır. Nerede olduğunu, kim olduğunu unutmuş gibidir. Büyük bir boşluktur. Neden sonra başını kaldırıp hayret, korku ve şaşkınlıkla çevresine bakınır...

HANDAN— Bu yenilgiyi kabul edemem. Nerede yanlış yaptım? Nerede?

Sahne-151

HANDAN'ın EVİ

İç-Gün

Sallanan bir sandalye tekdüze bir biçimde sallanıp durmaktadır. Handan'ın elinde bir kadeh içki vardır...

HANDAN— Nerede? Nerede? Bir yerde önemli bir yanlış yapmış yapmalıyım. Bütün hayatımın iskambil-den bir kule olduğunu kabul edemem.

Yerinden kalkar. Ne yapacağını bilemez. Odanın içinde döner durur. Sağı solu karıştırır. Çekmecelerden birini açar, kocasına ait eşyalar vardır. Pipo, tütün, vb... Çekmeceyi biraz daha çeker. Derinlerde bir yerden eline bir video kaset geçer, gider makineye takar. Maksadı biraz oyalanmaktır. Kendine yeniden bir içki koymak için içki dolabına yönelir. İçkisini koyarken film başlamıştır. Hem televizyonunun, hem Handan'ın sırtı bize dönüktür. Ne oynadığını görmeyiz ama, duyduğumuz seslerden bunun pornografik bir film olduğunu anlarız. Zaten Handan da duyduğu ses üzerine ardına döner. Kocasının gizli gizli porno filmler seyrettiğini anladığı bir sahnedir bu. Kocasının hiç bilmediği bir yanıyla karşılaşmıştır. Öfkeyle kapatır televizyonu. Yeniden dolanır, öfkelenmiştir aslında, duyguları iyice karışmıştır, az sonra yeniden açar televizyonu, seyretmeye başlar. Alıcı, sırtı dönük televizyonu bütün kadri dolduracak bir biçimde yalayarak geçer. Handan'ın gergin yüzüne iyice yaklaşır. Cigara dumanları içinde açılıp kapanan burun deliklerini seçecek kadar yaklaşır yüzüne...

Handan yaşamının en önemli yıkımlarından birini yaşadığı gün, cinsellikle, o güne dek unuttuğu, epey ihmal ettiği bir şeyle böyle bir

başlangıçla yüzleşmeye başlayacaktır. Bundan sonrasını belirleyecek bir kilit sahnedir bu.

Sahne- 152

EVDE KORİDOR

İç-Gün

Kapıdan çıkmak üzeredir. Yardımcısıyla konuşur

HANDAN— Refet ararsa Çubuklu'ya yalıya gidiyorum. Biraz dinleneceğim. Orada olduğumu başka hiç kimseye söylemeyin. Çocuklar okuldan dönünce bana telefon etsinler.

KADIN— Güle güle Hanımefendi.

Sahne-153

ÇUBUKLU YOLU

Dış-Gün

Araba yolda ilerlemektedir. Gerilim müziği. Hatta takip müziği devreye girebilir.

Sahne-154

YALI ÖNÜ

Dış-Gün

Araba kapının önünde durur. Handan iner.

Sahne-155

YALI İÇİ

İç-Gün

Handan yalının içinde dolaşmaktadır.

HANDAN— Heyy, kimse yok mu?

Kapıları açar, kapatır. Mutfakta bir bardak su içer. Üst kata çıkar. Yatak odasına ilerler. Kapıyı açar. Gördüğü manzara karşısında donakalır. Refet ile Belgin yatakta sevişmektedirler. Handan içgüdüsel olarak hemen kapıyı kapatır. Handan'ın gözünden gene kırılan akvaryum, cam kırıkları, çırpınan balık... Handan gözlerine inanamaz, kapıyı yeniden açar, Refet ile Belgin toparlanmaktadırlar...

BELGİN— Handancım, dur bak yanlış anlama!

REFET— Handan sana her şeyi anlatacağım...

Handan kapıyı çarpar çıkar. Refet peşinden koşturur...

Sahne-156

YALIDA SALON

İç-Gün

Handan ile Sevd.

HANDAN— Yirmi yılda kurduğum ve sarsılmaz sandığım bir dünyanın yirmi dört saat içinde alt üst olduğunu gördüm. Bir tek gün, bir tek hareket her şeyi alaşağı etmeye yetiyor. Bu kadar basit bir gerçeği öğrenmek için yirmi yıl bekledim.

SEVDA— Daha önce hiç aldatmamış mıydı seni?

HANDAN— Beni aldatıp aldatmaması değildi önemli olan. Ne tuhaf bunun üzerinde hiç düşünmemiştim bile. Birlikte gırgır geçtiğimiz bir kadınla yakalamıştım onu. Beni yaralayan buydu. Bir insanın alay ettiği bir kadınla sevişmesini anlamıyorum. Öyle bayağı bir kadından aldığı zevki anlamıyordum. Birden çok yabancılaştım ona. Gizli gizli porno filmler seyreden bir adamla evliymişim. Ne zaman değişti bu adam? Yoksa hep böyle miydi, bunu da bilmiyordum. Ne kadar az şey biliyormuşum kocam hakkında.

Handan yerinden kalkar, camın önüne gelir.

HANDAN— Neden bilmem, o gün yıllardan sonra ilk kez Ferit'i aradım.

Sahne-157

YALIDA ODA

İç-Gün

Handan telefonun başında, biraz sarhoş, Ferit'le konuşuyor.

HANDAN— Alo Ferit. Benim. Beni tanıdın mı? (*Durur, bekler*) Haklısın tabii, çok zaman geçti üzerinden. Birden çıkaramazsın. Ben Handan. ...Handan Kuntoğlu. (*Durur, dinler*) Ne bileyim aklıma esti, biraz da keyifsizim bugün. Af edersin. Nasıl, mutlu musun Ferit? Bunu bilmek istedim. (*Dinler*) Anlıyorum, anlıyorum... (*Ağlamak üzeredir*) Sana haksızlık ettim zamanında. Evlenseydik bambaşka bir hayatımız olurdu belki. Belki de olmazdı kim bilir? Gene de her şey sonunda olması gerektiği gibi oluyor... Yani hiçbir şey olmuyor. Bir akşam birlikte yemek yiyebilir miyiz seninle? Bütün bunları yüz yüze konuşmak istedim. (*Durur, dinler*) Anlıyo-

rum tabii, işlerin var, çok meşgulsün... Her şeyin üzerinden çok zaman geçti tabii. Her neyse yıllardan sonra sesini duymak istedim, belki iyi gelir diye. Hoşça kal.

Sahne-158

SEVDA'nın EVİ

İç-Gece

Daha önceki Sahne-142'nin devamı:

Sevda'nın elinde hayli geniş tutulmuş bir paspartuyla çerçevelenmiş eski bir resim bulunmaktadır. Bir genç kızlık resmi bu. Sevda'nın resme bakan yüzü, paspartu için bırakılmış alana yansımaktadır. Alıcı, yakın çekimde bu kareyi saptadığı için o genç kızlık resmini görmeyiz ilkin. Sevda, yavaş yavaş çerçeveyi aşağı doğru kaydırır. Ve cama yansıyan şimdiki yüzüyle, resimdeki genç kızlık yüzü üst üste biter.

GENEL ÇEKİM'de: Sevda elinde çerçeve, belki de saatlerdir bunlarla oyalanıyor. Dört bir yanına eski, yeni fotoğrafları dağılmış, eşelediği o yığın içinde kendine bir mazi, bir hayat arıyor. Eski ufak bir resmini bulur, onun bir eşini arar, belki daha büyüğünü. Arkasını çevirir fotoğrafın. FOTO SAADET yazmaktadır. Bir de numara. Alıcı ya da yakın çekimde bunu görüntüler.

Sahne-159

KENAR MAHALLE

Dış-Gün

Sevda'nın arabası eski mahallenin dar sokaklarında ilerlemektedir. Arabanın durduğu fotoğrafçının tabelasını yukarı kayarak okuruz: FOTO SAADET.

Vitrininde yıllar öncesi Sevda'sının büyütülmüş, camlatılmış fotoğrafları durmaktadır. Sevda bunlara buruk bir gülümseyişle bakar... Belli ki, bir zamanlar bu mahallenin kızı, artist olma heveslisi Sevda, en artistik resimlerini burada çekirmiş.

Sahne-160

SAADET FOTOĞRAFHANESİ

İç-Gün

Dükkâna giren Sevda. Sevda'yı gören fotoğrafçı Kamil ayağa kalkar.

KAMİL— Vay Sevda Akar gelmiş... Ablacığım bizleri unuttun sanıyorduk. Sen de buralara gelir miydin yahu?

SEVDA— Hiç unutmuyum Kamil? Nasılsın...

KAMİL— Elhamdülillah iyiyiz ablacığım.

KESME'yle geçeriz. Aynı yerde çay içmekte, laflamaktadırlar. Sevda, elindeki küçük fotoğrafı gösterir. Bunun negatifini soracaktım.

KAMİL— Emret abla, bakayım.

SEVDA— Genç kızlık resimlerim sizden başka yerde yok, biliyorsun.

KAMİL— Öyle ablacığım öyle, geçen gün gazeteciler geldi, annenle birlikte çekilmiş resimlerini sordular.

Sevda ürkmüştür.

SEVDA— Annemle mi? Kimdiler? Hangi gazeteden?

KAMİL— Ne bileyim abla, başlarında gençten bir kadın vardı.

Kamil içeri geçer. Yalnız kalan Sevda dalgın dalgın çevresine bakınır. Arkasındaki panoda ansızın Ömer'in evlilik resimlerini görür. Şaşırır. Sevda'nın gözlerinden Ömer'in evlilik resimlerini görürüz...

Alıcı geriler, sırtı dönük Sevda'yı ve panodaki resimleri görürüz... Fotoğrafçının sesi düşer, içeriden çıkmıştır, elinde negatifi tutmaktadır.

KAMİL— Ömer ağbim evlendi. Üç sokak üstte oturuyorlar.

Sevda yüzünü Kamil'e ve bize döner. Gözleri dolmuştur, sırtı dönükken biriktirdiği hüznü şimdi yüzünden okunur.

Sahne-161

SOKAK. ÖMER'in EVİNİN ÖNÜ

Dış-GÜN

Sevda'nın arabası ara bir sokakta ilerler. Arabanın çevresinde koşuşan çocuklar. Meraklı mahalleli. Araba durur. Sevda iner. Evin kapısını çalar.

Sahne-162

ÖMER'in EVİ

İç-GÜN

Duvarı, fotoğrafçıda eşini gördüğümüz evlilik resimlerinin büyüğü durmaktadır. Önündeki sedirde Ömer'in karısı Gülay oturmaktadır. Sevda'yla karşılıklı kahve içmektedirler. Her iki kadın da tutuktur. Birbirlerine gülümsemeye çalışırlar. Sevda saklayamadığı bir kederle

çevreyi tarar. Bu evde kendisi olacaktı bir zamanlar, şimdiyse bir başkası... Artık bir başkasının hayatına ait bir ev burası. Burada onun yeri yok. Bunun burukluğuyla bakıyor etrafa.

GÜLAY— Ömer sizden çok söz etti.

SEVDA— Sağ olsun. Nasıl? İyi mi?

GÜLAY— İyi. Bir ziyanı yok.

SEVDA— Fotoğrafçı Kamil söyledi tutuklandığını. Çok oldu mu?

GÜLAY— On ay oluyor.

SEVDA— Suçu neydi?

GÜLAY— Suçu yoktu. Sendika davasına tutuklandı.

SEVDA— Nerede çalışıyordu

GÜLAY— Kuntoğlu'nda. Kaynak ustasıydı. Ömer haksızlığa hiç tahammül edemez.

SEVDA— Bunda da haksız olmasa gerek, en büyük haksızlıklar yapıldı ona. Bakın bir şeye ihtiyacınız olursa çekinmeden arayın beni. Rica ederim arayın.

GÜLAY— Hayır, sağ olun.

Kapının ağzında, Ömer'le Gülay'ın çocukları belirir. Çekingen çekingen bakıyorlardır.

SEVDA— Gelsenize buraya.

GÜLAY— Hadi hadi gelin.

Sevda çocuklara sarılır. Kendi çocuklarıymış gibi, Ömer'le kendinin çocuklarıymış gibi.

SEVDA— Adın ne senin?

KIZ— Fatma.

Sevda yaralanmış gibidir. Çünkü gerçek adıdır bu. Ömer kızına onun adını vermiştir demek. Çocuğa sımsıkı sarılır. Öper, öper, öper...

KESME'yle geçeriz:

Kapının eşliğindedirler. Sevda'yı uğurlamaktadır Gülay.

Kapıyı açmadan önce Sevda, Gülay'a döner:

SEVDA— Belli, olgun bir insansınız Gülay. Buna güvenerek bir şey isteyeceğim sizden. Ömer'e iletmeniz için bir şey. Ömer'i terk ettiğim için kendimi hiç bağışlamadım. Hiçbir zaman. Hayatımın en büyük piş-

manlığıdır bu. Lütfen bilsin bunu. Bunu bilmesine çok ihtiyacım var. Bir şey umduğumdan değil tabii. Yollarımız ve kaderlerimiz çoktan ayrılmış. Ömer'i hoş tutun, kıymetini bilin onun. Ben bilemedim.

GÜLAY— Biz sizi mutlu sanıyorduk. Renkli parlak bir hayatınız olmalı. Gençsiniz, güzelsiniz, zenginsiniz, meşhursunuz.

SEVDA— Bakmayın siz oynadığım filmlere. Ben hep başkalarının hayatını oynadım. Kendi hayatım olmadı hiç.

Sokak kapısını açarlar. Bütün mahalle sokakta birikmiş, kapıya bakmaktadırlar...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sahne-163

YALIDA SALON

İç-Gün

Handan ile Sevda'yı en genel çekimde yalının salonunda görürüz. Filmin bir noktasından itibaren parça parça seyirciye sunulan finaldeki büyük sekansın küçük birimlerinin en sonuncusudur bu. Bu yüzden de alıcının yakın çekimde yüz planlarından aşama aşama eşya-mekân ilişkisine geçilecek ve bu son karede artık en genel çekim kullanılacaktır.

HANDAN— Artık daha fazla İstanbul'da kalamazdım. Bir süre yalıda inzivaya çekilmeye karar verdim. O sabah yola çıktığımda, sizi burada bulacağımı bilmiyordum. Tamamıyla unutmuştum verdiğim sözü.

Sahne-164

ÇUBUKLU YOLU

Dış-Gün

Sabahın çok erken bir saati... Çubuklu'ya giden yolda ilerleyen Handan'ın arabası... Az sonra yalıya varır. Bu görüntü sonbahar tonu taşımaktadır.

Sahne-165

YALI ÖNÜ

Dış-Gün

Araba durur. Handan iner. Kuş sesleri, uzak martılar...

Yalının önünde, yanında duran arabaları görür, meraklanır. Bahçeyi sulayan Himmet Efendi'ye seslenir:

HANDAN— Himmet Efendi neler oluyor burada? Bu arabalar da kimin?

HİMMET— Dün filmciler geldi hanımefendi. Beyefendi göndermiş.

HANDAN— Hay Allah, tamamıyla unutmuşum.

Yalıya girer. Himmet Efendi ardından biraz da şikâyet tonuyla seslenir:

HİMMET— Bazıları burada yatıyor Hanımefendi.

Sahne-166

SALON/CAM ARKASI/CAM ÖNÜ

İç-Gün/Dış-Gün

Handan salondadır. Terasa açılan boydan boya camın önüne gelir. Filmin başoyuncusu Kemal uyanmıştır, terastadır, üstünde tek parça bir şort olduğu halde sabah jimnastiğini yapmaktadır... Terlemiştir. Genç, diri, hayat fışkıran, cinsellik çağrışımı yüklü, güçlü bir bedeni vardır. Handan'ı fark etmez. Handan ona uzun uzun bakar, yüzünde gerilimli bir ifade vardır. Evde videodaki porno filmi seyrederken de böyle olmuştur. Hayatındaki yıkımdan sonra, sanki görünmez bir elin düzenlemesiyle, tuhaf bir biçimde cinsellik çağrıştıran sahnelerle burun buruna gelmeye başlamıştır. Bunlar bizi finale götüren kilometre taşlarıdır aslında. Handan'ın bu sahnesi, Lady Chatterly'nin, ormanda korucuyu gördüğü ilk sahne gibi alımlanmalıdır. Alıcı, Handan'ın gözünden yakın çekimde Kemal'in bedenini tarar. Hareketleri sıklaştığı için, kendini gözleyen Handan'ı her an görebilir Kemal. Handan böyle düşünerek usul usul camın öbür ucuna doğru yürümeye başlar, gözü hâlâ arkadadır. Öteki uca ağır ağır ilerlemeye başlar. Bu yüzden terasın öbür ucunda duran ve kendini gözetleyen Sevda'yı görmez ve ona yakalanacaktır. Biz de görmeyiz Sevda'yı, biz de Handan ile birlikte göreceğiz. Sevda'nın oradaki varlığı bizim için de sürpriz olmalıdır. Bir camın iki yanında, iki kadın bir anda yüz yüze gelirler. Sevda, avını ele geçirmiş bir kaplan gibi bakmaktadır Handan'a. Onu suçüstü yakalamış gibidir. Handan ise gafil avlandığı için şaşkın ve öfkeli. Dalıp gittiği için kendini toparlamakta güçlük çeker. Gene aynı anda Kemal de geriye doğru yaptığı bir hareket sırasında ikisini birden görmüş ve hareketini yarım bırakarak, doğrulmuştur. Yaşamları boyunca, bir camın iki yanında durmuş olan bu iki kadının, yalıdaki ilk karşılaşmaları sırasında gene aynı camın iki yanındadırlar. İlk merhaba Sevda'dan gelir. Handan da karşılık verir. Alıcı, her iki merhabayı da birbirlerinin karşı çekiminde aldığı için, sözler duyulmaz yalnızca dudak hareketlerini okuruz. Filmin anlamı açısından bu sessizlik/sözsüzlük önemlidir.

Sabah kahvaltısı... Himmet Efendi uzaktan bir tepsi içinde çay getiriyor. Handan, Sevda ve Kemal masadalar. FİLMİN BÜYÜK BULUŞMASI. Kuş ötüşleri, sabahın sessizliği, yüzlere vuran kalın yapraklı dalların gölgesi. Dingin bir bahçe. Herkes birbirine gözucuyla bakıyor, birbirini yokluyor. Sanki çok şey yaşamışlar aralarında, beklemiş çok şey var da onun biriktirdikleri geri tepecek, patlayacakmış gibi. YERALTINDA BİR NEHİR AKIYOR. Bahçe ile insanlar birbiriyle çelişiyor.

HANDAN— Bu ilk filminiz mi?

KEMAL— Evet, ilk filmim.

HANDAN— Hayırlı olsun.

KEMAL— Sağ olun. Burası sizin mi, yani size mi ait?

HANDAN— Evet, annemden kaldı. Filmin konusu ne Sevda Hanım?

SEVDA— Zengin, yalnız ve mutsuz bir kadını oynuyorum. Yalılı onarmaya gelen ustabaşına tutuluyor. Daha çok bir cinsel bağlanma söz konusu. Hani her şeye uzaktan bakan kadınlar vardır, her şeyin kıyısında yaşarlar. Sonra günün birinde bir şey yaşama-ya karar verdiklerinde de ellerine, yüzlerine bulaştırırlar. İşte bunun hikâyesi olacak bu film.

HANDAN— Pek gerçekçi bir film olmasa gerek. Ben çevremde bu tür kadınlara da, bu tür olaylara da pek rastlamadım. Senaristin muhayyilesi herhalde...

SEVDA— Bense tam tersini düşünüyorum. Bu tür kadınların, her zaman hamal, kapıcı, şoför gibi küçük gördükleri erkeklere karşı cinsel fantazileri vardır.

HANDAN— Benim aklım almıyor kusura bakmayın, üst sınıftan bir kadın, gene kendine yakın çevreden bir partner seçer sanıyorum.

SEVDA— Bence yanılıyorsunuz. Yeryüzünde sınıf ayrımı tanımayan tek şey belki de cinselliktir.

HANDAN— Cinselliğe bence çok fazla değer veriyorsunuz.

SEVDA— Yoo, hayır sadece hak ettiği değeri vermeye çalışıyorum. Ayrıca ben bir oyuncu olarak inanmadığım bir projede oynanam.

HANDAN— Hayatta daha büyük erdemler olduğu kanatındeyim.

SEVDA— Erdemden söz eden kim? Ben, seksten söz ediyorum. Karnı ya da bedeni doymamış insanların erdemleri hiç inandırıcı gelmez bana.

HANDAN— Bence tanımadığınız bir çevre ve tanımadığınız kadınlar hakkında fazla kesin konuşuyorsunuz. Umarım üst sınıftan bir kadını canlandırmakta güçlük çekmezsınız.

SEVDA— Siz hiç merak etmeyin Handan Hanım. Filmi seyrettiğinizde, aramızda o kadar büyük bir fark olmadığını göreceksınız. Görüyorsunuz ya, sizleri canlandırmak da gene bizlere düşüyor.

Uzaktan bir minibüs görünür. Set işçileri, ışıkçılar iner arabadan.

SEVDA— Çocuklar geldiler, birazdan çekimler başlar, ben hazırlanayım. İzninizle...

Sevda eve doğru yürürken...

HANDAN— Pek hoş bir başlangıç olmadı galiba.

KEMAL— Galiba sizi yanlış anladı.

HANDAN— Sanmıyorum. Daha kötüsü, galiba birbirimizi fazla doğru anladık.

Sevda içeri girmiştir. Kemal ile Handan baş başa kalmışlardır.

Sahne-168

SEVDA'nın PENCERESİ

Dış-Gün

Sevda'nın gözünden bahçe:

Alıcı, Sevda'nın gözünden/penceresinden bahçede oturan Handan ile Kemal'i gösterir. Az önce bıraktığı yeredirler. Konuşmalar ilerlemiştir. Arada bir gülerler...

Sahne-169

AYNI PENCERE; DIŞARIDAN

Dış-Gün

Pencereden dışarı bakan ve onları gözleyen Sevda'nın yüzü karşıt çekimde. Giyinmektedir. Sutyeninin kolunu düzeltir. Göğüslerini yerleştirir. Sanki bir silah gibi yerleştirir göğüslerini. Bu arada gözleri Handan'dadır. Özellikle Handan'dadır. Yüzünde garip, beklentili bir ifade vardır.

Sahne-170

HANDAN'ın ÇOCUK ODASI

İç-Gün

Handan, çatı katındaki çocukluk odasında. Bazı eşyaları gözden geçirmekte; onlara dokunur, okşar, bakar, hüznüdür. Yitirilmiş bir cenneti arıyor gibidir. Pencereye gider. Aşağıya, bahçeye bakar. Bahçede filmciler oturmaktadır. Set arası dinlenme verilmiştir. Gülüşmekte, şakalaşmaktadırlar. Sevda ile Kemal yan yana oturmuşlar. Sevda, Kemal'in kulağına bir şeyler söylüyor. Kemal kahkaha atıyor, gülüyorlar...

Sahne-171

AYNI PENCERE. AYNİ BAHÇE (Siyah-Beyaz) Dış-Gün

Çocuk Handan'ın omuzundan aynı bahçenin görüntüsü. Mahallenin çocukları oyun oynuyorlar. Bahçe duvarının eteklerindeler. Handan onlara camdan bakabiliyor ancak. Aralarında Fatma da var. Bahçevaran çocukları kovalıyor. Neşeyle kaçışıyorlar...

Sahne-172

BAHÇE

Dış-Gün

Sahne 170'in devamı olarak:

Sevda gülerken başını kaldırıp cama bakıyor. Handan'ı görüyor pencerede. Sevda'nın gözünden de Handan'ı görüyoruz. Sevda, Kemal'in dudaklarına dokunuyor parmak uçlarıyla, saçlarını karıştırıyor. Handan pencereden çekiliyor. Duvara dayanıyor, kesik kesik soluk alıyor.

Sahne-173

DENİZ KIYISI

Dış-Gün

Kemal ile Sevda deniz kıyısında dırlar...

Film çevrilmektedir.

SEVDA— Beni yaşama bağlayan bir tek çocuğum vardı. Onu da deniz aldı benden. Tutunacağım hiçbir şeyim kalmadı artık. Beş yıldır bu yalıdan dışarı hiç çıkmadım. Küskünüm, her şeye küskünüm. Ölesiye küskün...

Kemal sarılır, dudaklarından öper Sevda'yı.

SEVDA— Bunu yapmamalıyız. Ben evli bir kadını. YÖNETMEN— Stop! Stop!

Alıcı geriler. Set. Yakın çekim Sevda.

SEVDA— Öpüşme sahnelerini çok uzatıyorsunuz Kemal.

KEMAL— Af edersiniz, kendimi alamıyorum.

Sahne-174

YALI ÖNÜ

Dış-Gün

Minibüs yükleniyor. Uzaklaşıyorlar. Uzakta gün batmak üzere. Akşamüstü hüznü çöküyor bahçeye; yalı, anlamını kazanıyor.

YÖNETMEN— Çok yorulduk bugün, ama iyi iş çıktı.
Kaç metre çektik?

ASİSTAN KIZ— Üç yüz metre falan.

YÖNETMEN— Handan Hanım nerede?

ASİSTAN KIZ— Odasından hiç çıkmamış bugün.

YÖNETMEN— Garip bir kadın. Biz çalışırken burada
olacağını bilmiyordum. Peki Sevda nerede?

ASİSTAN KIZ— Dinleniyor olsa gerek.

Sahne-175

SANDIK ODASI

İç-Gün

Sandık odasında küçük kerevetin üstünde uzanmış yatıyor Sevda. Gözleri dolu dolu. Kulağında çocukluğundan kalma sesler...

KÜÇÜK FATMA— (Ses)— Anneciğim, n'olur aç anne!

— Bir daha yaramazlık yapmayacağım anne, n'olur
çıkart beni burdan.

— Anne çok korkuyorum n'olur aç kapıyı anne!

Sahne-176

YALIDA SALON

İç-Gün

Kemal ile senarist bir köşede senaryo üzerine konuşuyorlar. Senarist tutkuyla bakıyor Kemal'e. Yönetmen bir başka köşede... Asistan kız içeri girer, yönetmene seslenir:

ASİSTAN KIZ— Sevda Hanım odasında yok.

YÖNETMEN— Allah Allah nereye gitti acaba? Arada
bir nereye kayboluyor böyle? Kimsenin gördüğü
yok!

KEMAL— Bahçede de yoktu. Biz oradan geliyoruz.

Sahne-177

SANDIK ODASI

İç-Gün

Sevda, sandık odasında hıçkırığa hıçkırığa ağlamaktadır.

SEVDA — Anne! Neredesin anne! Sen neredesin? Niye yanımda değilsin? Niye?

Sahne-178

YALIDA YEMEK SALONU

İç-Gece

Akşam yemeğinde sofradalar. Yönetmen, Sevda, senarist, Kemal, asistan kız... Himmet Efendi girer...

HİMMET — Handan Hanım yemeğe inmeyecekmiş...

Alıcı, yakın çekimde Sevda'nın yüzünde. Bu yüzde garip, ikircikli bir ifade var...

SEVDA — Pozlara bakın! Bu filmde ben değil, asıl Handan Hanım oynamalıymış.

Sahne-179

VERANDA

Dış-Gece

Kemal ile Sevda, çardağın altında oturmaktadırlar. Uzakta beliren senarist yanlarına gelecekken, cayar geri döner.

SEVDA — Sence artist olmak nedir?

KEMAL — Herkesin tanıdığı biri olmak.

SEVDA — Şöhret olunca mutlu olmaz ki insan. Yalnızca başka bir şey olur. Kendinin de bilmediği bir şey. Bunu biliyor muydun?

KEMAL — Ama ben şu an çok mutluyum...

SEVDA — Nedenmiş o?

KEMAL — Yanınızdayım. Dizlerinizin dibinde. Çılgınlar gibi hayranı olduğum bir kadının yanında. O kadının yanına ulaşabilmek için bir boy, bir portre iki resim yetti.

SEVDA — (Güler) — Zamanın intikamını henüz bilmiyorsun sen. Fotoğraflar çok çabuk sararır... Gerçekten bu kadar saf mısın, yoksa safı mı oynuyorsun? Bunu da zamanla anlayacağız. Neyse bu kadar gevezelik yeter. Yarın erken kalkacağız.

Kemal, isteksiz isteksiz kalkar...

Sahne-180

YALIDA KORİDOR

İç-Gece

Aynı gece. Koridorda yürürler... Sevda'nın odasının önünde dururlar.

SEVDA— İyi geceler...

KEMAL— Hep sizi düşüneceğim...

SEVDA— Hangi beni? Filmdekini mi, hayattakini mi?

KEMAL — (Güler)— Her ikisini de... İyi uykular...

Sevda odasına girer, kapısını kapatır. Kemal bir süre durur, bekler, düşünür. Az sonra Handan'ın odasına yönelir. Kapısının altından ışık sızıyordur...

Sahne-181

HANDAN'ın ODASI

İç-Gece

Handan odasındadır. Kitap okumaktadır. Kapısı tıklatılır.

HANDAN— Girin!

Açılan kapıda Kemal belirir.

KEMAL— Rahatsız etmiyorum ya...

HANDAN— Rica ederim, buyrun...

KEMAL— Yemeğe inmediniz?

HANDAN— Biraz başım ağrıyordu da...

KEMAL— Merak ettim sizi, gündüz de çıkmadınız odanızdan...

HANDAN— Teşekkür ederim ilginize... Dinlendim biraz.

KEMAL— Ne kadar dinlendirici bir yer burası. Hep böyle bir evim olsun istedim.

HANDAN— Ben daha çok sonbaharları severim burayı.

KEMAL— Eşiniz hiç gelmez mi buraya?

HANDAN— Arada bir uğrar. O daha hareketli bir hayatı sever.

KEMAL— Biz geldik diye hemen gitmeyeceksiniz değil mi?

HANDAN— Bilmiyorum, hem neden sordunuz?

KEMAL— Hiiç sordum işte. Gitmenizi istemiyordumdur belki. Biraz bahçeye çıkmaya ne dersiniz?

HANDAN— Geç oldu, bir başka akşam...

KEMAL— Ben sizi daha fazla uykusuz bırakmayayım, iyi geceler...

Kemal odadan usulca çıkar. Handan aynanın karşısına geçer. Saçlarını açar, omuzlarına döker saçlarını, ansızın dişiliğini kazanır. Saklı bir kadındır Handan. Kadınlığını anımsamıştır, gözlerinden kendinin de bilmediği vahşi pırıltılar geçer. Coşkuyla saçlarını tarar, kendini alımlı gözlerle süzerken taraması hızlanır...

Sahne-182

YALININ İÇİ

İç-Sabah

Sabahın erken saati...

Sevda herkesten önce kalkmıştır. Odasından çıkar. Yalının içini gezer, bir suçlu gibi gezer. Belli ki, eski anıların izini sürüyordur. Odaların kapılarını açar, içlerine bakar, sahanlığa, salona bakar, mutfığa girer, kilerlere iner, sonunda bahçeye çıkacaktır.

Ona bu sabah gezintisinde çocukluğundan kalma sesler eşlik edecektir zaman zaman yankılanarak...

BİR KADIN SESİ— Fatma! Cam bibloları sen mi sakladın? Doğruyu söyle bak kızmayacağım!

BİR ADAM SESİ— Fatma, küçük hanımın bebeği kayıp, sen mi aldın kızım? Nereye koydunsa söyle!

BAŞKA BİR KADIN SESİ— Kaç kere söyledim bu musibet kız evin içine girmesin diye...

BİR BAŞKA ADAM SESİ— Kızım buraya gel sen bakayım, hanım seni görmeden dışarı çık bakalım.

ANNESİNİN SESİ— Çamurlu ayaklarınla basma halıların, gene azar işittireceksin bana!

ANNESİNİN SESİ— Gene çiçekleri ezmişsin, Allah belanı versin kız gibi senin!

ANNESİNİN SESİ— Ne işin var kilerde kızım? Niye indin buraya gene?

ANNESİNİN SESİ— Senin yüzünden kovulacağız buradan!

YANKI— Kovulacağız! Kovulacağız! Kovulacağız!

Sahne-183

BAHÇE

Dış-Sabah

Sevda yalı içindeki gezintisini tamamlamış, bahçeye çıkmıştır. Elini bir ağacın gövdesine yaslar, hüzünlü gözlerle bahçeyi süzer, çocukluğunu, masumiyetini arıyor gibidir. Alıcı, yakın çekimde ellerine yak-

laşır Sevda'nın. Ağacın gövdesini tarayarak yukarı çıkar, ağacın dallarına ulaşır. Ulaşıırken görüntü siyah-beyaza dönüşür...

Sahne-184 **AYNI BAHÇE YILLAR ÖNCE** (Siyah-Beyaz)**Dış-Sabah**

Ağacın dalları arasında küçük Fatma görünür. Haşarı, afacan, cin gibi bir kız çocuğudur. Aşağıya bakar. Belli ki annesi sesleniyordur ağacın dibinden...

ANNESİNİN SESİ— Kızım düşeceksin bir gün, in şu ağaçtan, yüreğime oturdu vallahi. Kuruttun beni kızım. Bak gene kitlerim seni sandık odasına. Erittin, bitirdin beni kızım. Akşama kadar yüreğim ağzımda geziyorum senin yüzünden.

Bu görüntü üzerine Handan'ın sesi düşer:

HANDAN — (Ses)— Siz de sabahları erken kalkıyorsunuz demek...

Sahne-185 **BAHÇE** **Dış-Sabah**

Sahne-182'nin devamı:

Sevda irkilerek ardına döner. Suçüstü yakalanmış gibidir.

HANDAN— Af edersiniz korkuttum sizi.

SEVDA— Önemli değil, dalmışım...

HANDAN — (İmlalı)— Bakın görüyor musunuz, İkimizin bir ortak noktası daha çıktı: Sabahlar...

SEVDA— Evet sabahları çok severim.

HANDAN— Ben de. İnsanlara başlangıç duygusu verir. (Durur, çevresine bakınır. Daha çok kendine söyler gibi...) Keşke her şeye yeniden başlayabilse insan...

SEVDA— Gerçekten istiyor musunuz bunu?

HANDAN— Evet, hem de çok...

SEVDA— Hayatınızdan memnunsunuz sanıyordum.

Sahne-186 **SET** **İç-Gün**

Film çevrilmektedir. Handan izler.

SEVDA— Kocamla yataklarımızı ayırdık ilkin, sonra da hayatlarımızı. Hiçbir erkeğe verecek hiçbir şeyim kalmadı benim. Tükendim. N'olur uğraşmayın benimle, bırakın beni, siz yalıtı onarın yalnızca, beni zaten onaramazsınız...

Kemal tutar, Sevda'yı dudaklarından öper. Sevda kurtulur kollarından...

SEVDA— Her seferinde aynı şeyi yapıyorsunuz. Konuşun benimle, n'olur konuşun!

KEMAL— Konuşsam sevmezsiniz ki beni. Hem sizinle ne konuşabilirim ki ben; siz, her şeyi benden daha iyi bilirsiniz.

SEVDA- Hayır, hiçbir şey bilmiyorum ben, hiçbir şey. Öğrendiklerimin de hiçbir faydası olmadı bana. Hiç!

KEMAL- Bırakın beni, ben gene bildiğim gibi, bildiğim lisanda konuşayım...

Kemal arzuyla sarılır Sevda'ya, sevişmeye zorlar onu. Sevda direnir.

YÖNETMEN- Stop! Stop! Çok iyiydi çocuklar, çok duyuluydu...

Çok yakın çekimde Handan'ın yüzü... Elini çenesine dayamış izliyor... Her şeyi izliyor, gene bir tür camın kıyısında... Özlem, kıskançlık, gerginlik okunuyor bu yüzde... Setin günlük konuşmaları, alıcı, onun yüzünderken belli belirsiz duyuluyor. Sonra onun gözlerinden izliyoruz seti.

Asistan kız yaklaşıyor yönetmene...

ASİSTAN KIZ— Sıra yatak sahnelerine geldi, onları nerde çekeceğiz efendim? Yatak odasını kullanmak için izin alabilecek miyiz? Ben konuşayım mı, siz mi konuşursunuz?

YÖNETMEN— Sevda konuşsa daha iyi olur, ikna etmek gerekir belki...

Sahne-187

SAHİLDE KUYTU BİR KÖŞE

Dış-Gün

Handan uzanmış güneşlenmekte...

Uzaktan Kemal görünür, Handan'a yaklaşıır...

KEMAL— Ben de neden ortalıklarda gözükmeyişiizi merak ediyordum. Güneşlenmek için gözden uzak yerleri seçiyorsunuz demek.

HANDAN— Sizin çalışmanız yok mu bugün?

KEMAL— Sevda Hanım'ın yalnız olduğı sahneler çekiliyor, ben de biraz denize kaçayım, dedim.

HANDAN— İyi de yaptınız. Güneş çok güzel bugün.

KEMAL— Bu kadar güzel bir vücudu saklamakla haksızlık etmiyor musunuz?

HANDAN— Lütfen Kemal alay etmeyin benimle.

KEMAL— Ne alayı? Gizli kalmış bir orman kadar çekicisiniz Handan Hanım.

HANDAN— N'olur, bu ormanda Tarzan olmaya kalkmayın!

Sahne-188

SET

İç-Gün

Gene film çekilmektedir. Sevda ile Kemal ayakta ve yüz yüzedirler...

SEVDA— Alın ücretinizi. Bugün burayı terk etmenizi istiyorum. Hemen.

KEMAL— Ama yalının tamiratı...

SEVDA— Emeğinizin karşılığını fazlasıyla ödediğimi sanıyorum.

KEMAL— Tamirat henüz bitmedi!

SEVDA— Önemi yok! En önemli yerler yapıldı nasıl olsa...

KEMAL— Anlaşıldı. Gitmesine gideceğim ama gitmeden önce sizinle kapanması gereken bir başka hesabımız var. Onu da görelim de öyle gidelim.

SEVDA— Nedir o?

KEMAL— Çok basit bir hesap...

Kemal pantolonun kayışını çözer, fermuarını açar.

Sevda'nın gözleri dışarıya uğramıştır.

SEVDA— Ne yapıyorsunuz siz?

KEMAL— İsteddiğiniz şeyi yapıyorum.

SEVDA— Çıldırınız mı siz? Derhal giyinin, giyinip defolun buradan!

Kemal gömleğini çıkarır, yanık, gelişkin, bakımlı vücudu çıkar ortaya...

KEMAL— Ne zamandır ikimiz de bu anı bekliyorduk.

Kemal saldırır, bir süre ortalıkta, masanın çevresinde döner, durur. Sonunda Kemal yakalar, soymaya çalışır. Sevda çılgık çılgıktır...

SEVDA— Bırakın beni, n'olur yapmayın, bırakın!

Yere yuvarlanırlar. Sevda direnirse de, Kemal karardır...

Ansızın Sevda ile Handan yer değiştirirler.

MÜZİK DEĞİŞİR. BİR UĞULTU BAŞLAR.

Şimdi yerde çırpınan Handan'dır. Yeniden Sevda.

Yeniden Handan. İki kadın birbirlerine dönüşürler.

Sevda yerdeyken yönetmenin sesi düşer:

YÖNETMEN— Stop! Stop!

Yakın çekimde Handan silkinir. Onun gözünden seyretilmiştir bu sahneyi. Alıcı geriler. Set çıkar.

YÖNETMEN— Çocuklar bir kez daha alacağız bu sahneyi. Sevda bu sahne, direnmenin en son noktası artık. Bundan sonra her şey tersine dönüyor. Tamamıyla teslim oluyorsun, gitme diye yalvarmaya başlıyorsun... Kemal, sen de çabuk saldırıyorsun, aceleyle getiriyorsun, biraz ağır oyna, tadını çıkar. Ona göre, her şey yeniden en baştan çekiliyor. Hazır mıyız? Motor!

Çekimi izlerken Handan'ın ardında Refet belirir...

Usul usul yaklaşır... Handan'ın omuzunda durur..

REFET— Handan?

Handan ardına döner, hiç beklemiyordur yüzü değişir...

REFET— Seninle konuşmak istiyorum.

HANDAN— Konuşacak bir şey kalmadı.

REFET— Ben hâlâ konuşacak bir şeyler olduğuna inanıyorum.

Setten mırıltılar gelmeye başlamıştır, ekip huzursuzlanır.

HANDAN— Ben artık hiçbir şeye inanmıyorum.

ASİSTAN KIZ— Lütfen biraz yavaş konuşur musunuz?

Çekime başladık da...

HANDAN— Çok af edersiniz, çok haklısınız... (*Refet'e*)

Odaya çıkalım.

Sahne-189

HANDAN'ın ODASI

İç-Gün

Kapı açıktır. İçeride Handan ile Refet. Alıcı, kapının dışından, kordorda bir noktadan çerçeveler onları. Arada bir ikisinden biri, görüş alanının dışına çıkar, yalnızca sesleri duyulur. Sonra yeniden görüş alanına ve kadra girerler.

REFET— Bak Handan, biliyorum, suçluyum. Ama üzerinden az da olsa zaman geçti. Durumu daha serinkanlı gözden geçirebileceğimizi sanıyorum.

HANDAN— Zamanla ne ilgisi var bunun? Beni aldattın! Üstelik bu evde basıldınız; hem de öyle bir kadınla. Konuşacak ne bıraktın geriye?

REFET— Konuşacak bir şey kalmış olmalı Handan. Bunca zamanı boşu boşuna yaşamış olamayız. Olmamalıyız.

HANDAN— Benim için bu evin ne kadar önemli, ne kadar değerli, ne kadar vazgeçilmez olduğunu bildiğini sanıyordum. Burası benim tek sığınağımdı. Bura da yabancıları soktun. Bütün hayatımı yabancılar kapladı. Her şey kirlendi artık.

REFET— Şunca yıllık karı kocayız biz. Bazı şeyleri bağışlatacak, bağışlayacak bir hukukumuz olmalı seninle.

HANDAN— Beni bağışlayamadığım sen değilsin Refet; o"şunca yıl" dediğin zaman galiba. Boşu boşuna harcanıp gitmiş gibime geliyor.

REFET— İlk kez bir şeyden söz edeceğim sana. Bana acıman, ya da bana hak vermen için değil. Bunu niye yapmış olduğumu ben de sordum kendime. O şunca yıl dediğin zaman içinde hep senin gölgede yaşadım ben. Hep Handan Hanım'ın kocası oldum. Sensiz yapabileceğim tek şey buydu. Ben de onu yaptım. Bir açıklama sayar mısın bunu, bilmiyorum.

Ama kendime sorduğumda bulduğum tek cevap bu.
Ve bu cevabı insanın kendine vermesi kolay değil
Handan, hele bir erkek için.

Handan şaşırmıştır, kocasına ilk kez görüyormuşçasına bakar.

Belki acımıştır ona. Belki bu durumdan kendine de bir suçluluk
payı çıkarmaya çalışıyordur.

HANDAN— Bir süre daha burada kalmak istiyorum.
Eğer kararım değişirse ararım seni. (*Durur, düşü-*
nür.) Keşke en büyük itiraflarını en zayıf anlarına
saklamasaydın Refet. O zaman belki daha iyi karı-
koca olurduk.

Alıcı biraz daha gerilediğinde, koridor duvarına dayanıp bütün konu-
şmaları dinleyen Sevda'yı gösterir bize. Sevda usulca uzaklaşır. Ayak
sesleri duyulmuştur. Refet ile Handan odadan çıkarlarken, koridorun
sonunda bir eteğin ucu görülür.

Sahne-190

YALIDA KORİDOR

İç-Gün

Oda önü. Yönetmen ile asistan kız, Handan Hanım'ı arıyorlar.

YÖNETMEN— Hanımefendi, affedersiniz rahatsız edi-
yorum. Genellikle evlerinde çekim yaptığımız kişi-
ler, yatak odalarını vermek istemezler. Bize göster-
diğiniz ilgiye sığınarak acaba yatak odanızı da çe-
kimler için isteyebilir miyiz?

HANDAN— *Refet'e gülümseyen bir gözucuyla*— Elbette
efendim, yatak odalarının hiçbir mahremiyeti kal-
madı artık.

Refet gözlerini kaçırır, başını çevirir, hızla uzaklaşır.

Sahne-191

TERAS

Dış-Gün

Sevda gelip yerini almış, soğuk bir şey içmekte... Kemal yanında otu-
ruyor, senaristle bir şeyler konuşuyor. Senaristte Kemal'e yönelik ay-
nı tutkulu bakışlar...

YÖNETMEN— Sevdacığım, Handan Hanım yatak oda-
sında çekim yapmamıza izin verdi. Bugün hemen o

sahneyi alalım. Ne olur ne olmaz belki kadın fikrini değiştirir...

SEVDA— O sahneyi yatak odasında çekmek istemiyorum.

YÖNETMEN— Nasıl olur? Nerde çekeceğiz peki?

SEVDA— Ben başka bir yer düşünüyorum.

YÖNETMEN— Gene kapris yapıyorsun.

SEVDA— Kapris falan değil, istersen göstereyim.

Sahne-192

SANDIK ODASI

İç-Gün

Sevda, sandık odasının kapısını açar. Yoğun bir ışık vurur gözümüzü... dışarıdan...

SEVDA— İşte burası...

YÖNETMEN— Burası mı? Şaka ediyorsun? Nasıl olur...

SEVDA— Tersine çok ciddiym, bal gibi de olur.

YÖNETMEN— Burası penceresiz, dar bir mekân... Teknik ekip bile sığmaz buraya.

SEVDA— Sığar, sığdırırız. Hem düşünsene böyle bir kadının, ustabaşına kendi yatak odası yerine, böyle bir yerde teslim olması, çok daha anlamlı olur ben-
ce, hikâyeye hizmet eder...

YÖNETMEN— İnan Sevdacığım olmaz.

SEVDA— Uzattın ama, ya burada çekersin bu sahneyi, ya da çekemezsin. Alışmışlar illa yayla gibi yataklarda çarşafa dolayacaklar...

Sahne-193

SANDIK ODASI

İç-Gün

Film seti kurulmuş sandık odasına, herkes kapıya yığılmış tıkış mıkış. Handan dışarıda, yönetmenin omuzlarının üstünden bakmaya çalışıyor içeri, gözleri görünüyor; yüzünün bir yanı ancak...

Bu sahne, Sahne-193 ile iç içe verilecektir. Sevdanın sevişme sesleriyle, sevişmenin değişik görüntüleriyle, çocukluğun görüntüleri iç içe ve birbirine kilitlenerek verilecektir.

Sahne-194

YILLAR ÖNCE SANDIK ODASI

(Siyah-Beyaz)İç-Gün

BİNDİRME'li GEÇİŞLER:

Küçük Fatma, sandık odasına kilitlenmiş, kapıyı yumrukluyor...

FATMA— Anne n'olur aç kapıyı!

Sevda ile Kemal birbirlerinin üstünden dönüyorlar...

FATMA— Anne bir daha yapmayacağım, n'olur çıkar beni buradan!

Kemal'in sırtı, Sevda'nın yüzü...

FATMA— Anne, çok korkuyorum. Anne burası çok karanlık!

Sevda, Kemal'in üstüne oturmuş inip kalkıyor.

Belki de kendi çocukluğundan esirgenen tüm şefkati şimdi altında kıvranan Kemal'e veriyor.

Bu sahne filmin en romantik sahnesi olarak düşünülmelidir.

FATMA— Anne kurtar beni buradan, kurtar!

Alıcı Sevda'nın yüzünde. Sevda'nın gözyaşları...

Sevgiyle, şefkatle okşuyor Kemal'i. Bütün yaşamı boyunca beklediği sonsuz sevgili şimdi o. Kemal, içinde bulunulan anın film mi, gerçek mi olduğunu anlayamamanın şaşkınlığı içinde...

Sahne-195

SAHİL

Dış-Gece

Sahilde ateş yakmışlar... Deniz, dalgalar, usul bir caz müziği, hüzünlü bir atmosfer...

Sevda ile Kemal ateşin yanındalar. Kemal içkisinden bir yudum alır, sonra şişeyi Sevda'ya uzatır.

KEMAL— Sen içmiyorsun değil mi?

SEVDA—Hayır içmiyorum. Uzak duruyorum içkiden.

KEMAL— ...Sonra orta ikiden ayrıldım. Girip çıkmadığım iş kalmadı. Kendi kendimi yetiştirdim sayılır. Ama içimden hep diyordum: Bir gün gelecek beni herkes tanıyacak. Ya futbolcu, ya artist mutlaka bir şey olacağım. Çok horlandım, çok ezildim. Nasır bağladı içim. Ama bak şimdi buradayım. Her şey bir rüya gibi geliyor. Uyanmaktan korkuyorum. Birkaç hafta önceye kadar filmlerini herkesle birlikte sine-

ma sıralarından seyrettiğim bir kadının bugün yanındayım. Şu an benim yerimde olmak isteyen kaç erkek vardır bir düşünsene... Dokunuyorum ona, film icabı da olsa okşuyorum onu. Sonra... sonra sevişiyorum.

Sessizlik. Kemal, Sevda'ya arzuyla bakar...

SEVDA— Benimle yatmak istiyorsun değil mi?

Kemal, Sevda'nın cesareti karşısında bocalar, onun ne yapmak istediğini kestirmeye çalışır, Sevda'nın yüzüne eğilir, gözlerini yoklar, sonra 'evet' anlamında başını sallar...

KEMAL— Gündüzkü sahnelerden sonra geceleri hiç uyuyamıyorum.

SEVDA — *Dolgun bir kahkaha atar*— Bu gece de uykusuz kal bakalım. Bir starın en çok öğrenmesi gereken şey, sabırdır.

KEMAL— Ne kadar sabredeceğim peki?

SEVDA— Bilmiyorum. Kendimi senden korumak istiyorum.

KEMAL— Peki ama neden?

SEVDA— O kadar zayıf günlerimdeyim ki, doğru kararlar veremem. Sandık odasındaki sahne çekilirken gerçekten ağlıyordum, yaptığım rol değildi. Kimse anlamadı bunu. Anlayamazdı. Bir yanılsamasıydı belki ama, sanki ilk erkeğim sendin. Bunlar karışık duygular, bilemiyorum.

Hadi şimdi gidelim...

KEMAL— Galiba ben hiç star olamayacağım.

SEVDA— Nedenmiş o?

KEMAL— Çünkü çok sabırsızım.

SEVDA— Bırak bu rüya sürsün.

Sahne-196

HANDAN'ın YATAK ODASI

İç-Gece

Handan yatakta uyumaktadır. Alıcı, Handan'ın huzursuz uyuyan yüzüne uygun bir gerilim müziği eşliğinde yaklaşırken...

Belli ki Handan bir kâbusun eşliğindedir...

Sahne-197

DAME DE SION

İç-Gün

Daha önce Handan'ı uzaktan da olsa, Dame de Sion günlerinde görmüştük. Gene aynı görüntüler, yalnız bazı eklerle: Gene arkadaşları ve Handan...

Yalnız bu kez herkes üniformalıyken Handan kırmızı otrüşler, şifon giysiler, siyah file çoraplar içindedir. Dirseklerine kadar saten eldivenler, uzun ağızlık, kalın cigara dumanları... Okul duvarlarından ilkin dışarı uzattığı fileli çorabı görünür, sonra kendi çıkar ortaya. Ay- nı bacak, parmaklıklı okul pencerelerinde de dışarı uzanır. Tutsaklı- ğından kurtulmaya çalışmaktadır. Birdenbire pencerelerden dışarı yüzlerce kırmızı file çoraplı bacak sallanır... Yüzü aşırı makyajlıdır Handan'ın. Kırmızı renk önemlidir. Hiç olmazsa akvaryumdaki balı- ğın çağrışımı açısından...

Sahne-198

HANDAN'ın YATAK ODASI

İç-Gece

Sahne-195'den devam:

Terler çoğalıyor, kıvranıyor Handan. Belli ki kâbus ilerliyor...

Sahne-199

YALIDA SALON

İç-Gece

Handan'ın kâbusu sürmektedir. Salonda aynı hafif kadın makyajı ve imajı içinde, o cafcacflı giysilerle dolaşmaktadır. Babası cigarasını ya- kar Handan'ın, iltifatlar eder.

Handan'ın üvey annesi ve üvey kardeşleri hasetle bakarlar ona... Babanın ilgisini çekmeye çalışırlarsa da, babası hiçbirine yüzvermez, hep Handan'la ilgilenir.

Sahne-200

HANDAN'ın YATAK ODASI

İç-Gece

Kâbus sürmekte, Handan bir türlü uyanamamaktadır. Yatak su içinde kalmıştır.

Sahne-201

HANDAN'ın YATAK ODASI

İç-Gece

Handan aynı giysiler içinde. Kadınlığın bütün tarihini aynı giysiyle, aynı düşünle katediyor.

Kocası Refet'le yatağın üzerinde boğuşuyor. Belgin, Refet'i kolun- dan tutup kendine çekmeye çalışıyor, Refet ise oralı bile olmuyor,

Belgin'i itiyor. Handan memnun, Refet kendinden geçmiş soluyor. Belgin ise üzgün, gözyaşları içinde uzaklaşıyor...

Sahne-202

HANDAN'ın YATAK ODASI

İç-Gece

Handan artık soluk soluğadır yatağında dönüp durmaktadır. BİNDİR-ME'li geçişler:

Sahne-203

HANDAN'ın YATAK ODASI

İç-Gece

Handan'ın yatak odası, yalnız biraz kılık değiştirmiş: Kıpırmızı jalu-zi storlar, spot lambaları, şarap rengi ağır kadife perdeler, vazolarda kırmızı ve pembe güller...

Filmsel gerçeklik içinde üretilen yatak odası aksesuarlarının hemen hepsi yığılmış odanın dört bir yanına...

Handan, yatakta sırtüstü yatıyor. Üzerinde Kemal, boynunu öpmeye çalışıyor. Handan direniyor. Belli ki bir tecavüz ya da saldırı sahnesi estetize edilmeye çalışılıyor.

Bu arada başı kukuletalı biri, Handan'ın yatağa yapıştırmış, kollarını bileklerinden tutmuş iyice bastırıyor, Kemal'e yardım ediyor.

Handan çığlık atıyor, Kemal gülüyor.

Bir ara ellerinden birini kurtararak, kukuletalının başından kukuletasını çekiyor, Sevda çıkıyor altından.

Sahne204

HANDAN'ın YATAK ODASI

İç-Gece

Handan nihayet uyanıyor, doğruluyor yatağında, başucundaki komodinden aldığı bir bardak suyu içiyor, yerinden kalkıyor, sabahlığını sırtına geçirip odadan çıkıyor.

Sahne-205

YALIDA SALON

İç-Gece

Handan gece yarısı uyanmış, kendine bir kadeh rakı koymuş, piyanosunun başına geçmiş, o eski alaturka şarkıyı söylüyor. Annesiyle, bir zamanlar gene bu piyanoda birlikte çalıştığı... Belli ki, rüyasının şiddetinden ancak bu tür ince bir sızıyla silkinebilir. Kendinden geçmiştir, Kemal'in salona geldiğini ve onu dinlediğini fark etmez. Şarkıyı bitirdiğinde, Kemal el çırpıyor, alkış tutuyor. Handan, ellerini piyanodan çekmiş, şaşkın, Kemal'e bakar.

KEMAL— Bravo! Bravo! Çok güzel çalıyorsunuz! Ne-
fis bir gece müziğiymiş!

HANDAN— Af edersiniz, uyandırdım galiba.

KEMAL— Keşke hep uyandırılısam.

HANDAN— Eski bir şarkıdır, nereden de aklıma geldi
bunu çalmak...

Sahne-206

AYNI GECE VERANDA

Dış-Gece

Handan ile Kemal, verandada oturmaktalar. Gökyüzünü yıldız bas-
mış. Böcek sesleri, kuş ötüşleri... Her şey çok yumuşak, çok güzel.
Kadife gibi bir gece...

KEMAL— Ne kadar yıldızlı bir gece...

HANDAN— Yıllar öncesinin yazları da böyleydi. An-
nem gece yarılarna kadar piyano çalardı. İhlamur
ağaçlarının kokusu duyulurdu. Her şey nasıl da çü-
rüdü.

KEMAL— Gökyüzü aynı gökyüzü ama, bahçe de aynı
bahçe.

HANDAN— Ama ben, aynı ben değilim... Yeniden bir
genç kız olmak için neler vermezdim şimdi...

KEMAL— Kendinize haksızlık ediyorsunuz. Genç bir
kızdan yılların alabileceği çok şey vardır. Oysa siz-
den alacağı hiçbir şey kalmamış. Ne kadar güzel, ne
kadar alımlısiniz Handan Hanım. Olgunluğun salta-
natını yaşıyorsunuz.

HANDAN— Lütfen böyle konuşmayın benimle, serü-
venler yaşını çoktan gerilerde bıraktım, yorgun bir
kadınım ben.

Sevda, kapının ağzında belirir, konuşmaların son sözlerini duymuş-
tur. El çırpır, alkışlar... Döner bakarlar. Handan da, Kemal de çok bo-
zulurlar.

SEVDA— Bravo! Bravo! Rolüne hazırlanıyorsun her-
halde. Yalnız prova yaptığın kişiyi yanlış seçmiş-
sin...

HANDAN— Lütfen terbiyesizlik etmeyin Sevda Hanım.
Sabrımı zorlamayın. Evimde olduğunuzu unutuyor-
sunuz.

SEVDA— Ne o, kovar mısınız yoksa Handan Hanım?
Ama unutmayın burası benim de evim sayılır, hiç olmazsa bu filmlik...

HANDAN— Biz burada film çevirmiyoruz.

SEVDA— Bence daha kötüsünü yapıyorsunuz!

HANDAN— Kaybedeceği hiçbir şeyi olmayan kadınlar, bir tartışmada durmaları gereken yeri bilemezler. Siz uymuyorum, beni aşağıya çekmenize izin vermedim.

Handan hızla çıkar.

KEMAL— Onu çok kırdınız, niye böyle düşmanca davranıyorsunuz ona?

Sevda döner, Kemal'e esaslı bir tokat patlatır.

Sahne-207

SANDIK ODASI

İç-Gün

Sevda kerevete uzanmış, kendini dinlemektedir. Işıksızdır oda. Az sonra kapı açılır. Handan girer içeri...

Sevda'yı görünce şaşırır...

HANDAN— Ne arıyorsunuz burada?

SEVDA— Hiiç, uzanmış dinleniyordum...

HANDAN— Burada mı?

SEVDA— Hıı, hıı...

Handan, ikna olmaz ışığı açar, çevresine bakınır. Sevda sinirlenir.

SEVDA— Birini mi arıyorsunuz Handan Hanım? Kimi arıyorsunuz? Merak etmeyin yalnızım. Açtığınız her kapının ardında kocanızı ve yakın bir arkadaşınızı bulacağınızı mı sanıyorsunuz?

HANDAN— Siz... ne, ne diyorsunuz? Nerden... nerden biliyorsunuz? Ne diyorsunuz siz?

SEVDA— Nerden bildiğim önemli değil. Kutsal sandığınız aile sırlarınızın o kadar gizli olmadığını bilmeniz, benim için şimdilik yeterli...

HANDAN— Siz, siz... aileden, ailenin kutsallığından ne anlıyorsunuz? Hiçbir zaman sahip olamayacağınız bir şeye saldırarak siz, siz yalnızca çürümüş yüreğinizi rahatlatabilirsiniz Sevda Hanım.

Kapıyı çarpar çıkar.

Sahne-208

YALIDA SALON

İç-Gün

Yönetmen ile asistan kız, rejî planı üzerinde çalışmaktadırlar. Masadadırlar. Mırıltılar duyulur. Öte yandan set hazırlanmaktadır. Senarist telaşla çıkagelir.

SENARİST — Gazeteleri görmediniz inşallah.

YÖNETMEN — Yoo, hayır. Bir şey mi var?

Senarist gazeteleri masaya serer. Alıcı, masaya serilen gazeteleri çerçeveler. Sevda'nın büyük boy bir resmi vardır. Altında da irili ufaklı şu yazılar:

YUKARIDAKİ FİLM SAHNESİ GERÇEK Mİ OLACAK?

SEVDA AKAR DELİRECEK Mİ?

SEVDA AKAR'ın ANNESİ AKIL HASTANESİNDE

KENDİNİN DE UZUN BİR SÜRE ALKOL TEDAVİSİ GÖRDÜĞÜ BİLİYOR.

GAZETECİ ZEYNEP KIRAL UZUN ARAŞTIRMALAR SONUCU ÜNLÜ YILDIZIMIZIN GERÇEK HAYAT HİKÂYESİNİ YAZDI.

Alıcı, Zeynep Kırıl'ın manşet altındaki baş resmine yaklaşır.

Filmin birkaç yerinde gördüğümüz Sevda Akar'ın arkadaşı Zeynep Kırıl'ın yüzü...

SENARİST — Gazeteleri görmesine engel olunmalı.

Handan az ötede durmaktadır. Konuşulanları duyar, iştahla yaklaşır, gazetelere gözücuyla bakar, sonra alır, okur.

YÖNETMEN — Şu birkaç gün kesinlikle gazeteci sokmayalım sete.

Sahne-209

SET

İç-Gün

Film çekilmektedir.

Kemal ayakta, Sevda yerde ayaklarına sarılmış, Kemal'in gitmesine engel olmaya çalışmakta. Çok tanıdık bir film sahnesi. Klişe bir mizansen.

SEVDA — N'olur gitme, gitme kal...

KEMAL— Gitmem gerekiyor. Yaz bitti. Burada işim bitti. Gitmem gerekiyor.

SEVDA— Gidersen yaşayamam, ölürüm...

KEMAL— Yaşarsın, benden önce de yaşıyordun.

SEVDA— Senden önce hiçbir şeye bağlanmamıştım ki...

KEMAL— Ben sana göre bir insan değilim biliyorsun bunu, biz ayrı dünyaların insanlarıyız.

SEVDA— Kimse kimseye göre değil ki, ya da herkes herkese göre, kim bilebilir bunu? Kim? Kim?

KEMAL— Bırak gideyim, unutursun.

SEVDA— Unutamam. Hiçbir şeyi unutamadım ben, unutamam! Seni de unutamam!

KEMAL— Faydasız. Ben gidiyorum.

SEVDA— Gidersen öldürürüm seni.

Sevda tabanca çeker.

KEMAL— Öldürecek kadar mı seviyorsun? Bırak be kızım! Değmem ben. Kimse değmez. İstersen vur, ama gene de gideceğim bunu bil!

Sevda ateş eder.

SEVDA— Öyleyse beraber gidiyoruz.

YÖNETMEN— Stop! Stop! Kan yapın Kemal'e!

Kemal'e vurulmuş izlenimi vermek için kan yapılır.

Handan, oturduğu koltuktan çekimi izliyordur. Çok etkilenmiş görünüyordur. Senarist yanından geçerken, senaristi durdurur...

HANDAN— Filmin senaristi olduğunuza göre, bir şey sorabilir miyim?

SENARİST— Elbette buyrun.

HANDAN— Burada anlatılan kadına bir türlü inanamıyorum.

SENARİST— Belki de inanmak istemiyorsunuz.

HANDAN— Herhangi bir önyargım yok. Yalnız kadını öyle bir yere getiriyorsunuz ki, neredeyse cinsel tutkudan başka hiçbir şey kalmıyor hayatında.

SENARİST— Ben getirmiş olmuyorum, kendi gelmiş oluyor. Hep böyle olur çünkü. Bu kadın yaşamı bo-

yunca cinselliği yok saymış. Şimdiyse fazla zamanı kalmadığını düşünüyor.

Uzakta Sevda rolüne hazırlanıyor. Konuşulanlardan habersiz.

HANDAN— Gene de bir kadın her şart altında erdemini koruyabilir.

SENARİST— Cinselliği yaşamayı erdemsizlik olarak görmüyorum ki... Cinsellikle duygusallık ayrı şeyler değil inanın Handan Hanım.

HANDAN— Gene de gerçek hayatta böyle kadınlar olduğuna inandıramazsınız beni. Bir yazar muhayyilesinin ürünü olarak görüyorum bütün bu olanları.

SENARİST— Bu bir hayat sorunu, bir muhayyile sorunu değil. Bakın Handan Hanım, sizi bu hikâyede rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama yazdığım her şeyi yaşayarak yazdım. Anlatabiliyorum muyum? Ve onların gerçekliklerini tartışmayacak kadar da faturalarını ödedim. İzninizle...

HANDAN— Sizi kırmak istememiştin.

SENARİST— Ben de bunu yazarken kimseyi kırmak istememiştim. Ama görüyorum ki, sonuçta hep birileri kırılıyor.

Sahne-210

BAHÇE

Dış-Gün

Sevda, şezlonga uzanmış dinlenmektedir. Kemal yanına sokulur. Bir süre sessiz birbirlerine bakarlar.

KEMAL— Hâlâ kızgın mısın bana?

SEVDA— Yoo, hayır değilim. Kendi kerizliğime kızıyorum. Nedense bütün kadınlar umutsuz anlarında karşılırlarına çıkan erkeği diğerlerinden farklı sanırlar. *(Durur)* Bu gece odama gelsene...

KEMAL— Sahi mi? Sahi mi söylüyorsun? Oyun oynamıyorsun değil mi benimle?

SEVDA— *Gülümseyerek başını 'hayır' anlamında iki yana sallar.*

KEMAL— Demek affettin beni.

SEVDA— Affetmekle ilgisi yok bunun. Biliyorsun bu-

rada işimiz bitiyor. Yaz bitiyor. Birbirimizden alacağımız vereceğimiz hiçbir şey kalmasın. Hesabı kapatalım.

Sahne-211

HANDAN'ın YATAK ODASI

İç-Gece

Handan yatak odasında gergin, huzursuz dolanır. Radyonun düğmesini kurcalar. Kendine şarkı arar. Bir şeyi bekliyor, bir şeye hazırlanıyor gibidir. Aynanın karşısına geçer, kendine bakar, yeniden yatar yatağa, tavana bakar, gene kalkar, kendine çekidüzen verir aynanın karşısında. Sonra koridora çıkar.

Sahne-212

KORİDOR

İç-Gece

Kemal'in oda kapısına kadar gider, alttan ışık sızıyordur koridora. Tam kapıyı tıklatacakken cayar, gerisin geri döner.

Sahne-213

HANDAN'ın YATAK ODASI

İç-Gece

Kendini yatağın üstüne atar. Bir süre yüzükoyun yatar. Sessizlik. Yeniden kalkar. Bu kez kararlıdır. Kesin kararlı hareketlerle aynaya gider, kendine bakar, saçlarını tarar, toplar, koridora çıkar. Kararlı adımlarla Kemal'in odasına doğru ilerlerken... Odasındaki telefon çalar. Suçüstü yakalanmış gibi hisseder kendini, panik halinde geri döner, telefona bakar...

HANDAN— Alo, kızım sen misin? Canım benim, nasılsın? Yatmadın mı bu saate kadar? Kardeşin nasıl? Babanız yok mu? Dadın yanınızda mı? Ben de sizleri çok özledim güzel yavrum. (Ağlamaya başlar.) Geleceğim kızım, en yakın zamanda geleceğim. Seninle de yalnızca telefonlarda konuşmayacağım Yalnızca telefonlarda... Yoo ağlamıyorum... Artık hep birlikte olacağız. Ben de seni öpüyorum güzel kızım.

Telefonu kapatır. Yatağa uzanır. Hıçkırıklar içinde boğulur.

Sahne- 214

SEVDA'nın YATAK ODASI

İç-Gece

Sevda ile Kemal yataktadırlar. Tutukturlar, çekimserdirler, becerik-

sizdirler. Tatsız tuzsuz bir şey vardır aralarında. Kemal'in tutukluğu daha çok Sevda'dan kaynaklanır. Film sahnelerindeki ateşli anlar yok olmuştur. Kupkurudurlar. Sonra yan yana uzanırlar.

SEVDA— Çok zevksiz oldu değil mi?

KEMAL— (*Önce susar*)— Niye böyle oldu?

SEVDA— Çünkü o zaman rol yapıyorduk. Bir şeye inanıyorduk. Senaristin yazdıklarına. Şimdiyse biz bizeyiz. Kendi kendimizle kaldık. Kuşularımızla, birbirimize güvensizliğimizle. Neyse büyü bitti artık. Tanışmış olduk. Bir daha seni görmek isteyebileceğimi sanmıyorum Kemal.

Sahne-215

TERAS

Dış-gün

Handan terastadır. Yanında Kemal durur.

HANDAN— Üzgün görünüyorsunuz.

KEMAL— Yarın son sahneler çekiliyor, yarın gidiyoruz.

HANDAN— Bunun için mi üzgünsünüz?

KEMAL— Kim bilir bir daha ne zaman görürüm sizi?

HANDAN— Gerçekten çok mu istiyorsunuz beni görmeyi?

KEMAL— Her şeyden çok istiyorum.

HANDAN— Doğru mu söylüyorsunuz Kemal? İçten misiniz? Duygularıyla oynamıyorsunuz ya...

KEMAL— Nasıl inandırabilirim sizi?

Asistan kız, Kemal'i çağırmak için terasa çıkar...

ASİSTAN KIZ— Kemal Bey! Sete lütfen! Sahne alınıyor.

KEMAL— Hemen geleceğim bekleyin beni n'olur. Sizi inandırmak için her şeyi yapabilirim.

Handan mutludur. Kendi kendine gülümser. Bahçeye iner.

Dalların, çiçeklerin arasında kaybolur. Fotoğrafta bir cennet duygusu... Az sonra Refet'le karşılaşır.

REFET— Handan artık seni almaya geldim.

HANDAN— Çok geç kaldın Refet. Kararımı verdim. Senden ayrılıyorum.

REFET— Çocuklarımızı unutuyorsun.

HANDAN— Hayır unutmuyorum. Birbirinden ayrı ana-babalar, birbirini sevmediği halde beraber yaşayanlardan daha iyidir Refet.

REFET— Bu kadar kindar, bu kadar inatçı olduğunu bilmiyordum.

HANDAN— Şu camın ardında duran delikanlı var ya, hani filmde oynayan. İşte dün gece onunla yattım.

REFET— Yalan söylüyorsun!

HANDAN— Hayır, doğru söylüyorum. Sana dönemem artık.

REFET— Bir bunalım geçiriyorsun. Keşke seni yalnız bırakmasaydım. Bana nispet yapıyorsun bunları. Bak ben bu olayı unutmaya hazırım.

HANDAN— Ama ben unutamam. Unutmak da istemiyorum. Kendimiz aldatmayalım Refet. Bu evlilik bitti. Ben de yeterince dürüst değilmişim demek. Başka bir erkekle beraber olabilmek için senin beni aldatmanı beklemişim meğer. Görüyorsun ya, biz kadınların özgürlüğü bile ne kadar erkeklere bağlı.

REFET— Yazık ediyorsun. Bir macera bu Handan. Far-
kında değil misin, kısa sürecek bir macera en fazla.

HANDAN— Seninle beraberliğimiz de bir maceraydı Refet. Biz onu evlilik sandık. Üstelik bu macera on sekiz yılıma mal oldu. Varsın bu delikanlı da birkaç yılını alsın.

REFET— Handan, sen olmadan ben ne yaparım?

HANDAN— Daha iyi ya. Kendini bulursun Refet. Sen demiyor muydun Handan Hanım'ın kocası olmaktan bıktım diye. Beraberliğimiz kirlendi artık. Bırak yakamı, mutsuz, huysuz bir kadın olmaktansa geç kalmış bir kadın olayım. Lütfen şimdi git buradan.

Handan merdivenleri gerisin geri çıkar. Sete gelir.

Kemal ile Sevda settedirler. Handan, asistan kızın kulağına eğilir.

HANDAN— Ne çekiyorlar?

ASİSTAN KIZ— Filmin başını...

HANDAN— Filmin son günü, başını mı çekiyorlar?

ASİSTAN KIZ— *Güler.*

Handan yaklaşır, sessizce bir kenara ilişirken, kulağına Kemal'in sözleri çarpar... Sevda'ya söylüyordur...

KEMAL— ...Gizli kalmış bir orman kadar çekicisiniz.

SEVDA— Yaşlanmaya yüz tutmuş bir kadını ben.

KEMAL— Genç bir kızdan yılların alabileceği çok şey vardır. Oysa sizden alabileceği hiçbir şey kalmamış...

Handan'ın yüzü allak bullak olmuştur. Bu sözleri hatırlar elbet. Bunlar, Kemal'in kendisine sahilde söylediği sözlerdir.

Gözlerine yaş yürür, aldatılmış hisseder kendini, kendini verandaya atar, tam bu sırada set iptal edilir.

Kemal, Handan'ın ardından seğirtir. Keyiflidir. Tam yaklaştığı anda Handan tutamaz kendini, bir tokat patlatır Kemal'e .

HANDAN— Dile getirdiğin kendi duyguların sanıyorum, senaryodan ezberlediğin cümlelermiş meğer. İğreniyorum senden.

KEMAL— N'olur dinle beni Handan.

Olanları uzaktan gören Sevda bir kakhaha atar.

SEVDA— Asıl film orda çevriliyor galiba. Sadece sevgilime değil, rolüme de sahip çıkıyorsunuz Handan Hanım.

HANDAN— (*Sevda'ya doğru kararlı adımlarla yaklaşır.*) Belki kupkuru, dümdüz bir hayatım oldu ama, hayatımdaki her şeye sahip çıktım ben, sakındım, korudum, esirgedim. Keşke biraz da siz sahip çıkabilseydiniz hayatınızdakilere...

Handan, iyice yaklaşmıştır Sevda'nın yanına. Son darbeyi indirmeye hazırlanıyor gibidir. Herkes gerilir, bir tatsızlık çıkacağı anlaşılmıştır. Sevda'nın çevresinde dönmeye başlar Handan. Sevda da şaşırmıştır. Artık Handan da güçlüdür.

HANDAN— Mesela annenize. Onu bir hastane odasında unutuşa terk etmezsiniz belki. Suçluluğunuzu alkolle unutmaya çalışmazdınız. Arkadaşlarınız gazeteleri sizden saklayarak filmlerini kurtardılar belki, hadi şimdi de sizi kurtarsınlar bakalım. Görüyor-

sunuz ya, başkasının hayatı söz konusu olduğunda herkes nasıl da zalimleşebiliyor!

Durmuş, kalakalmış ekibe döner:

HANDAN— Sizlere gelince... çok şey öğrendim sizlerden, çevirdiğiniz filmde, yönetmeninizden, oyuncunuzdan, senaristinizden, asistanızdan... herkes sırası geldikçe ders verdi bana. Ama kimse sahiden tanımadı beni. Niye tanısın ki, herkes filmdeki kadını ben sandı. İşin kötüsü zaman zaman ben bile öyle sandım.

Handan çıkar, Sevda yığılıp kalmıştır kollarını kavuşturmuş.

Sahne-216

BAHÇE. AĞAÇ ALTI.

Dış-Gün

Akşamüstü kızılıllığı...

Tıpkı Sevda'nın film setindeki dinlenme arasında olduğu gibi.

Sanki filmin başına yeniden dönüyoruz.

Yaz sonunda, set sonraları hüznü.

Sevda elinde içki kadehi içmektedir. Sarhoş olmaya başlamıştır.

Senarist yanına yaklaşır. Sevda ilkin görmez onu, sonra fark eder

SEVDA— Ne o sen gitmedin mi?

SENARİST— Seni merak ettim. Artık içmesen.

SEVDA— Bana geldiğin, bu filmin hikâyesini anlattığın o günü hatırlıyor musun?

SENARİST— *Başını sallar.*

SEVDA— Alkol sorunu olmasın demiştim. (*Elindeki kadehi kaldırır.*) Bak oldu. Çok direndim buna. Hele Selçuk gittikten sonra, ama hiçbir şeyin faydası yok. Yalayı tarif ettiğinde de galiba öyle bir yer biliyorum demiştim, hani hatırlıyor musun?

SENARİST— Burayı daha önceden biliyordun değil mi? Filmin burada çekilmesini sen ayarladın.

SEVDA —*Başını sallar*— Çocukluğumun en güzel günleri burada geçti. Ta biz buradan kovulana kadar.

Sahne-217

HANDAN'ın YATAK ODASI

İç-Gece

Handan odasında oturmaktadır. Yıkkın görünür. Pencereden dışarı

bakmaktadır. Umutsuz. Karanlık bir gece. Kapı tıklatılır. İrkilir. Ses çıkarmaz. Kemal girer.

KEMAL— Konuşmak istiyorum.

HANDAN— Dinlemek istemiyorum.

KEMAL— Merak etme çok kalmayacağım. Benimle işleri bitti, bu gece gidiyorum. Biliyorum, bir faydası olmayacak ama, n'olur sonuna kadar dinle beni. Ağzım iyi laf yapmaz benim, süslü konuşmayı da beceremem. Evet, o sözleri senaryodan ezberlemiştim. Ama inanarak söylüyordum sana. Seni sevdiğim için ezberledim, kendim uyduramazdım böyle şeyleri. İnanıp inanmamakta serbestsin. Yıllarca kahve köşelerinde, bılardo salonlarında sürttüm. Köşeyi döneceğim günün hayaliyle yaşadım. Bir gün şans güldü artist oldum, birdenbire iki güzel kadının arasında buldum kendimi, evet, ikinize de iş koymaya kalktım, adilik ettim. Ama şaşkındım. Hâlâ da şaşkıyım. Doğru dürüst bir şey yaşamadım ki ben hayatımda. Kocaları evde yokken bazı evli kadınlara gitmekten, ya da genç kızları pastane köşelerinde sıkıştırmaktan başka. Senden öğrenecek çok şeyim var. Sahip çık bana. Yoksa kaybolacağım. Kötü bir herif değilim inan. Çaresizdim sadece. Belki bana yardım etsen, yani seninle beraber olunca, iyi bir insan olmayı da öğrenirim. Yaramaz, boktan bir adamım ben, biliyorum, sevicecek çok fazla bir şeyim yok, farkındayım. Belki de bunun için böyleyim. Zengin değilim, okumadım. İyi bir artist olur muyum, olmaz mıyım, bu da belli değil. Gene de seilmeye hakkım yok mu benim? Sevemez misin beni? Git dersen giderim, kal dersen kalırım Handan.

HANDAN— Ne tuhaf! Dün gece kaç kere odanın kapısına kadar gelip geri döndüm. Kocama ise seninle yatığımı söyledim. Yaşamadığım bir şeyin faturasını erken ödedim. Çünkü en çok istediğim şeydi bu. Şimdiyse seninle defalarca yatmış ve senden bıkmış biri gibi hissediyorum kendimi.

KEMAL— Böyle bir yalana layık değilim ben. Kocanı

üzdüğüne değmez. Biliyorum, belki söylediğim an, daha çok tiksineceksin benden ama, her şeyi bilesin diye söylüyorum. Aramızda artık hiçbir yalana yer kalmasın diye söylüyorum. Sen benim kapımın önünde gezinirken dün gece, ben Sevda'nın koynundayım. Ama sonuçta ikinizi de kaybetim. O, yalnızca bir defa yatarak, sen hiç yatmayarak bıktınız benden.

Kemal, Handan'ın yüzünü yoklar, allak bullak olmuş o yüzü görünce gitmeye karar verir.

KEMAL— Şimdi gidiyorum. Allahasımarladık.

Kemal çıkar. Handan bir süre içini yoklar.

HANDAN— Cevabımı beklemeden gittin Kemal. Kal diyecektim. Her şeye rağmen kal. Sevgi dedikleri her şeye rağmen olan şeymiş. Bunu şimdi anladım.

Sahne-218

YALIDA SALON

İç-Gece

Filmin başından beri parça parça gördüğümüz, filmin aralarına serpiştirilmiş o uzun konuşmanın geçtiği yer ve başlangıç noktası. Bu sahnede ilerleyen saatler boyunca karanlıktan aydınlığa doğru gidecektir.

Işıkları yanmamış loş bir salon. Sessizlik. Alatuka piyanonun başında Handan, o eski alaturka şarkıyı çalmaktadır. Bahçe tarafından sırtında yerlere kadar dökülen şalıyla, sarhoş, yıkkın bir halde Sevda girer. Güçlkle ayakta durmaktadır. Perişandır. Kapının ağzında durur bir süre. Handan onu fark etmez. Sonra şarkıya katılmaya çalışır, bir iki mısraını söylemeye çabalar. Handan keser şarkıyı, çeker elini tuşlardan.

SEVDA— Neden kestin şarkıyı?

Handan ses çıkarmaz. Kalkar yerinden, ağır ağır camın önüne gider. Dışarı bakar.

SEVDA— Neden kestin diyorum?

Handan Sevda'nın sarhoş olduğunu anlar, yeniden cama döner.

FATMA— O zaman da böyleydin... Konuşmazdın benimle... Hiç ses çıkarmazdın. Tenezzül etmezdin...

Handan umursamamaya kararlıdır, sarhoş sayıklamaları diye yorumlar söylediklerini. Gider bir koltuğa oturur. Sevda ile meselesini kapatmış gibidir, artık onu yok saymaya kararlıdır.

SEVDA— Peşinde gezinir, dikkatini çekmeye çalışırdım. Dönüp bakmazdın bile. Prensestin sen, öyle mağrur, ulaşılmaz, uçucu...

Bu kez dönüp daha dikkatle anlamaya çalışarak bakar.

HANDAN— Neler diyorsun sen?

Sevda usul usul Handan'ın yanına yaklaşır. Sokulur.

SEVDA— Âşıktım sana. Hayrandım. Senin gibi olmaya çalışırdım. Hep seni taklit ederdim. Her hareketini... dans ederdin, piyano çalardın. Uçuşur gibi yürürdün. Saçların ipek gibiydi. Çok güzel giysilerin vardı. Kıskanırdım seni, deliler gibi kıskanırdım. Çocukluğum boyunca hep bu camdan içeri sana baktım. Ne sesimi duyurabildim sana, ne kendimi sevdirebildim.

Sevda gelmiş, Handan'ın dizlerinin dibine oturmuştur. Başını kaldırır Handan'a bakar. Kedi gibi sokulmuştur, Handan, kendini alamaz, Sevda'yı çenesinden tutarak yüzünü kaldırır, yüzüne bakar uzun uzun.

SEVDA— Handan abla, benim, ben. Tanımadın mı beni? Hâlâ tanımadın mı?

Handan avuçlarının arasına alır Sevda'nın yüzünü. Delercesine bakar Sevda'nın yüzüne.

SEVDA— Gözlerime bak, hani o balo gecesi bu gözleri bir yerlerden hatırlayacak gibi oluyorum, demiştin.

Handan hâlâ şaşkınlık içindedir. Sevda'nın gözlerinden yaşlar süzülüyor. Ansızın filmin başındaki tahterevallı görüntüsü düşer gözlerinin önüne. Usul usul inip kalkmaya başlar tahterevallili. Handan'ın yüzü aydınlanır.

HANDAN— Tahterevallideki kız!.. Fatma'sın sen! Fatma!

SEVDA— Fatma'yım tabii. Fatma'yım ben! Bak tanıdın beni! Tanıdın! Fatma! Hep aynı Fatma. Hiç büyü-

meyen Fatma. Annem sandık odasında kilitli unutup gitti beni.

Sevda, hıçkırıklar içinde Handan'ın dizlerine düşer. Tahterevallinin görüntüsü üzerine filmin başından beri ara ara kullanılan bu sekansın kareleri bindirmeli olarak sözsüz ve yumuşak bir müzik eşliğinde geçer. ZAMAN GEÇER. BÜTÜN GECE KONUŞMUŞLARDIR. HER ŞEYİ KONUŞMUŞLARDIR. HESAPLAŞMALARI TAMAMLANMAK ÜZEREDİR.

Gün ışımaya başlamıştır. Tavanda ışık yanmakta, öte yandan cama doğan günün ışığı vurmaktadır.

Sahne-219

YALIDA SALON

İç-Sabah

Gün ışıkmaktadır.

Camlarda günün ilk ışıkları. İki kadını buluşturan sabah. Her şeyin başlangıcı olabileceği duygusu. Birbirleriyle konuşurlar ama, bu konuşmalar kopuk kopuktur, kendi kendileriyle konuşuyor gibidirler. Kendi anılarına gömülmüşlerdir. Birbirleriyle ödeşmişler sanki. Tuhaf bir boşluk duygusu.

HANDAN— Çocukluğumda tek arkadaşım o balıktı. Odaya girdiğimde ölmüştü annem. Akvaryum kaydı elimden. Tuzla buz oldu her şey. Hayatımdaki her şey tuzla buz oldu.

SEVDA— Hep senin eskilerini verirlerdi bana. Eski giysilerini, eski ayakkabılarını, eski oyuncaklarını. O bez bebeği halâ saklıyorum. Senin eskilerinle büyüdüm. Ne güzel kokardı elbiselerin. Sanki tenin tenime değdi. Hâlâ üzerimde senin kokun var. Bu kadar borçluyken nasıl sevebilir insan?

HANDAN — *İçlenmiştir, gözleri dalar*— O gün kaçmıştım evden. Gizlice bahçeye çıkmıştım. Arka bahçeden duvarı atlamaya çalışmıştım. Sonra sana rastladım. Tahterevallinin başındaydın. Yalnızdın. Hiçbir şey konuşmadan tahterevalliye bindik seninle. Tek kaçamağımdı benim. Çocukluğum boyunca tek kaçamağım. Sonra cezalandırdılar beni. Bir gün boyu odamdan hiç çıkmadım. Seni hep öyle hatırlıyorum. Tahterevallideki kız olarak...

SEVDA — Ayak altında dolanmayayım diye sandık odasına kilitlerdi beni annem. Hastalığının sanırım başlangıç günleriydi. Orada unuturdu beni. Korkardım. Çok üşürdüm, sürekli üşürdüm. Zannedirdim ki, senin babanla benim annem o odada buluşuyorlar. Ben de onların çocuğuyum aslında. Senin de kardeşimim. Bunun böyle olmasını çok isterdim. Çocukluk işte.

HANDAN — Sonra annem öldü. Eve yabancılar doluştu. Yatılı verdiler beni. Buradan sürgün edilmişim. Üvey anne, üvey ağabey, üvey kardeşler... Bütün dünya üveydi bana. Yapayalnızdım.

SEVDA — Annemin hastalığı ilerlemişti artık; doğru dü-rüst iş yapamıyordu. Dalgındı, her şeyi unutuyordu. Baban kovdu bizi.

HANDAN — Annem yaşasaydı kovulmazdınız. Bu evin bütün düzeni değişmişti. Onların görgüsüz kalabalığı doldurmuştu evin içini. Şimdi de şirketi ellerine geçirdiler.

SEVDA — Sokakta kalmıştık. Uzak akrabalarımızın yanına sığındık. Annem her sokağa çıkışında saldırıya uğrayan hasta, deli bir kadındı artık. Birkaç kez de tecavüz ettiler. O erkeklerden intikamı yıllar sonra aldım. Kırk milyon erkeğin yalancı metresi oldum. Beyazperdedeki yalancı hayal.

HANDAN — Camlardan gözetlediğin o çocuğu mutlu sanmış olman ne tuhaf! Hiç mi görmedin gözlerimdeki derin kederi. Boynu büküklüğümü. Her zaman mutsuz bir çocuktum ben. Piyano çalarken de, dans ederken de, çeşit çeşit giysiler içindeyken de... Büyüklerimin gönlü olsun diye katlandığım işkencelerdi bunlar. Bense aynı camdan dışarıyı gözetliyordum. Sokakta oynayan çocukları, üstünü başını kirletenleri. Sokak satıcılarının sattığı şeyler sanki sanki dünyanın en lezzetli yiyecekleriydi. Görüyorsun ya Fatma, boşu boşuna zehir etmişsin kendine çocukluğunu. Benim çocukluğumun kıskanılacak, imrenilecek bir yanı yoktu. Aynı camın iki tarafında birbirimize boşuna bakıp durmuşuz. Yıllarca... Ne-

den herkesin gözü bir başkasının hayatında? Neden? Biliyor musun bunu cevabını?

SEVDA— *Gülümseyerek başını iki yana sallar.*

HANDAN— Ben de bilmiyorum. Galiba kimse doğru dürüst bir hayat kuramıyor kendine. Her hayat birçok şeyden vazgeçerek kurulabiliyor ancak.

SEVDA— Handan abla, başka zamanlar da bu eve gelebilir miyim?

HANDAN— Ne demek bu? Ellbette, burası senin de evin, bizim evimiz. Benim hayatımda olduğu kadar, senin hayatında da bir yeri, bir anlamı varmış bu evin. Tabii gelebilirsin. Lütfen gel, sık sık gel.

SEVDA— Bak gün doğdu. Film bitti. Ve biz ne çok şey konuştuk. Bugün gidiyoruz.

HANDAN— Gün doğdu. Ve hayat yeniden başlıyor. Bundan sonra da birçok şey konuşacağız. Senle ben bir elmanın iki yarısı gibiyiz. Birbirini unutmuş, birbirini arayan iki yarısı gibi. Ne ben sandığım kadar masummuşum, ne sandığın kadar *(duralar)* orospu. *(Gülerler)*. Açıldın artık, haydi kalk bir banyo yapalım, bir soğuk duş. *(Durur, bakar)* Hem üzerine sinmiş kokum da gider böylelikle...

Sahne- 220

BANYO

İç-Gün

Banyodalar. Alıcı, yakın çekimde eski bir hamam tasını çerçeveler, içinden dökülen suyu izleyerek Sevda'ya ineriz. Islanan saçlarına, yüzüne, omuzlarına, tası tutan el Handan'ındır. Gizli bir erotizm, gizil bir sevişme törenidir aslında. Handan tas tas su döküyordur Sevda'nın başından. Gözleri birbirine değer, tenlerinden su akıp gider... Hareketleri seçilmiş, düşünülmüş değil, sıradan, rasgele, amaçsız bir oyunmuş gibidir. Birbirlerine bakmazlar bu sahne boyunca.

Sahne-221

HANDAN'ın YATAK ODASI

İç-Gün

Handan ile Sevda, yatağın üzerine uzanmışlardır. Sevda battaniyeye sarınmıştır.

SEVDA— Üşüyorum Handan abla, çok üşüyorum.

HANDAN— Uyu biraz Fatma. Uyu, kendine gelirsin, her şey gelip geçti, film bitti, hiçbir şey düşünme!
SEVDA— Sarıl bana Handan abla. Sımsıkı tut beni.

Handan, Sevda'yı şefkatle okşar. Alnından öper. Parmak uçlarını yüzünde gezdirir Sevda'nın. Az sonra Sevda derin bir uykuya dalar... Handan mutludur, barışıktır. Aydınlıktır. Usul, yumuşak gülümser.

Sahne-222

YALIDA BAHÇE

Dış-Gün

Bahçedeki tahterevallide Handan'ın çocukları neşe içinde inip kalkıyorlar...

Mutlular, neşe içindeler. Uzaktan kahkahaları duyuluyor. Handan bahçede gölge bir yere kurulmuş olan masada oturmuş kitap okuyor. Onlara uzaktan bakıp kitabına dönüyor.

Az sonra yalının kapısında Kemal beliriyor. Elinde büyük bir kutu. Bir zaman Handan'a bakıyor sessiz sessiz. Birinin kendine baktığını hissederek kitabından başını kaldırıyor Handan. Şaşkın bakakalıyor Kemal'e. Oturduğu yerden ağır ağır kalkıyor. Kemal bahçeye giriyor. Birbirlerine doğru ilerliyorlar. Tutuklar, çekimserler.

KEMAL— Merhaba.

HANDAN— Merhaba. Hoş geldin.

KEMAL— Nasılsın?

HANDAN— Sağ ol, iyiyim, sen nasılsın?

KEMAL— Ben de iyiyim.

HANDAN— Başarılarını gazetelerden okuyorum.

KEMAL— Sağ ol. Sana çok şey borçluyum.

HANDAN— Bilmem, öyle mi?

KEMAL— Kocandan ayrılmışsın.

HANDAN— Evet, hiç olmazsa bu değişti hayatımda.

KEMAL— Seni çok özledim.

HANDAN— Bense unuttun sanıyordum.

KEMAL— Hayır, hiç unutmadım. Buraya gelmek için başarmayı bekledim.

HANDAN— O kutudaki nedir?

KEMAL— Sana bir armağan almak istiyordum. Sevda'ya sordum ne alayım, diye. Sonra Sevda ile birlikte bunu aldık. İkimizden sana...

Handan paketi açar. Telaşlıdır. Sevinçlidir, heyecanlanır. Paketi açtığı anda içinde bir tek kırmızı balığın dolaştığı cam bir akvaryum ortaya çıkar. Handan gözyaşlarını tutamaz.

Alıcı, kırmızı balığın hareketlerini yakın çekimde saptar.

KEMAL— Git dersen giderim, kal dersen kalırım Handan. Bak bu cümle hiçbir senaryoda yazmaz.

Handan gözyaşları içinde Kemal'e sarılır. Öpüşürler.

HANDAN— Kal Kemal, kal.

ALICI GERİLER UZAKLAŞIRKEN FİLMİN ŞARKISI BAŞLAR: *Başkasının Hayatı*

Birdenbire alıcı geriledikçe kadrın içinde yeniden spot ışıkları, ikinci, üçüncü alıcılar ve set ekibi girer görüntüye. Bu kez de başka bir set ekibi vardır. Herkes kenarda durmuş seyretmektedir. Sevda ve diğerleri. Başka bir yönetmen "Stop! Stop!" diye bağırdığı anda şampanyalar patlar, ilkin Handan ile Kemal, ardından Sevda, ardından herkes birbirine sarılır. Bu kez filmin son sahnesi sahiden en son çekilmiştir.

Film bitmiştir.

Murathan Mungan

Başkasının Hayatı



Yazarın filme alınmamış özgün senaryosu.
İlk kez kitap olarak... Yıllar sonra...



Metis Edebiyat
ISBN-13: 978-975-342-139-3



Metis Yayınları
www.metiskitap.com

